

# KRISTĪGĀ SATĪBA

## 1. Vispārīgi pamatlikumi

Iznākot no Radītāja rokām, cilvēks bija pilnīgs savā uzbūvē un skaists pēc ārējā izskata. Fakts, ka viņš sešus tūkstošus gadu ir stāvējis pretī arvien pieaugošajam slimību un noziegumu jūgam, ir pārliecinošs pierādījums izturības spēkam, ar kuru tas sākotnēji apveltīts. Kaut gan cilvēki pirms grēku plūdiem vispārīgi bez ierobežojumiem padevās grēkam, pagāja vairāk kā divi tūkstoši gadu, pirms pie viņiem bija nomanāmas dabas likumu pārkāpšanas sekas. Ja Ādams nebūtu bijis fiziski spēcīgāks par mūsdienai cilvēkiem, tad cilvēce jau sen būtu izmirusi.

Kopš grēkākrišanas cilvēce no dzimuma uz dzimumu ir grimusi arvien dziļāk, slimības ir pārgājušas no vecākiem uz bērniem, no paaudzes uz paaudzi. Vecāku grēku dēļ jācieš pat zīdaiņiem šūpulī.

Mozus, pirmais vēsturnieks, sniedz mums diezgan noteiktu ziņojumu par pasaules vēstures pirmsākumu sabiedrisko un ģimenes dzīvi, bet nekur mēs nelasām, ka kāds bērns būtu piedzimis akls, kurls, kropls vai vājprātīgs. Tāpat mums nav ziņots par zīdaiņu vai jauniešu dabīgo nāvi. 1. Mozus grāmatas mirušo saraksts skan: "Un viss Ādama mūžs bija deviņi simti trīsdesmit gadi, tad viņš nomira." (1. Mozus 5:5) "Un viss Seta mūžs bija deviņi simti divpadsmit gadi, tad viņš nomira." (1. Mozus 5:8) Par citiem stāv rakstīts: "Un viņš aizmīga un nomira lielā vecumā pēc nodzīvotas dzīves, sirmgalvis būdams." (1. Mozus 25:8)

Ja dēls nomira pirms tēva, tad tas bija tik neparasti, ka to uzskatīja par vajadzīgu paziņot: "Hārāns nomira (8) pirms Teras, sava tēva, (..)" (1. Mozus 11:28)

Vectēvi no Ādama līdz Noam, izņemot dažus, dzīvoja gandrīz tūkstoš gadus. No tā laika vidējais dzīves ilgums ir arvien samazinājies.

Kristus pirmās atnākšanas laikā cilvēce bija tik lielā mērā deģenerējusies, ka ne tikai vecos, bet pat vidēja vecuma ļaudis un bērnus no visām pilsētām veda pie Pestītāja, lai Viņš tos dziedinātu. Daudzi neizsakāmi cieta zem posta nastas.

Dabas likumu pārkāpšana, kas nes ciešanas un pāragru nāvi, ir tik ilgi ņēmusi virsroku, ka šis iznākums tiek uzskatīts par cilvēka neizbēgamo likteni; bet tik vārgu cilvēci Dievs nekad nav radījis. Šis lietu stāvoklis nav likteņa darbs, bet gan cilvēku. To ir izraisījuši slikti ieradumi, likuma pārkāpšana, ko Dievs bija devis, lai cilvēku uzturētu. Pastāvīga dabas likumu pārkāpšana ir arī pastāvīga Dieva likumu pārkāpšana. Ja cilvēki būtu klausījuši desmit baušļiem, īstenojot savā dzīvē to pamatmācības, tad slimības lāsts, zem kura tagad smok visa pasaule, nemaz nepastāvētu.

"Jeb vai jūs nezināt, ka jūsu miesa ir Svētā Gara mājoklis, kas ir iekš jums, ko jūs no Dieva esat dabūjuši, un jūs nepiederat sev pašiem? Jo jūs esat dārgi atpirkti. Tad nu godājiet Dievu savā miesā un savā garā, kas pieder Dievam." (1. Kor. 6:19,20 Glikā tulk.?) Kad cilvēki izvēlas tādu dzīves ceļu, kas nevajadzīgi izsūc dzīvības spēkus un aptumšo prātu, tad tie grēko pret Dievu; tie neslavē Dievu savā miesā un savā garā, kas pieder Viņam.

Bet neskatoties uz to, ka cilvēks Dievu ir apvainojis, Viņš savu mīlestību cilvēcei neatrauj; un Viņš liek gaismai spīdēt, dodot cilvēkiem iespēju redzēt, ka, lai dzīvotu pilnīgu dzīvi, jāpaklausa dabas likumiem, kuri pārvalda cilvēka būtnei. Tāpēc cik svarīgi ir, lai cilvēks staigātu šādā gaismā, vingrinot visus savus spēkus, gan miesas, gan gara, Dieva pagodināšanai!

Mēs dzīvojam pasaulē, kura pretojas taisnībai, rakstura skaidrībai un sevišķi pieaugšanai žēlastībā. Kur vien mēs raugāmies, sastopam morālu pagrimumu, samaitātību, kroplumu un grēku. Kā tas viss pretojas darbam, kuram jānotiek mūsos pirms nemirstības dāvanas saņemšanas! Starp visām samaitāšanām, kas kā bangas apkārt plosās, Dieva izredzētajiem šajās pēdējās dienās jābūt bez traipa. Viņu miesai jātop svētai un viņu garam tīram. Bet, lai šo darbu varētu paveikt, tas ir jāsāk

nekavējoties, ar lielu nopietnību un saprātu. Svētajam Garam jāpārvalda mūs pilnīgi, ietekmējot katru mūsu darbību.

Veselības reforma ir viena no nozarēm lielajā darbā, kas ļaudis sagatavo Kunga atnākšanai. Tā ir tik cieši savienota ar trešā eņģeļa vēsti, kā roka ar ķermeni. Cilvēki maz ciena desmit baušļu likumu; bet tas Kungs nenāks sodīt likuma pārkāpējus, vispirms nesūtījis tiem brīdinājuma vēsti. Izdabājot samaitātai ēstkārei un miesīgām kaislībām, vīri un sievas pārkāpj ne tikai dabas likumus, bet arī Dieva likumus. Tāpēc Dievs ir ļāvis pār mums spīdēt veselības reformas gaismai, lai mēs aptvertu, cik liels grēks ir pārkāpt likumus, kurus Viņš iecēlis mūsu labā. Mūsu Debesu Tēvs redz to cilvēku nožēlojamo stāvokli, kas neievēro veselīga dzīvesveida pamatlikumus, kaut gan daudzi to dara nezināšanas dēļ. Mīlestībā un līdzjūtībā uz cilvēci Viņš dod mums gaismu, kā pasargāt un saglabāt veselību. Viņš atklāj savu likumu un tā sodu, lai visi redzētu, kas sagādā augstāko labumu. Savu likumu Viņš pasludina tik skaidri un dara to tik redzamu, kā pilsētu kalnā. Visas saprātīgās būtnes var to saprast, ja vien tās grib. Neviena cits viņu vietā nav atbildīgs. Izskaidrot dabas likumus un mudināt tiem paklausīt, tas ir darbs, kas iet roku rokā ar trešā eņģeļa vēsti.

Tagad nezināšana nav attaisnojums likuma pārkāpšanai. Gaisma spīd spoži un nevienam nav jāpaliek neziņā; jo visspēcīgais Dievs pats ir cilvēku Skolotājs. Visiem ir svēts pienākums ņemt vērā skaidro mācību un īsto pieredzi, kurus Dievs (10) tagad dod attiecībā uz veselības reformu. Dieva nodoms ir, lai šo jautājumu apspriestu, un nopietni pamudinātu sabiedrību to pētīt; jo nav iespējams cienīt svēto patiesību, atrodoties grēka varā, veselībai kaitīgos, smadzenes novājinošos ieradumos. Kas ļaujas sevi pamācīt, kādu iespaidu grēcīgi ieradumi atstāj uz viņa veselību un šo reformu kaut arī ar savtīgiem motīviem pieņem, tas nostājas tur, kur Dieva patiesība var aizsniegt viņa sirdi. No otras puses, ir tādi, kas, jau pieņēmuši Bībeles patiesību, nonāk pie tā, ka veselības jautājums skar viņu sirdsapziņu. Viņi redz un jūt vajadzību atbrīvoties no nepareizās dzīves verdzinošajiem ieradumiem un tieksmēm, kuras viņus tik ilgi pārvaldījušas. Ir daudz cilvēku, kuri Dieva patiesību pieņemtu aiz tīras pārliecības; bet miesas kārības, kuras slāpst pēc apmierināšanas, pārvalda prātu, un viņi atmet patiesību, jo tā nesaskan ar šīm viņu miesas tieksmēm. Dažas dvēseles nogrimst pat tik zemu, ka Dievam nav iespējams strādāt ne viņu labā, ne ar viņiem. Lai šie cilvēki varētu saprast Dieva patiesības, vispirms jāmaina viņu domu gaita, jāuzmodina viņu garīgās jūtas.

Apustulis Pāvils aicina draudzi: "Es jums lieku pie sirds, brāļi, Dieva žēlsirdības vārdā nodot sevi pašus par dzīvu, svētu Dievam patīkamu upuri, tā lai ir jūsu garīgā kalpošana." (Rom. 12:1)

Grēcīgu iegribu apmierināšana sagāna miesu un padara cilvēkus nespējīgus garīgai kalpošanai. Kas Dieva doto gaismu veselības uzturēšanai tur cieņā, tas atrod tajā lielu palīdzību, lai caur patiesību kļūtu svēts un sagatavotos nemirstībai. Bet kas šo gaismu atmet un dzīvo, pārkāpdams dabas likumus, tam jācieš sods; viņa garīgie spēki tiek paralizēti, un kā gan lai viņš spēj caur Dieva bijāšanu kļūt svēts?

Cilvēki ir sagānījuši Svētā Gara mājokli, un Dievs viņus aicina mosties no miega un no visa spēka censties atgūt (11) Dieva doto veselību. Vienīgi Dieva žēlastība spēj iedvest vainas apziņu un atgriezt sirdi; tikai caur Viņu ieraduma vergi var iegūt spēku un saraut saites, ar kurām tie ir saistīti. Kamēr cilvēks vēl kalpo ieradumiem, kuri ļaupa miesas, gara un tikuma spēkus, viņam nav iespējams nodot savu miesu Dievam par dzīvu, svētu un patīkamu upuri. Atkal apustulis saka: "Un netopiet šai pasaulei līdzīgi, bet pārvērtieties, atjaunodamies savā garā, lai pareizi saprastu, kas ir kas ir Dieva griba: to, kas ir labs, tikams un pilnīgs." (Rom. 12:2)

Jēzus, sēdēdams uz Eļļas kalna, pamācīja savus mācekļus par zīmēm pirms Viņa atnākšanas: "Jo, kā bija Noasa dienās, tā būs arī Cilvēka Dēla atnākšana. Jo, tā kā tanīs dienās priekš ūdens plūdiem tie rija un plītēja, precējās un devās laulībā līdz tai dienai, kad Noa iegāja šķirstā, un tie nenāca pie saprašanas, tiekams plūdi nāca un aizrāva visus, tāpat būs arī Cilvēka Dēla atnākšana." (Mat. 24:37-39)

Tie paši grēki, kas Noas dienās izsauca Dieva sodu pār pasauli, arī šodien tiek pieņemti. Vīri un sievas nododas ēšanai un dzeršanai tādā mērā, ka tas noved pie rišanas un plītēšanas. Sis pārsvarā esošais grēks, samaitātas ēstkāres apmierināšana, jau Noas dienās iekvēlināja cilvēku kaislības un bija par cēloni tālu jo tālu izplatītai samaitāšanai. Varmācība un grēks sniedzās līdz pat debesīm. Beidzot šis morālā samaitātība no zemes caur grēku plūdiem tika izdeldēta. Tie paši grēki, rišana un plītēšana tā notrulināja Sodomas iemītnieku tikumiskās jūtas, ka noziegums šajā bezdievīgajā pilsētā likās kā vīru un sievu lielākais prieks. Kristus tagad brīdina pasauli: "Kā tas bija Lata dienās: ēda, dzēra, pirka, pārdeva, dēstīja un būvēja; bet tai dienā, kad Lats izgāja no Sodomas, uguns un sērs lija no debess un visus iznīcināja. Tāpat būs tai dienā, kad parādīsies Cilvēka Dēls." (Lūk. 17:28-30)

(12) Šeit Kristus mums ir atstājis ļoti svarīgu pamācību. Viņš mums gribēja parādīt, kādas briesmas draud, ja mēs ēšanu un dzeršanu padarām par galveno. Viņš rāda mums neapvaldītas ēstkāres sekas. Tikumiskie spēki tiek tā novājināti, ka grēks vairs neliekas grēcīgs. Noziegumi tiek uzskatīti par nieka lietu un kaislības pārvalda prātu, līdz beidzot visi labie principi un tieksmes ir iznīcināti un Dievs nonicināts. Tās ir pārmērīgas ēšanas un dzeršanas sekas. Pēc Kunga vārdiem, tieši tāds būs stāvoklis, kad Viņš nāks otrreiz.

Pestītājs mums rāda augstāku mērķi, pēc kura dzīties, nekā pēc tā, ko ēdīsim un ko dzersim vai ar ko gērsimies. Ēšana, dzeršana un apgērbis tiek tā pārspīlēti, ka tie kļūst par noziegumu. Tie pieder pie pēdējo dienu grēkiem un ir tā Kunga tuvās atnākšanas zīme. Laiks, nauda un spēks, kas pieder tam Kungam, bet ko Viņš uzticējis mums, tiek izšķērdēti pārspīlētā apgērbā un greznībā samaitātu tieksmju dēļ. Tas samazina dzīvības spēkus, atnes ciešanas un sabrukumu. Ir neiespējami nodot Dievam miesu par dzīvu upuri, ja mēs paši to samaitājam, apmierinot mūsu grēcīgās kārības.

Lai saglabātu veselību, mums jāiegūst zināšanas, kā un kas mums jāēd un jādzē un kā jāgērbjas. Slimības ir dabas likuma pārkāpšanas sekas. Mūsu pirmais pienākums pret Dievu, pret sevi un pret saviem līdzcilvēkiem ir paklausība Dieva baušļiem. Tie ietver sevī veselības likumus. Ja mēs esam slimi, tad mēs saviem draugiem uzkrājam smagas nastas un padarām paši sevi nespējīgus pildīt pienākumus pret ģimeni un pret saviem tuvākajiem. Un ja vēl seko pārakra nāve, tad mēs citiem sagādājam bēdas un ciešanas; mēs atņemam saviem tuvākajiem palīdzību, ko mēs būtu varējuši sniegt; mēs nolaupām savai ģimenei atbalstu, ko tai no mums būtu jāsaņem; mēs atraujam Dievam kalpošanu, kuru Viņš prasa no mums Viņa godināšanai. Vai tad mēs visaugstākajā mērā neesam Dieva likuma pārkāpēji?

(13) Bet Dievs ir līdzjūtīgs un žēlīgs. Ja gaisma atspīd tādiem, kas sevi sagānījuši, apmierinot grēcīgas kārības, un ja viņi to nožēlo un lūdz piedošanu, tad Viņš tos žēlīgi pieņem. Bet kāds niecīgs un nožēlojams upuris ir mūsu miesa, pat vislabākajā stāvoklī, lai to pienestu šķīstajam un svētajam Dievam! Ak, kāda laipna žēlastība, ka Viņš nenoraida no grēka cietušā, nožēlojušā grēcinieka nabadzīgās dzīves atliekas! Slavēts lai ir Dievs, kas tādas dvēseles glābj kā no uguns!

Uzskats, ka dievbijīga dzīve kaitē veselībai, ir sātana sofistika. Bībeles ticība nav kaitīga ne miesai, ne garam. Svētā Gara iespaids ir labākās zāles pret slimību. Debesis valda veselība, un, jo dziļāk Debesu spēki tiks izprasti, jo drošāka būs ticīga slimnieka izveseļošanās. Kristietības patiesie principi ir neaprstāmas laimes iesākums visiem. Reliģija ir mūžīgi plūstošs avots, no kura kristietis var dzert, cik grib, kas nekad neizsīkst. Starp prātu un miesu pastāv ļoti cieša saistība. Tiklīdz viena no tām cieš, otra to sajūt. Prāta stāvoklis ietekmē fizisko veselību. Ja prāts ir brīvs un priecīgs, apzinoties labos darbus un sajūtot gandarījumu par otram sagādāti laimi, tas rada prieku, pāriet uz visu ķermeni, atbrīvodams asinsriti un atdzīvinādams visu miesu. Dieva svētība ir dziedinošs spēks, un, kas savu dzīves laiku aizpilda, darot labu citiem, sajūt šo neparasto svētību gan sirdī, gan dzīvē.

Kad cilvēki, kuri kalpojuši nepareiziem un grēcīgiem ieradumiem, padodas Dieva patiesībai un ņem to vērā, tad tā atdzīvina morālos spēkus, kuri likās paralizēti. Tie iegūst stiprāku, skaidrāku saprašanu nekā agrāk, kad viņi vēl nesaistīja savas dvēseles ar mūžīgo Klinti. Pat viņu fiziskā veselība uzlabojas, apzinoties savu patvērumu Kristū. Dieva sevišķā svētība, kas dus uz viņiem, pati par sevi ir veselība un spēks.

(14) Tie, kas staigā pa gudrības un svētības taku, atradīs, ka "dievbijība der visās lietās, jo tai ir tagadējās un nākamās dzīves apsolījums." (1. Tīm. 4:8) Tie apzinās patieso dzīves prieku un tos netraucē ne vainas apziņa, ne arī drūmas priekšnojautas, kuras tik bieži moka pasaules cilvēku, ja to neizklaidē uzbudinošas izpriecas. Dievbijība nestāv veselības likumiem pretī, bet ir saskaņā ar tiem. Dievbijība ir visas patiesās labklājības pamats.

## **2. Mūsu prātīgā kalpošana Dievam**

"Tāpēc brāļi, es jūs lūdzu caur Dieva apžēlošanām, ka jūs savas miesas nodotū par dzīvu, svētu un Dievam patīkamu upuri; tā lai ir jūsu prātīgā dievkalpošana. Un nepaliekat šai pasaulei līdzīgi, bet pārvērsieties savā prātā, atjaunodamies, ka jūs varat pārbaudīt, kas ir tas labais un patīkamais un pilnīgais Dieva prāts." (Rom. 12:1-2 Glik.)

Vecajā Derībā katram upurim vajadzēja būt bez vainas. Saskaņā ar rakstvietu, mums jānodod savas miesas Dievam par dzīvu, svētu un patīkamu upuri, un tā lai ir mūsu prātīgā dievkalpošana. Mēs esam Dieva meistardarbs. Dziesminieks, Dieva brīnišķīgo pje cilvēka radīšanas, izsaucās: "Es esmu tik brīnišķīgi radīts." (Ps. 139:14) Daudzi cilvēki ir apguvuši zinātnes un iepazīnušies ar patiesības teoriju, bet nesaprot likumus, kuri pārvalda viņu pašu būtņi. Dievs mums ir devis spējas un talantus;

un mums kā Visaugstākā dēliem un meitām ir pienākums, tos vissekmīgāk izlietot. Ja mēs ar nepareiziem ieradumiem vai samaitātu iegribu apmierināšanu vājinām šos gara un miesas spēkus, tad nav iespējams Dievu pagodināt tā, kā mums to vajadzētu.

Cilvēka dvēseles vērtību mēs varam aptvert tikai tad, kad izprotam tā upura lielumu, kurš tika nodots cilvēka atpestīšanai. Dieva Vārds saka, ka mēs nepiederam sev pašiem, bet esam dārgi atpirkti. Tā ir milzīga vērtība, ka mūsu kājas stāv uz droša pamata, kur mēs atbrīvojamies no grēka verdzības, kas iesākās pie grēkā Ēdenē. Ādama grēks iedzina visu cilvēci bezcerīgā postā; bet Dieva Dēla upuris sagādāja cilvēkam otru pārbaudes laiku. Atpestīšanas plānā glābšanas ceļš ir paredzēts visiem, kuri paši to vēlas izmantot. Dievs zināja, ka cilvēkam nav iespējams uzvarēt paša spēkiem, (16) un tāpēc Viņš ir nodrošinājis tam palīdzību. Cik pateicīgiem mums vajadzētu būt, ka mums ir sagatavots ceļš, pa kuru mums ir pieeja pie Tēva un ka durvis vēl ir atstātas pusvīrus, lai debešķīgās godības gaismas stari spētu apgaismot visus, kuri vēlas to saņemt.

Kristus iesāka savu atpestīšanas darbu tieši tur, kur iesākās bojāeja. Viņa pirmais pārbaudījums bija tieši tas, kurā Ādams krita. kārdinot cilvēkus ēšanas jautājumā, sātans pārspēja lielu daļu cilvēces, un šie panākumi lika viņam domāt, ka kontrole pār šo planētu ir viņa rokās. Bet Kristus bija spējīgs stāties viņam pretī, un sātans atstāja kaujas lauku, kā sakauts ienaidnieks. Jēzus saka: "Pār Mani viņš gan nenieka nespēj." (Jāņa 14:30) Viņa uzvara dod mums pārliecību, ka visās kaujās ar ienaidnieku arī mēs varam būt uzvarētāji. Bet tas nav mūsu Debesu Tēva nodoms glābt mūs bez pūlēm no mūsu puses, sadarbojoties ar Kristu. Mums jā dara sava daļa, tad dievišķais spēks, savienots ar mūsu pūlītiem, nesīs uzvaru.

Mēs visur sastopam nesātību. Mēs to redzam vilcienu vagonos, uz tvaikoņiem un visur, kur vien ejam. Bet mums vajadzētu pašiem sev jautāt, ko mēs darām, lai dvēseles glābtu no kārdinātāja varas. Sātana nepārtraukti cenšas cilvēci pilnīgi pakļaut savai kontrolei. Visvairāk tas cilvēkus pārvalda caur ēšanas un dzeršanas kāri, un to viņš mēģina stimulēt jebkurā iespējamā veidā. Visi nedabīgi kairinājumi ir kaitīgi un modina kāri pēc alkoholiskajiem dzērieniem. Kā mēs varētu apgaismot ļaudis un novērst ļaunumu, kas seko šo dzērienu lietošanai? Vai esam šai lietā darījuši visu, kas mūsu spēkos?

Daži teiks, ka dzērāju labot nav iespējams, ka visas pūles šai virzienā arvien ir bijušas veltīgas. Bet lai gan mēs nespējam labot visus, kuri tik tālu ir pagrimuši, tad tomēr mēs varam kaut ko darīt, lai šī ļaunuma augšanu ierobežotu. Es tādēļ aicinu jūs, vecāki, iesākt ar saviem bērniem, audzinot viņus pareizi. Centieties audzināt viņus tā, lai viņiem būtu morāls spēks nepadoties ļaunumam, kas viņus apņem. Pašsavaldīšanos (17) bērnam jā māca jau mātes rokās. Viņam jā mācās apvaldīt straujo raksturu, apspiest savu un atsacīties no neveselīgām tieksmēm.

Māciet savus bērnus sajūst pretīgumu pret kairinošiem līdzekļiem. Cik daudzi nezinādami sekmē tieksmi uz tādām lietām! Esmu Eiropā redzējusi, ka aukles maziem, nevainīgiem bērniem pie lūpām liek vīna vai alus glāzi, tā attīstot viņos tieksmi pēc alkoholiskiem dzērieniem. Jo vecāki tie kļūst, jo vairāk tie iemācās būt atkarīgi no šādām lietām, līdz tie soli pa solītim tiek uzvarēti, nonāk tik tālu, ka nekāda palīdzība tos neaizsniedz, un visbeidzot sabrūk dzērāju kapā.

Bet ne jau tikai tas samaitā garšu un kļūst par slazda valgu. Arī barība bieži ir tāda, kas modina kāri pēc alkoholiskajiem dzērieniem. Bērniem tiek pasniegti izmeklēti kārumi — piparoti ēdieni, trekni gaļas vārījumi, cepumi, kūkas. Šāda barība kairina kuņģi un rada kari pēc vēl stiprākiem kairinošiem līdzekļiem. Bērnu ēstgriba tiek ierosināta ne tikai ar neveselīgu barību, kuru viņiem brīvi atļauts ēst pie galda, bet viņi ēd arī starplaikos. Un bieži vien jau 12 vai 14 gadu vecumā viņi jau ir hroniski kuņģa slimnieki.

Jūs varbūt esat redzējuši dzērāja kuņģa attēlu. Līdzīgu stāvokli rada dedzinošu garšvielu uzbudinošais iespaids. Kad kuņģis ir šādā stāvoklī, tas prasa kaut ko vairāk, lai apmierinātu ēstgribu, kaut ko stiprāku un arvien stiprāku. Un pēc tam jūs atradīsiet savus dēlus mācāmiem uz ielas smēķēt. Tā, ir bēdīga mācību stunda; tā padara viņus uz nāvi slimus. Un tomēr viņi šo netikumu turpina ar tādu neatlaidību, kas citā gadījumā būtu slavējama. Tabaka novājina smadzenes un paralizē to smalkākas uztveres spējas. Tā lietojot, rodas slāpes pēc stiprākiem dzērieniem un ļoti daudzos gadījumos tas ir par cēloni dzeršanas ieradumiem.

Tabakas lietošana ir apgrūtinājošs, dārgs un netīrs ieradums. Kristus mācības par šķīstumu, pašizliedzību un sātību, norāj šo piesārņojošo (18) ieradumu. Ja mēs domājam par Jēzus gavēni kārdināšanu tuksnesī, lai lauztu ēstkāres varu pār cilvēci, tad mums jābrīnās, kā tie, kuri saucas par viņa sekotājiem, var nodoties šim ieradumam. Vai tas ir Dieva godam, ka cilvēki novājina savus fiziskos spēkus, sabojā smadzenes un pakļauj savu gribu šai narkotiskajai indei? Ko saka apustulis?

"Tāpēc brāļi, es jūs lūdzu caur Dieva apžēlošanām, ka jūs savas miesas nodotu par dzīvu, svētu un Dievam patīkamu upuri; tā lai ir jūsu prātīgā dievkalpošana." (Rom. 12:1 Glikas tulk.)

Mums ir uzlikta liela atbildība. Mēs nevaram Dievam patiesīgi kalpot, ja nenododam savas miesas par dzīvu upuri. Nevienam, kas bojā šo brīnumsmalko cilvēka organismu nevar attaisnot. Ja mēs to darām, tad ciešam nevienam mēs pašiem, bet šis ļaunums tiek pārņemts arī uz mūsu bērniem. Vai gan ir jābrīnās par to, ka bērni, kas ieguvuši šādu mantojumu, nebīstas Dievu? Cik daudzkārt redzam smēķējam zēnus, kuri nav vairāk kā astoņus gadus veci! Ja jūs par to ar viņiem runājat tie atbild: "Mans tēvs arī smēķē, un kas viņam ir labs ir, der arī man." Viņi norāda uz mācītājiem vai svētdienas skolas skolotājiem un saka: "ja tādi labi vīri pīpē, tad arī es to drikstu." Kā gan mēs varam gaidīt kaut ko citu no bērniem ar viņu mantotajām tieksmēm, kamēr pieaugušie rāda tādu priekšzīmi rāda tādu priekšzīmi? Lai Dievs apžēlojas par šiem nabaga kāriņu vergiem!

Gan tabaka, gan alkoholiskie dzērieni sagrauj nervus un notrulina smalkās uztveres spējas tā, ka šī ieraduma vergi nespēj atšķirt svētas lietas no parastām. Reibinošu dzērienu demoralizējošo iespaidu mēs varam saskatīt pie Nadaba un Abija gadījumā. Tie uzdrošinājās dzert vīnu pirms ieiešanas svētnīcā, lai pildītu savu svēto pienākumu. Sekas bija tādas, ka tie nespēja atšķirt parastu uguni no tās, kas bija iesvētīta svētai kalpošanai. par šo uzticības laušanu viņi tika nogalināti. Daži teiks, ja jau viņi bija piedzērušies un nespēja saskatīt atšķirību (19) starp abām ugunīm, kāpēc tos jāsoda? Kad viņi lika pie savām lūpām biķeri, tie uzņēmās atbildību par visiem saviem alkohola iespaidā izdarītajiem ļaunajiem darbiem.

Kā ir ar mūsu likumdevējiem un vīriem tiesas iestādēs? Ja jau bija nepieciešams, ka tiem, kas kalpo svētos amatos ir skaidras domas un pilnīga kontrole pār savu prātu, vai tad nav arī svarīgi, lai tiem, kas izdod un izpilda mūsu lielās nācijās likumus, būtu neapstumšotās spējas? Kā ar tiesnešiem un zvērinātiem, kuri lemj par cilvēku dzīvi un kuru lēmumi var notiesāt nevainīgo vai atbrīvot noziedznieku? Vai viņiem nav jābūt pilnīgai kontrolei pār saviem garīgajiem spēkiem? Vai viņi ir sātīgi savos ieradumos? Ja nē, tad viņi nav piemēroti šādiem atbildīgiem amatiem. Ja tieksmes ir samaitātas, garīgie spēki tiek vājināti un pastāv briesmas, ka šādi cilvēki valdīs netaisnīgi. Vai šodien kaislību apmierināšana būtu mazāk bīstama nekā toreiz, kad Dievs uzlika ierobežojumus tiem, kas kalpoja svētos amatos?

Kristus cīnījās pret miesas tieksmēm un uzvarēja; tā arī mēs varam Viņa spēkā uzvarēt. Kas ieies pa pilsētas vārtiem? Ne jau tie, kas apgalvo, ka šo iekāres spēku nevar salauzt. Kristus sagādāja spēku stāvēt pretī visam, kas grib mūs kalpināt. Lai gan novājināts četrdesmit dienu ilgajā gavēnī, Viņš tomēr nepadevās kārdināšanām un ar to mums pierādīja, ka mēs neesam bezcerībā. Es zinu, ka mēs vieni uzvarēt nevaram; un cik pateicīgiem mums vajadzētu būt, ka mums ir dzīvs Pestītājs, kurš vienmēr ir gatavs palīdzēt!

Es atceros kāda vīra gadījumu sapulcē, kurā es teicu uzrunu. Alkoholisko dzērienu un tabakas lietošanas dēļ viņš bija gandrīz sagrauts. Izlaidīgas dzīves seku dēļ tas gāja salicis un viņa apģērbā atspoguļojās tā panīkušais stāvoklis. Pēc visa spriežot, šis vīrs bija pārāk dziļi kritis, lai viņam vēl varētu palīdzēt. Bet kad es (20) viņu aicināju pretoties kārdināšanām augšāmceltā Pestītāja spēkā, viņš drebēdams piecēlās un sacīja: "Jūs rūpējaties par mani, tāpēc arī es par sevi gribu rūpēties." Pēc sešiem mēnešiem viņš atnāca pie manis uz mājām. Es viņu nepazinu. Viņa seja laistījās priekā un, manu roku satvēris, viņš asarām acīs sacīja: "Jūs mani gan vairs nepazīstat, bet vai atceraties vīru vecajos, zilajos svārkos, kas jūsu sapulcē piecēlās un apsoltāja laboties?" Es biju ļoti pārsteigta. Viņš stāvēja stalts manā priekšā un izskatījās desmit gadus jaunāks. Viņš bija aizgājis mājās no tās sapulces, un garas stundas pavadījis lūgšanās un garās cīņās līdz pat saullēktam. Tā bija cīņas nakts, bet, slava Dievam, viņš uzvarēja. Šis vīrs varēja dalīties savā bēdīgajā pieredzē zem šo ļauno ieradumu jūga. Viņš zināja, kā brīdināt jaunatni no šīs samaitāšanas briesmām, un tādiem, kuri, tāpat kā viņš, bija pārvarēti, viņš varēja norādīt uz Kristu kā vienīgo glābšanas avotu.

Ceļojot esmu redzējusi viesību mielastus un dzīres, un, kad es vēroju neapvaldīto kāriņu sekas, kad dzirdēju zaimojošo jautrību un redzēju vienaldzību un pat nicīgu izturēšanos pret visām svētām lietām, tad es atcerējos ķēniņa Belzacara ķecerīgās dzīres, uz kurām bija salūgti tūkstoši viņa virsnieku, galminieku, sievu un blakussievu — šīs dzīres, kurās viņu brīvi dzēra no Dieva tempļa svētajiem traukiem, dzīrotājiem slavējot savus sudraba un zelta dievus. Viņi nezināja, ka kāds neredzams Liecinieks dzird katru zaimu vārdu, ievēri katru bezdievīgo rīcību.

Dzīru kulminācijas brīdī Belzacars ieraudzīja kāda nelūgta viesā balto roku uz pils sienas rakstam vārdus, kuri kvēloja kā uguns — vārdus, kuri, lai gan nezināmi milzīgajam pūlim, bija likteņa pareģojums šiem tagad sirdsapziņas mocītajiem dzīrotājiem. Viņu trakulīgā jautrība aplūsa un, kad viņu acīs pievērsās rakstam uz sienas, viņi drebēja neizsakāmās šausmās. Kur pirms dažiem

acumirkļiem dzirdēja tikai pārgalvīgu jautrību un zaimojošus (21) jokus, tur tagad bija dzirdami bailu kļiedzieni. Izmisušā ķēniņa mežonīgais kļiedziens atskanēja visā telpā, saucot pēc kāda, kas nāktu un rakstu izskaidrotu. Tika iesaukti gudrie, bet noslēpumainās rakstu zīmes arī viņiem bija tik pat svešas kā pārējiem.

Tad ķēniņiene atcerējās Daniēlu, kurš pirms daudziem gadiem ķēniņam Nebukadnēcaram bija izstāstījis un izskaidrojis viņa aizmirsto sapni. Stāvēdams krāšņā, šausmu pārņemtā pūļa priekšā, Dieva pravietis atgādināja ķēniņa Nebukadnēcara grēkus un atkrišanu un norāja viņa noziegumus. Tad, pagriezies pret rakstu uz sienas, viņš lasīja Debesu vēstījumu. Roka bija pazudusi, bet četri briesmīgie vārdi joprojām stāvēja. Elpu aizturēdami, laudis gaidīja, kā Daniēls izskaidros šo vārdu "Mene Mene, Tekel Uharsin" nozīmi: "Dievs tavu valstības dienas ir skaitījis un tas izbeidzis"; (..) "Tu esi svērts svaru kausā un atrasts par vieglu"; (..) "Tava valsts ir dalīta un atdota mēdiešiem un persiešiem." (Dan. 5:25-28)

Un tikpat noteikti, kā Belzacara dzīrēs bija kāds Liecinieks, arī pie katras bezdievīgas jautrības ir Liecinieks un tikpat noteikti eņģelis-rakstvedis raksta: "Tu esi svērts svaru kausā un atrasts par vieglu."

Par spīti visām pūlēm savaldīt nesātību tā arvien palielinās. Mēs nevaram būt par daudz nopietni, cenšoties aizkavēt tās izplatīšanos, pacelt pakritušo un pasargāt vājo no kārdināšanas. Ar mūsu nespēcīgajām cilvēcīgajām rokām mēs gan varam maz ko darīt, bet mums ir uzticams Palīgs. Mēs nedrīkstam aizmirst, ka Kristus roka var aizsniegt cilvēka ciešanu un samaitātības lielākos dziļumu. Viņš spēj mums palīdzēt uzvarēt pat šo briesmīgo nesātības velnu.

Bet šim darbam jā sākas jau mājās. Vislielākā pienākuma nasta ir tiem, kuri ir jauniešu audzināšanu un viņu raksturu veidošanu. Tas ir mātes darbs palīdzēt saviem bērniem izveidot pareizus ieradumus un nevainojamu gaumi, attīstīt (22) morālu izturību, patiesas tikumiskās vērtības. Māciet viņus neietekmēties no citiem, ne padoties nepareiziem iespaidiem, bet ietekmēt citus uz labu, pacelt un padarīt cildenākus tos, ar kuriem viņi satiekas. Māciet viņiem, ka savienībā ar Dievu tie saņems spēku stāvēt pretī visniknākajām kārdināšanām.

Bābeles galmā Daniēls bija kārdinājumu apņēmts, bet ar Dieva palīdzību viņš saglabāja savu godīgumu. Kas nevar turēties pretī kārdinājumam, izmantojot visas spējas, kas ir noliktas viņa sniedzamības robežās, tā vārds nav ierakstīts Debesu grāmatās uzvarētāju sarakstā. Tas Kungs nekad nepieļauj, ka cilvēks tik ļoti tiktu kārdināts, ka tam nebūtu iespējams pretoties ļaunumam. Dieva spēks arvien ir gatavs aizstāvēt un stiprināt to, kurš ir kļuvis par dievišķās dabas līdzdalībnieku.

Ēstgribas kārdināšanas ir tik spēcīgas, ka tās var tikt pārvarētas vienīgi ar Dieva palīdzību. Bet katrā kārdinājumā ir Dieva apsoliņš, ka mēs no tā varam izbēgt. Kāpēc tad tik daudzi ir uzvarēti? Tāpēc, ka tie neuzticas Dievam. Viņi nelieto atpestīšanai paredzētos līdzekļus. Dievs nepieņem atvainošanu par samaitātās ēstgribas apmierināšanu.

Daniēls vērtēja savas cilvēciskās spējas, bet nepaļāvās uz tām. Viņš uzticējās tam spēkam, kuru Dievs apsoliņš visiem, kas nāk pie Viņa pazemīgā atkarības sajūtā pilnīgi paļaujoties uz Viņa spēku.

Viņš apņēmas savā sirdī nesagānīties ne ar ķēniņa gaļu, ne arī ar viņa vīnu, jo viņš zināja, ka šāda barība nestiprinās ne viņa fiziskos spēkus, ne arī palielinās prāta spējas. Viņš nelietoja ne vīnu, nedz kādus citus pretdabiskus, kairinošus līdzekļus. Viņš nedarīja neko, kas aptumšotu viņa prātu, un Dievs deva viņam "ieskatu un saprašanu visādās gudrībās un zinībās, bet Daniēlu apveltīja ar spēju saprast visādas parādības un sapņus." (Dan. 1:17.)

(23) Vēlākos gados uz viņu gūlās smagas rūpes par valsti, un viņu ļoti pārbaudīja; bet cīņā ar grūtībām viņš kļuva stiprs. Viņš cieši turējās pie Bezgalīgā Spēka rokas un netika uzvarēts. Viņš zināja, ka, lai labi padarītu savu darbu, nepieciešama ir Dieva palīdzība. Viņš saprata, ka pārbaudījumu un vajāšanu vidū viņš bez Dieva nevar pastāvēt nevienu stundu. Viņš lūdza trīs reizes dienā, un Dievs viņa lūgšanām atbildēja. Debesu Liecinieks zināja Daniēla nodomus, un, kad Daniēls nostājās Kunga pusē, lai darītu Viņa prātu, tad Kungs nostājās Daniēla pusē, lai viņu uzturētu.

Daniēla vecāki bērībā viņu audzināja stingros sātības principos. Viņi tam mācīja visos savos ieradumos pakļauties dabas likumiem, un viņš zināja, ka ēšana un dzeršana atstāj tiešu iespaidu uz gara, miesas un tikuma spēkiem, ka viņš atbildīgs Kungam par savām spējām, jo viņš tās uzskatīja par Dieva dāvanu, kuru attīstību nedrīkst kavēt vai izkropļot ne ar kādu kaitīgu rīcību. Šis audzināšanas rezultātā Dieva likums viņa sirdī un prātā tika godināts. Savas gūstniecības sākuma

gados Daniēlam vajadzēja izturēt smagu pārbaudījumu, kas viņu iepazīstināja ar galma krāšņumu, ar liekulību un ar pagānismu. Tā patiesi bija sevišķa skola, lai sagatavotu viņu atturīgai, čaklai un ticības pilnai dzīvei. Un tomēr nekāds ļaunums, kas bija ap viņu, viņu neaptraipīja.

Daniēla un viņa jauno biedru pieredze mums liecina par vienkāršā uztura priekšrocībām un rāda, ko Dievs darīs to labā, kas ar Viņu vēlas sadarboties, lai šķīstītu un paceltu dvēseli. Daniēls un viņa biedri pagodināja Dievu un bija kā spožas sveces Bābeles galmā. Sai stāstā mēs dzirdam Dieva balsi, kas uzrunā mūs personīgi, aicinot mūs sakopot visus dārgās gaismas starus šajā kristīgās sātības jautājumā un padoties veselības likumiem. (24) Mēs gribam dabūt daļu pie mūžīgā jautājuma mantojuma. Mēs vēlamies vietu Dieva pilsētā, kur nav nekas nešķīsts. Visas Debesis vēro, kā mēs cīnāmies ar kārdināšanām. Lai visi, kas apliecina Jēzus vārdu, tā staigā pasaules priekšā, ka ar savu priekšzīmi un uzskatiem viņi varētu mācīt patiesos dzīves principus. "Tāpēc brāļi, es jūs lūdzu caur Dieva apžēlošanām, ka jūs savas miesas nodotu par dzīvu, svētu un Dievam patīkamu upuri; tā lai ir jūsu prātīgā dievkalpošana."

### 3. Kairinošu vielu iespaids

"Vai nezināt, ka skrējēji stadionā gan visi skrien, bet tikai viens dabū goda algu. Skrieniet tā, ka jūs to dabūjat. Kas piedalās sacīkstēs, tas ir atturīgs visā, viņi tāpēc, lai dabūtu iznīcīgu vainagu, bet mēs neiznīcīgu." (1. Kor. 9:24-25)

Šeit parādītas pašsavaldīšanās un sātīgas dzīves labās sekas. Lai ilustrētu garīgo cīņu un tās algu, apustulis Pāvils izmanto dažādās spēles, kuras senie grieķi rīkoja par godu saviem dieviem. Tos, kas piedalījās šajās spēlēs, trenēja ļoti stingrā disciplīnā. Katra kārība, kas varētu vājināt miesas spēkus, bija aizliegta. Vīns un izmeklēti ēdieni bija aizliegti, lai pasargātu fiziskos un gara spēkus un izturību.

Iegūt balvu, par kuru viņi cīnījās, — vīstošu ziedu vainagu un pūļa aplausus, — uzskatīja par vislielāko godu. Ja tik daudz varēja izturēt, tik lielu pašizliedzību parādīt, lai tikai iegūtu šo bezvērtīgo godalgu, ko saņem tikai pats labākais, cik daudz lielākam vajadzētu būt upurim un pašizliedzībai, lai iegūtu neiznīcīgu vainagu un mūžīgu dzīvošanu!

Mums ir darāms darbs — sūrs, nopietns darbs. Visi mūsu ieradumi, mūsu garšas izjūta un tieksmes jāaudzina saskaņā ar dzīves un veselības likumiem. Tā mēs varam iegūt labāku veselību un gara skaidrību, lai atšķirtu, kas ļauns un kas labs.

Lai pareizi saprastu sātības jautājumu, mums tas jāaplūko no Bībeles viedokļa. Un nekur citur mēs neatradīsim vispusīgāku un spēcīgāku ilustrāciju patiesai sātībai un tās svētībām (26) kā pravieša Daniēla un viņa ebreju draugu stāstā.

Kad šos jaunekļus izraudzīja, ka tie "mācāmi kaldeju rakstos un tiem jāmācās arī kaldeju valoda," un "kalpot ķēniņa pilī," tiem uzturs katru dienu bija jāsaņem no ķēniņa galda, no viņa ēdieniem, kā arī no viņa vīna. "Bet Daniēls cieši apņēmas savā sirdī, neaptraipīt sevi ar ēdienu no ķēniņa galda un ar vīnu, ko ķēniņš dzēra."

Viņu uzturā bija ietverta gaļa, kas Mozus likumā apzīmēta par nešķīstu. Viņi lūdza galminieku priekšnieku, kura uzraudzībā tie atradās, lai tiem dotu vienkāršāku barību; bet tas vilcinājās, bīdamies, ka šāda stingra atturība, kādu šie jaunekļi vēlējās, varētu uz viņu ārējo izskatu atstāt sliktu iespaidu, un tā viņš zaudētu ķēniņa labvēlību. Daniēls lūdza desmit dienas pārbaudes laiku. Tas arī notika, un pēc desmit dienām jaunekļi izskatījās daudz veselīgāki tiem, kas ēda ķēniņa ēdienu. Tāpēc "pāksaugi un ūdens" ko Daniēls un viņa draugi bija prasījuši sākumā, palika viņu ēdiens arī turpmāk.

Tā nebija ne lepnība, ne godkāriba, kas šos jaunekļus ieveda ķēniņa galmā, —to sabiedrībā, kas nepazīna un nebija patieso Dievu. Viņi bija gūstekņi svešā zemē un Mūžīgā Gudrība viņus turp bija aizvedusi. Sajā uzticības pārbaudē tie apzinājās savu stāvokli ar daudzajām briesmām un grūtībām un, Dievu bīdamies, izdarīja savu izvēli. Pat atrodoties briesmās pazaudēt ķēniņa labvēlību, viņi paliks uzticīgi tēvu ticībai. Viņi paklausīja gan fiziskajam, gan morālajam Dieva likumam, un Dieva svētība deva viņiem izturību, piemīlību un gara spēku.

Šie jaunieši bērnībā bija pareizi audzināti; un tagad, kad tie bija atšķirti no ģimenes iespaida un svētībām, viņi vērtēja mājās saņemtās pamācības. ar šiem pašizliedzīgajiem viņi (27) ieguva gribasspēku, čaklumu un nelokāmību. Viņus nedzina lepnība vai bezvērtīga godkāre, bet viņi centās uzcītīgi veikt savus pienākumus savas apspiestās tautas godam un Tā slavai, kura kalpi viņi bija.

Kad pēc trim gadiem ķēniņš pārbaudīja šo jauniešu spējas un prasmes, tad nebija neviena tāda kā

Daniēls, Hananija, Misaēls un Asārija. Viņu apķēriba, viņu izmeklētā un pareizā valoda, viņu plašās un dažādās zināšanas bija pierādījums nevājinātajai izturībai un gara spēkam. "Ķēniņš viņus atrada visās lietās, kuras viņš jautāja, desmitkārt gudrākus un saprātīgākus, nekā visus gudros un zvaigžņu vērotājus visā savā valstī."

Dievs vienmēr pagodina taisno. Daudzsološākie jaunieši no visām zemēm, kuras bija pakļāvis lielais iekarotājs, tika sapulcināti Bābelē. Bet starp tiem visiem nebija neviena, kas varētu līdzināties ebreju jauniešiem. Staltā izturēšanās, drošie, spēcīgie soļi, laipnā sejas izteiksme, neaptumšotais saprāts, tīrā elpa — tas viss bija labo dzīves ieradumu skaidrs pierādījums un rāda, kā daba godā tos, kas paklausa tās likumiem.

Daniēla un viņa draugu stāsts ietverts Svēto Rakstu lappusēs par svētību jaunatnei visās turpmākajās paaudzēs. Ko cilvēki ir darījuši, to arī citi cilvēki var izdarīt. Vai šie jaunie ebreji stāvēja pretī lielām kārdināšanām un nodeva teicamu liecību par labu patiesai sātībai? — tāpat arī šodien jaunieši var nodot līdzīgu liecību.

Mācību, kura mums šeit dota, derētu labi apdomāt. Mūsu briesmas nav trūkums, bet pārpilnība. Mūs nepārtraukti kārdina uz nesātību. Tiem, kuri grib saglabāt savus spēkus nevājinātus, lai kalpotu Dievam, ir jābūt stingrai sātībai, lietojot Viņa dabas veltes, kā arī pilnīgai atturībai no katras kaitīgas un pazemojošas tieksmes apmierinājuma.

(28) Jaunā paaudze no visām pusēm ir apņemta ar kārdināšanām ēšanas jautājumā. Īpaši mūsu lielajās pilsētās katrs grēcīgu ieradumu apmierināšanas ir padarīts vienkāršs un vilinošs. Tie, kuri tāpat kā Daniēls negrib sevi piesārņot, saņems savas sātīgās dzīves algu. Lielāks fiziskais spēku un pieaugošā izturība, tiem nodrošina spēka bagātību, no kura smelt vajadzīgā brīdī.

Pareizi fiziskie ieradumi veicina prāta attīstību. Gara dāvanas, fiziskie spēki un ilgs mūžs ir atkarīgi no negrozāmiem likumiem. Šajās lietās nav gadījuma rakstura. Dievs neiejauksies, lai pasargātu cilvēku no dabas likuma pārkāpšanas sekām. Sakāmvārds "Katrs pats savas laimes kalējs" satur daudz patiesības. Kaut arī par bērnu audzināšanu un viņu rakstura veidošanu ir atbildīgi vecāki, tomēr tā ir patiesība, ka mūsu stāvoklis un derīgums pasaulē lielā mērā ir atkarīgs no mūsu pašu rīcības. Daniēls un viņa biedri bērnībā bija saņēmuši pareizas audzināšanas svētības, bet tikai šīs priekšrocības vien tos nepadarītu par tiem, kas viņi bija. Nāca laiks, kad viņiem bija jāpūpējas par sevi pašiem, kad viņu nākotne bija atkarīga no pašu gaitām. Tad viņi apņēmās palikt uzticīgi bērnības pamācībām. Dievbijība, kas ir visas gudrības iesākums, bija viņu dzīvenuma pamats. Svētais Gars stiprināja katru patiesu apņemšanos, katru ceļu nodomu.

Nesātība gandrīz no paša iesākuma ir bijis pasaules lāsts. Noas dēls pārliecīgas vīna lietošanas dēļ bija grimis tik dziļi, ka zaudēja kauna jūtas, un lāsts, kas sekoja grēkam, nekad no viņa pēcnācējiem viņa pēcnācējiem netika noņemts.

Nadabs un Abija izpildīja svētu amatu; bet vīna lietošanas dēļ viņu prāts kļuva tik aptumšots, ka tie vairs nespēja atšķirt svētas lietas no parastām. Pienesot "svešu uguni", viņi neievēroja Dieva bausli, un Viņa tiesa tos nonāvēja.

(28) Grieķu ķēniņam Aleksandram bija daudz vieglāk pakļaut ķēniņu valstis, nekā valdīt pār sevi. Iekarojis tautas, šis, tā sauktais, lielais vīrs, krita par upuri izdabājot savām tieksmēm.

Neskatoties uz gadu tūkstošu attīstību un piedzīvojumiem, tas pats tumšais traips, kas aptraipīja pasaules vēstures pirmās lappuses, vēl šodien izkropļo mūsu moderno civilizāciju. Dzeršana un tās posts sastopami visur, kur vien mēs ejam.

Lai arī cik lielas pūles būtu pieliktas, lai veicinātu atturību, tomēr šī sērga ir izplatījusies arvien vairāk. Ir pieņemti likumi, kas atļauj alkohola tirdzniecību, taču šie priekšraksti nav apstādinājuši dzeršanas progresu, izņemot salīdzinoši mazās teritorijās. Ir pieliktas pūles, lai nodibinātu iestādes, kurās nesātības upuri varētu saņemt palīdzību uzvarēt alkoholismu.

Diemžēl, neskatoties uz to, alkoholisma iespaids nemazināsies tik ilgi, kamēr šī posta upuriem netiks liegta iespēja apmierināt savu postošo vēlmi, kas atkal un atkal viņus pārņem, tiklīdz tie ir atstājuši ārstēšanas iestādes un atgriezušies sabiedrībā. Cik daudz prātīgāk, cik daudz efektīvāk būtu novērst šī posta cēloņus un atbrīvoties no tieksmēm, kas pamudina cilvēku lietot grādīgos dzērienus. Ja tās nebūtu, tad šo dzērienu pārdošana tiktu pārtraukta pati par sevi.

Tagad mums ir vajadzīgi vīri ar stingriem raksturiem kā Daniēls. Pasaulei šodien ir vajadzīga skaidra



sirds un stingras, bezbailīgas rokas. Dieva nodoms bija, lai cilvēks arvien pieaugtu un viņa spējas ik dienas sasniegtu augstāku pakāpi. Dievs mums palīdzēs, ja mēs paši mēģināsim sev palīdzēt. Katra kristieša pienākums ir sekot, lai viņa priekšzīme un iespaids būtu Dieva pusē.

Lai evaņģēlija sludinātāji paceļ savas balsis kā bazūnes un parāda ļaudīm viņu pārkāpumus un Israēla namam tā grēkus. Jauniešus vajag pamācīt. Mūsu cerība uz laimi divās pasaulēs atkarīga no mūsu dzīves vienā pasaulē. Mums vajadzētu sargāties jau no pirmā nesātības soļa. Ja gribam savus bērnus pasargāt no šī ļaunuma, tad mums jārāda viņiem pareiza priekšzīme, jāmaca būties Dievu un atzīt Viņu par savu gudrību un stiprumu.

Reibinošu dzērienu lietošana vājina prātu un nocietina sirdi pret katru šķīstu un svētu iespaidu. Nedzīvas klintis drīzāk paklausītu patiesības un taisnības aicinājumam, nekā tādi cilvēki, kuru prāts un jūtas nesātības dēļ ir paralizēti. Tie, kas iedrošinās uzkāpt uz šīs aizliegtās takas, tiek pamazām un nemanot vesti tālāk, līdz kamēr viņi ir demoralizēti, samaitāti un prātu zaudējuši. Un kamēr kristieši guļ, šis ļaunums pieņemas spēkā un sagrābj jaunus upurus. Ja ticīgo morālās jūtas visās lietās būt sātiģiem uzmodinātu un viņi saprastu, ka (31) katra cilvēka nākotnes liktenis ir atkarīgs no izveidotajiem ieradumiem, tad viņi tiem, kas nevar savaldīties, ar savu piemēru varētu palīdzēt pretoties šai dzeršanas sērgai.

Mūsu zemē pieliek lielas pūles, lai apturētu dzeršanu, bet tas ir smags darbs uzvarēt un padarīt rāmu pieaugušu lauvu. Ja tikai pusi no tām pūlēm, kuras tiek izlietotas, apkarojot šo lielo ļaunumu, izlietotu, apgaismojot vecākus par viņu atbildību, veidojot bērnu ieradumus un raksturus, būtu panākts tūkstoškārt lielāks labums. Nedabīgā tieksme pēc reibinošiem dzērieniem bieži vien tiek radīta mājās, daudzos gadījumos pat pie to galda, kuri ir visdedzīgākie izvest atturības darbu. Mēs novēlam Dieva svētību visiem, kuri vēlas darboties atturības lietā, bet mēs viņus lūdzam ieskatīties dziļāk šī ļaunuma, pret kuru viņi karo, cēloņos un reformas darbā būt pamatīgākiem un noteiktākiem.

Nesātību, kura iesākusies jau vecāku namā, vispirms vājina gremošanas orgānus, un drīz vien vienkāršie ēdieni vairs neapmierina ēstgribu. Iestājas neveselīgs stāvoklis un rodas kāre pēc stiprākiem, kairinošākiem līdzekļiem. Tēja un kafija iedarbojas acumirkli (domāta pupiņu kafija un Ķīnas tēja — tulk. piez.). Šis indes kairina nervu sistēmu, un dažos gadījumos uz neilgu laiku liekas, ka prāts ir saasināts, domas dzīvākas. Tā kā šie kairinošie līdzekļi rada patīkamas sekas, tad daudzi domā, ka tie patiešām ir vajadzīgi; bet pēc tam vienmēr seko atslābums. Nervu sistēma tagadējām vajadzībām ir aizņēmusies spēkus no nākotnes resursiem, tāpēc visam šim īslaicīgajam mundrumam seko atbilstošs nogurums. Acumirkļīgais atvieglojums, kas radies no tējas un kafijas, ir pierādījums tam, ka tas, kas likās esam spēks, bija tikai nervozs uzbudinājums, un tādēļ kaitīgs visam ķermenim.

Tādā veidā audzināta ēstkāre turpmāk alkst pēc kaut kā stiprāka, tā pieprasa palielināt šo patīkamo uztraukumu. Šis prasības kļūst arvien biežākas un arvien grūtāk kontrolējamas. Jo vairāk nervu sistēma ir novājināta un jo mazāk tā spēj iztikt bez nedabīgiem kairinošiem līdzekļiem, jo vairāk rodas (32) kāre pēc šādām lietām, līdz griba ir uzvarēta un šķiet, ka nav spēka atsacīties no šādiem nedabīgiem kairinošiem līdzekļiem.

Ja pareizā taka vienreiz ir atstāta, ir grūti uz tās atgriezties. Robežas ir iznīcinātas, aizsargierīces pārvietotas. Viens solis uz nepareizās takas sagatavo ceļu nākamajam. Vismazākā novirze no pareizajiem principiem mūs šķir no Dieva un var beigties ar samaitāšanu. Ko mēs izdarām vienreiz, to jau vieglāk ir izdarīt otrreiz, un iet tālāk pa jau zināmo taku, vai tā būtu pareiza vai nepareiza, ir vieglāk nekā sākt no jauna. Sabojāt Dieva priekšā mūsu ceļus neprasa nekādu piepūli, bet lai izveidotu taisnības un patiesības ieradumus, vajag laiku un pacietību.

Daudzi, kas vilcinātos likt pie sava tuvākā lūpām alkoholiskos dzērienus, nodarbojas ar apiņu audzēšanu un tādā veidā pierāda savu nostāju pret sātības lietu. Es nevaru saprast, kā Dieva likumu gaismā ticīgie bez sirdsapziņas pārmetumiem var audzēt apiņus un ražot vīnu vai raudzētu ābolu sulu pārdošanai.

Daudzreiz esmu dzirdējusi ļaudis sakām: "Ak, tas jau ir tikai rūgstošs salds vīns! Tas jau ir pavisam nekaitīgs un pat veselīgs!" Dažas pudeles un reizēm vēl vairāk tiek aiznestas uz mājām. Dažas dienas tas gan vēl ir salds, bet tad sāk rūgt. Asa garša kāda gaumei izliekas vēl patīkamāka, un saldo vīnu cienītājiem grūti atzīties, ka viņu mīļākais dzēriens ir palicis ass un skābs.

Vīns un raudzēta ābolu sula cilvēkus apskurbina tāpat kā stiprāki dzērieni, un šis ir vissliktākais skurbuma veids. Kaislības kļūst arvien pret dabiskākas, rakstura izmaiņa lielāka, noteiktāka un grūtāk

labojama. Dažas glāzes raudzētas ābolu sulas vai vīna var pamodināt tieksmi pēc stiprākiem dzērieniem, un tieši šādā ceļā daudzi ir palikuši par nelabojamiem žūpām.

Tiem, kuriem tieksme pēc alkoholiskiem dzērieniem ir iedzimusi, nepavisam nav droši turēt mājās (33) vīnu vai raudzētu ābolu sulu; jo sātans viņus vienmēr kārdinās tos baudīt. Ja viņi kārdināšanām padosies, tad nezinās, kad pārtraukt, baudkāre pieprasa to apmierināt, un tas tiek izdarīts viņu samaitāšanai. Prāts tiek apstulbots, vairs nevalda saprāts, bet iekāre. Izvirtība ņem virsroku, un tādēļ, ka ir apmierināta kāre pēc vīna, tiek praktizēti gandrīz visu veidu netikumi. Tam, kas mīl šos dzērienus un kas tos lieto, nav iespējams pieaugt žēlastībā. Viņi kļūst rupji un domā miesīgi; dzīvnieciskās kaislības pārvalda prāta augstākās spējas, un tikums netiek mīlēts.

Mērena dzeršana ir skola, kurā cilvēki kļūst par žūpām. Tā pamazām sātans ved viņus projām no stiprās sātības ostas; vīns tik viltīgi iespaido garšu, ka cilvēks pavisam nemanot uzsāk dzērāja ceļu. Tiek attīstīta kāre pēc alkoholiskiem dzērieniem, nervu sistēma ir sabojāta; sātans tur prātu nemiēra drudzī, un nabaga upuris, domādams, ka ir pilnīgā drošībā, iet arvien tālāk, līdz beidzot višas robežas ir pārkāptas un katrs princips upurēts. Stingrākās apņemšanās tiek nomāktas un pat mūžīgās dzīves cerība ir par vāju, lai uzmodinātās kaislības noturētu saprāta varā. Daži nekad nav īsti piedzērušies, bet arvien atrodas vieglu dzērienu iespaidā. Viņi ir drudzaini, svārstīgi, ne gluži bez prāta, bet bez līdzsvara; jo viņu prāta cēlākās spējas ir samaitātas.

Kurp vien ejam, mēs sastopam tabakas cienītājus, kas ar šo savu iemīļoto paradumu vājina savu garu un miesu. Vai cilvēkiem ir tiesības nolaupīt savam Radītājam un pasaulei kalpošanu, kas tiem pienākas? Tabaka ir viltīga inde, kas iedarbojas lēni. No tās sekām ir daudz grūtāk atbrīvoties nekā no alkohola. Tabaka sien savus upurus ar vēl stiprākām verdzības saitēm nekā alkohola glāze. Tas ir nejauks ieradums, kas aptraipa cilvēku un ir ļoti nepatīkams citiem. Mēs reti kad atrodamies (34) cilvēku pūlī, kurā gaiss nebūtu saindēts ar smēķētāju iztvaikojumiem. Ir nepatīkami, pat bīstami, uzturēties istabā vai dzelzceļa vagonā, kurā gaiss ir piesātināts ar tabakas dūmiem vai alkohola smaku. Vai tas ir pareizi, saindēt gaisu, kas citiem jāelpo?

Ar kādu gan spēku tabakas cienītājs varētu apturēt nesātības izplatīšanos? Pirms cirvi var likt kokam pie saknes, šajā tabakas jautājumā jānotiek revolūcijai. Tēja, kafija un tabaka, kā arī alkoholiskie dzērieni ir tikai dažādu pakāpju mākslīgie kairinātāji.

Tējas un kafijas iedarbojas tieši tāpat kā vīns, alus, degvīns un tabaka.

Tēja ir kairinošs līdzeklis, kas zināmā mērā apreibina. Tā pamazām vājina miesas un gara spraigumu. Vispirms tēja uzmundrina, jo tā stimulē dzīvības mehānisma darbību; tādēļ tējas dzērājs domā, ka tā viņam ļoti palīdz. Bet tā ir kļūda. Tiklīdz tējas iedarbība izgaisusi, pazūd arī nedabīgais spēks, un iepriekšējā mākslīgā uzbudinājuma vietā iestājas vājums un nogurums. Tējas dzeršanas tālākās sekas ir galvassāpes, bezmiegs, sirdslēkmes, gremošanas problēmas, drudzis un daudzas citas kaites.

Arī kafijas dzeršana ir kaitīgs ieradums. Kafija īslaicīgi uzmundrina prātu, bet pēc tam seko nogurums, bezspēks, garīgo, morālo un fizisko spēku paralīze. Ja šo ieradums nepārvar, tad smadzeņu darbība kļūst arvien vājāka un tās notrulinās.

Visi šie nervu kairinātāji patērē dzīvības spēkus, un nemiērs, ko izsauc sagrautie nervi, nepacietība un garīgais vājums aizkavē prāta attīstību. Vai tad tiem, kas aizstāv sātību un reformu, nevajadzētu būt modriem un darboties pretī šo kaitīgu dzērienu ļaunumam? Dažreiz pārtraukt lietot tēju un kafiju ir tikpat grūti, (35) kā dzērājam nelietot alkoholu. Nauda, kas izdota par tēju un kafiju, ir vairāk nekā zaudēta. Jo šie dzērieni to lietotājam nodara tikai ļaunumu, pie tam nemitīgi. Tie, kas lieto tēju, kafiju, opiju un alkoholu, varbūt sasniedz lielu vecumu, bet šis fakts nav arguments par labu kairinošiem līdzekļiem. Tā Kunga lielā diena atklās, ko šie ļaudis būtu varējuši darīt, bet savu nesātīgo ieradumu dēļ nav izdarījuši.

Tie, kas, lai varētu labāk strādāt, ķeras pie tējas un kafijas, sajūtīs ļaunās sekas sapostītajos nervos un pie pašsavaldīšanās trūkumā. Nogurušajiem nerviem vajadzīga atpūta un miers. Dabai vajadzīgs laiks, lai atgūtu nogurdinātos spēkus. Bet ja tie nemitīgi tiek satraukti ar kairinošo līdzekļu palīdzību, tad patiesie dzīvības spēki vājinās. Kādu laiku ar nedabīgu kairinošu līdzekļu palīdzību var gan vairāk padarīt, bet pamazām spēkus sakāpināt līdz vēlamai pakāpei kļūst arvien grūtāk, un visbeidzot novārdzinātais cilvēks sabrūk.

Ieradums dzert tēju un kafiju ir daudz lielāks ļaunums, nekā cilvēki bieži domā. Daudzi, kas pieraduši lietot uzbudinošus dzērienus, cieš no galvassāpēm un fiziska nespēka un zaudē daudz laika slimojot.

Viņi iedomājas, ka nevar dzīvot bez kairinošiem līdzekļiem un nezina par to iespaidu uz veselību. Un bīstamākais ir tas, ka šīs jaunās sekas tiek pieskaitītas pavisam citiem cēloņiem.

Lietojot kairinošos līdzekļus, cieš viss ķermenis. Nervi kļūst nelīdzsvaroti, aknu darbība traucēta, tīk iespaidota asinsrite un asins kvalitāte, āda nedarbojas un paliek bāla. Arī smadzenes tiek bojātas. Šie kairinošie līdzekļi acumirkli izsauc smadzenēs neparasti spraigu darbību, bet pēc tam tās kļūst vājākas un mazāk spējīgas izturēt piepūli. Tad seko bezspēks, ne tikai garīgs un fizisks, bet arī morāls. Tādēļ mēs arī redzam nervozus vīrus un sievas ar vājām sprieduma spējām un nelīdzsvarotu prātu. Tie bieži (36) parāda neapdomīgu, nepacietīgu, apsūdzošu garu, apsverot citu vainas kā caur palielināmo stiklu un ir pilnīgi nespējīgi ieraudzīt pašī savas kļūdas.

Kad šie ļaudis, kas lieto tēju vai kafiju, viesībās sanāk kopā, tad viņu samaitāto ieražu darbība tiek skaidri redzama. Visi bagātīgi bauda no saviem mīļākajiem dzērieniem, un līdzko viņu uzbudinošais iespaids parādās, tad viņu mēles atraisās un tiek runāts par citiem.

Viņiem ir daudz vārdu, kuri nav apdomāti. Visi sīkumi par šo vai to tiek izcilāti, un cik daudzreiz neapdomīgie plāpaš aizmirst, ka Viņiem ir Liecinieks. Neredzamais Klausītājs ieraksta viņu vārdus debesu grāmatās. Sī nesaudzīgā nopelšana, šie pārspīlētie nostāsti, šīs škauģu jūtas, kuras rodas uzbudinājumā caur tējas glāzi, tiek nodarītas pret Jēzu. "Ko jūs esat darījuši vienam no šiem maniem vismazākajiem brāļiem, to jūs esiet man darījuši."

Mums tagad dēļ mūsu tēvu nepareizām ieražām ir jācieš, bet tomēr daži vēl daudz sliktāk dara nekā šie. Opijs, tēja, kafija, tabaka, un stiprie dzērieni iznīcina ar milzu soļiem vēl pāri palikušo cilvēku dzīvības spēku. Katru gadu tiek iztukšotas miljoniem mucu reibinošā dzēriena. Kaislību vergi nolaupa saviem bērniem uzturu, apģērbu un izdevīgu laiku izglītībai vienīgi caur to, ka savus ienākumus izšķiež miesas prāta kārbās. Tik ilgi, kamēr šie ļaunumi vēl pastāv, pasaules stāvoklis nekad nebūs pareizs.

Kad iegriba pēc reibinošiem dzērieniem tiek apmierināta, un cilvēks, kurš ir radīts pēc Dieva līdzības, brīvprātīgi lieto šo dzērienu, tad viņš pazemojas zemāk par dzīvnieku. Saprāšana tiek vājināta, prāts notrulināts, zemās kaislības uzmodinātas un daudzreiz noziegumi ir kā pēdīgās sekas. Kā var tāds, kas lieto degvīnu un tabaku, nodot tam Kungam visu savu sirdi? Tas nav iespējams. Arī savu tuvāku viņš nevar mīlēt kā sevi pašu. Viņa iecienītie ieradumi aizņem visu viņa mīlestību. Lai kāri pēc reibinošiem dzērieniem apmierinātu, viņš pārdod saprašanu un pašsavaldīšanos. Viņš liek dzērienu pie mutes, kas smadzenes notrulina, vājina saprašanu un pašam par kaunu un viņa ģimenei par lāstu un priekš citiem, pats sevi par biedekli pataisa. Ja cilvēki visās lietās būtu sātīgi, tad viņi neaiztiktu un nebaudītu ne kafiju, ne tēju, ne tabaku, vīnu, alu, opiju, nedz kādus citus reibinošus dzērienus. Saprāts paturētu vadību un padarītu rāmu tiklab baudīšanas kāri, kā kaislības.

Caur ēšanas kāri sātans pārvalda visus cilvēkus. Tūkstoši, kuri vēl varētu būt dzīvi, tādēļ vien ir kapā sabrukuši, ka viņi iekāres apmierināšanai ir ziedojuši visus savus spēkus un tā sevi miesīgi, garīgi un tikumīgi nopostījuši. Vajadzība, ka lai cilvēki mūsu laikos aicināti palīgā caur Dieva žēlastību stiprināto gribas spēku, lai stātos pretī sātana kārdināšanām un lai pretotos samaitātas garšas vismazākajai kārbai, mūsu laikos ir daudz lielāka nekā agrāk. Bet tagadējai paaudzei ir mazāk pašsavaldīšanās nekā senākajai. Tādēļ, kā tie, kas pagājušajos laikos savu patiku apmierināja ar kairinošiem līdzekļiem, viņi savu samaitāto baudkāri un kaislības iepotēja arī saviem bērniem, tāpēc tagad vajadzīgs daudz tikumības spēka, lai spētu pretoties nesātībai visās lietās. Vienīgais pareizais ceļš ir stingrība, caur to, ka visās lietās ieturam sātību un nekad nenovirzāmies uz nepareizās takas.

Šos nopietnos pienākumus, tēviem un mātēm vajadzētu pazīt, kas taisni šinī laikā uz viņiem guļ. Mēs uzaudzinām bērnus, kuri, vai nu caur sātana vai Kristus spēku tiek pārvaldīti. Atturēšanās no vīna, alus un citiem reibinošiem dzērieniem, ir mūsu vienīgā drošība pret nesātības varu. Mums mūsu bērni jāpamāca, kur pastāv īsta vīrišķība, jo Dievs mūs ir radījis tā, ka tas, kas uzvar. Tiks godāts un viņa vārds dzīvības grāmatā netiks izdzēsts.

Kad tas Kungs gribēja izraudzīt Simsonu par Savas tautas atsvabinātāju, viņa mātei vajadzēja mācīties pareizu dzīves veidu pirms bērna dzimšanas. Un šai pašsavaldīšanai vajadzēja tikt ievērotai arī pie bērna no pašā iesākuma, jo viņam bija jābūt tam Kungam svētītam no pašas dzimšanas.

Tā Kunga eņģelis parādījās Manoa sievai un pasludināja viņai dēla piedzimšanu. Bet pie tam viņš tai deva noteiktu pamācību: "Viņai nebūs ēst neko, kas no vīna koka izaug, un ne vīnu, nestipru dzērienu viņai nebūs dzert, ne ēst, kas ir nešķīsts."

Manoāsam apsollīto bērnu Dievs bija izredzējis svarīgam darbam un lai dāvanas, kas priekš šī darba

bija vajadzīgas, tiktu nodrošinātas, bērna mātes ieražām vajadzēja tikt rūpīgi pārliūkotām. "Viņai nebūs ne vīnu dzert, ne stiprus dzērienus dzert," sacīja eņģelis uz Manoa, attiecībā uz viņa sievu "un neēst neko nešķīstu; visu, ko es esmu pavēlējis, viņai būs turēt." Caur mātes ieradumu bērns tiek novērsti vai nu uz labu vai uz ļaunu. Ja māte vēl bērnam labu, tad viņai pašai sevi jāsavaldā, jābūt stingrai, spējīgai un pašizliedzīgai visā.

Par sātīgas dzīves ieradumu svaru mēs atrodam piemēru Jaunajā Derībā. Jānis Kristītājs bija reformators. Viņam bija uzdots liels darbs tā laika tautai. Bet lai šim darbam tiktu sagatavots, viņa dzīvei vajadzēja būt sātīgai, iesākot no pat viņa piedzimšanas. Eņģelis Gabriēls tika sūtīts pamācīt Jāņa vecākus par veselīgas kopšanas pamata mācībām. "Vīnu un stiprus dzērienus viņš nedzers": sacīja debesu sūtnis, "un tiks ar Svēto Garu piepildīts." (Lūk. 1:15)

Jānis šķīrās no saviem draugiem un no dzīves pārpilnības, aizgāja tuksnesī un dzīvoja vienīgi no augu barības. Viņa vienkāršais apģērbs, sastāvošs no kamieļa spalvas drānas un ādas jostas ap gurniem, bija pārmetums tā laika paaudzes izšķērdībai un lepnumam, sevišķi jūdu priesteriem. Arī viņa barība, kura sastāvēja no siseņiem un zemes kameņu medus bija pārmetums tā laika zeļošanai.

Jāņa Kristītāja darbu bija sludinājis pravietis Malahija: "Redzi, es jums sūtu pravieti Eliju pirms tā Kunga lielā un bijājamā diena nāks. Un viņš atgriezīs tēvu sirdis pie bērniem un bērnu sirdis pie tēviem, lai Es nenāku zemi izdeldēt." (Mal. 4:5-6) Jānis Kristītājs darbojās Elijas garā un spēkā, lai sataisītu Kungam ceļu un lai atgrieztu neticīgos pie taisno gudrības. Viņš bija priekšzīme tiem, kuri dzīvo pēdējās dienās, kuriem Dievs tādēļ uzticējis svēto patiesību, lai to nestu tautai un sagatavotu ceļu tā Kunga otrai atnākšanai. Un tos pašus atturības pamatlikumus, kurus ievēroja Jānis, vajadzētu dzīvē pildīt arī tiem, kuri ir aicināti pēdējās dienās pasludināt Cilvēka Dēla nākšanu.

Dievs ir radījis cilvēku pēc sava ģimja, un no viņa sagaida, lai spēkus, kuri viņam doti, tas izlieto Radītāja pagodināšanai. Vai lai mēs tad nepaklausītu viņa brīdinājumam un necenstos mūsu dzīvības spēkus uzturēt labākā kārtībā? Viss, ko mēs dodam tam Kungam, pat tas labākais, ir tik ļoti niecīgs.

Kāpēc šodien pasaulē ir tik daudz posta? Vai gan tādēļ, ka Dievs labprāt redz, ka Viņa radījumi cieš? Ak, nē! Iemesls ir tas, ka cilvēki ir kļuvuši vāji caur netiklām ieražām. Mēs sūdzamies par Ādama grēku un domājam, ka mūsu pirmie vecāki ar to, ka tie padevās kārdināšanām, ir pierādījuši lielu nespēku; bet ja Ādama pārkāpums būtu vienīgais ļaunums, ko sastopam, tad pasaules stāvoklis nemaz tik slikts nebūtu. No Ādama laika cilvēks ir kritis arvien dziļāk.

Reibinošu dzērienu lietošana pasaulē padara daudz posta. Kaut gan dzērājiem arvien teikts, ka caur šo paradumu viņi saīsina savu dzīvību, tie tomēr paliek tais pašos grēkos. Kāpēc jūs gribat Dieva likumus vēl ilgāk pārkāpt? Kāpēc jūs necenšaties uzturēt savu veselību? Dievs to no mums prasa. Ja ticīgie ar uzmodinātas sirdsapziņas palīdzību savaldītu savas kārības un kaislības, un paklausītu likumiem, kuri pārvalda viņu dzīvību un veselību, tad viņi sajustu miesas un gara spirtumu un svētību. Tad viņiem rastos vairāk spēka karot pret sātānu, un Tā vārdā, kas viņiem ieguva uzvaru, viņi lieliski uzvarētu.

Ap mums visapkārt atrodas ačgārnu kārību upuri, un ko mēs viņu labad domājam darīt? Vai negribat caur mūsu priekšzīmi tos vest uz pareizā ceļa? Vai mums ir sajēga par kārdināšanām, kādas uzmācas jaunatnei un vai nevēlaties viņus brīdināt un glābt? Kurš grib nostāties Kunga pusē? Kurš grib likt roku pie darba, lai apslāpētu šos netikumus un postu, no kā ir pilna visa pasaule? Mēs lūdzam piegriezt vērību uzvaras darbam. Tikai tiem, kas tur Dieva baušļus, būs tiesības iet pie dzīvības koka.

Nav tiešām viegli pārvarēt kāri pēc narkotiskiem, kairinošiem un reibinošiem līdzekļiem. Bet Jēzus Kristus vārdā šī lielā uzvara var tikt iegūta. Viņa mīlestība priekš kritušās cilvēces bija tik liela, ka Viņš pienesis bezgalīgi lielu upuri, lai tos sasniegtu viņu postā un caur Savu Dievišķo spēku tos celtu uz sava troņa. Bet tā ir cilvēka paša izvēle, vai viņš atļauj Kristum to priekš sevis darīt, ko Viņš pilnīgi spēj.

Dievs neko nedara, lai cilvēku izglābtu pret viņa gribu no sātāna rokas. Lai maksā ko maksādams, bet mums jāpiespiežas, lai uzvarētu. Mums jāsadarbojas ar Kristu. Caur Jēzus Kristus vārda priekštiesību, mēs varam uzvarēt, varam būt Dieva mantinieki un līdzdalībnieki pie Kristus godības. Neviens žūpa nenāks Dieva valstībā, bet, "kas uzvar, tam es došu sēdēt uz mana goda krēsla, ka es esmu uzvarējis un sēdējis ar savu Tēvu uz Viņa goda krēsla." (Jņ. Atkl. 3:21)

#### **4. Pareiza dzīvesveida iespaids**

Mums ir piešķirts tikai īss dzīves laiks un katram vajadzētu sev jautāt: "Kā lai vislabāk izlietoju savus spēkus? Ko varu Dievam par godu un saviem līdzcilvēkiem par svētību darīt visvairāk? Jo dzīvei tikai tad ir vērtība, ja to izlieto šādiem nolūkiem.

Mūsu pilnveidošana ir pirmais pienākums pret Dievu un mūsu līdzcilvēkiem. Katrai dāvanai, ar kuru Radītājs mūs apbalvojis, vajadzētu sasniegt augstāko pilnību, lai būtu iespējams darīt tik daudz laba, cik vien mūsu spēkos. Tad tik tas laiks ir labi pavadīts, kuru izlietojam mūsu miesas un gara veselības sargāšanai un glabāšanai. Miesa un gars nedrīkst nekādā ziņā palikt sakropļots jeb neattīstīti. Ja mēs tam ļaujam notikt, tad mums droši būs jācieš sekas.

Katram cilvēkam ir pietiekoši izdevības, lai no sevis veidotu to, par ko viņš vēlas būt. Viņam ir aizsniedzamas šīs un nākošās dzīves svētības. Caur to, ka uz katra soļa smel jaunus spēkus, viņš var veidot raksturu, kuram ir paliekama vērtība.

Viņš savu gudrību var vairot katru dienu un no jauna sajūst prieku kā tikumā, tā žēlastībā. Caur lietošanu Viņa dāvanas top attīstītas un jo vairāk viņš pieņemas gudrībā, jo spējīgāks viņš būs. Viņa uzskati, gudrība un tikumi vairošies un attīstīsies pilnīgā samērā.

Bet turpretī viņš savus spēkus var ar to vājināt, ja viņus nelieto un tīek samaitāti ar sliktiem ieradumiem, kā arī pašsavaldīšanās, tikuma un ticības pastāvības trūkumu. Sai gadījumā ar viņu viss pamazām iet uz leju, viņš ir nepaklausīgs Dievam un veselības likumiem. Kārības viņu pārspēj un tieksme viņu paved. Viņam ir vieglāki padoties darbīgām un viņu atpakaļ velkošām tumsas varām, nekā visiem spēkiem pūlēties, lai tiktu uz priekšu. Sekas ir – netikla dzīve, slimība un nāve. Tāds ir dažāda laba dzīves stāsts, kuri būtu varējuši strādāt Dieva darbā priekš cilvēces.

Baudkāre ir viena no visstiprākajām kārdināšanām, kuri cilvēks ir padots. Dievs radīja cilvēku patiesīgu, deva viņam skaidru prātu, veselīgu spriedumu, un katra daļa, katra dāvana bija pilnīgi un vienlīdzīgi attīstītas. Bet caur to, ka viltīgais ienaidnieks cilvēku paveda, netika ievērots Dieva bauslis un tā dabīgās sekas – tam sekoja sods.

Ādams un Ieva drīkstēja ēst no visiem dārza kokiem, izņemot vienu. Dieva pavēle pirmajam cilvēkam skanēja: "Kurā dienā tu no tā ēdīsi, tu mirdams mirsi." (1. Mozus 2:17) Bet čūska pievīla Ievu, iestāstīdama, ka Dievs neturēšot vārdu. Viņa ēda augli, iedomādamās sajūtam jaunu un augstāku dzīvību. Viņa deva no tā arī savam vīram. Čūska viņai bija teikusi, ka nemiršot un viņa arī pēc augļa baudīšanas nekādas sliktas sekas nesajuta. Kaut ko līdzīgu nāvei viņa nenomanīja, turpretī patīkamu sajūtu, no kuras iedomājās, ka tā jūtas eņģeļi. Lai gan viņas piedzīvojums taisni pretējs Jehovas noteiktajam bauslim, tomēr Ādams ļāvās no viņas pavesties. Tas tā daudzkreiz notiek arī ticības lietās. Ko Dievs pavēl, tas tiek pārkāpts un "Kad tiesu par jauno darbu nenes drīzumā, tad cilvēku bērnu sirds paliek droša uz ļauniem darbiem." (Sal māc. 8:11) Visnoteiktākajiem Dieva baušļiem par spīti, vīri un sievas kalpo savām kārībām un iedrošinās vēl lūgt Dievu, lai viņiem atļautu grēkot pret Viņa skaidri noteikto prātu. Sodien sātans cilvēkiem tuvojas tā, kā viņš to darīja pie Ādama un Ievas, tos pavezdams. Viņu dvēsele ir uzbudināta un tie to pastāsta kā brīnišķīgu piedzīvojumu, kuru viņiem devis tas Kungs. Bet patiesss piedzīvojums saskanēs ar Dieva likumu; turpretī nepareizi piedzīvojumi stāv veselības likumiem un Jehovas priekšrakstiem tieši pretī.

No tā laika, kad cilvēks vispirms padevās grēkam, cilvēce šai ļaunumā ir kritusi arvien dziļāk, līdz beidzot veselība ir upurēta uz baudkāres upura altāra. Pasaules apdzīvotāji pirms grēku plūdiem bija ēšanā un dzeršanā nesātīgi. Viņi par visu varu gribēja ēst gaļu, lai gan Dievs viņiem toreiz to vēl nebija atvēlējis. Viņi ēda un dzēra, līdz kamēr viņu ačgārnās kārības vairs nepazina robežu un pēdīgi viņi kļuva tik ļauni, ka tas Kungs viņus ilgāk vairs nevarēja paciest. Viņu grēku mērs bija pilns un dievs šķīstīja zemi no netikuma traipiem caur grēku plūdiem.

Kad pēc grēku plūdiem zemes virsū cilvēki atkal vairojās, viņi aizmirsa to Kungu un viņu ceļi bija ļauni Viņa priekšā. Nesātība vairojās katrā veidā, līdz beidzot gandrīz visa pasaule pakrita tai par upuri. Veselas pilsētas ir rupju noziegumu un grēku dēļ izdeldētas no zemes virsas, jo tie bija kauna traips Dieva godības pilnai radībai. Lai nedabīgo baudkāri apmierinātu, cilvēki darīja grēkus, kuru sekas bija Sodomas un Gomoras izpostīšana. Dievs saka, ka Bābeles krišanai par cēloni bija rīšana un plītēšana. Viss viņu grēku iemesls bija baudkāres un kaislības apmierināšana.

Ēzavam bija liela kāre pēc viņam sevišķi mīļiem ēdieniem un viņš bija jau tik ilgi izdabājis savai ēstkārei, ka tagad nemaz nejuta vajadzību atsacīties no pavedošās barības. Viņa domu spēks to tik ilgi nodarbināja, kamēr ēstkāres vara nomāca katru citu domu un ņēma pārsvaru pār viņu pašu. Viņš ticēja, ka cietīs lielu zaudējumu, pat nāvi ja nedabūs šo ēdienu. Jo vairāk viņš ar to nodarbojās, jo kāriba vairāk auga, līdz beidzot pirmdzimība viņa acis zaudēja svētumu un vērtību un viņš to

izmainīja pret ēdienu. Viņš dižojās ar to, ka viņam esot pirmdzimtības tiesības, un viņš pēc paša patikas varot to pārdot un atkal pirkt, bet kad viņš to gribēja dabūt atpakaļ, tad to vairs nespēja. Tad viņam sava ģeķība un neapdomība bija ļoti žēl, bet bija par vēlu. Viņš svētību bija nicinājis un tas Kungs viņam to bija atņēmis uz visiem laikiem.

Kad Izraēļa Dievs izveda savu tautu no Ēģiptes, viņš tiem pa lielākai daļai atņēma visus gaļas ēdienus un tās vietā deva maizi no debesīm un ūdeni no klints. Bet ar to viņi nebija mierā. Ļoti nelabprāt viņi ēda tiem doto ēdienu un ilgojās pēc Ēģiptes gaļas podiem. Viņi ļabāk gribēja paciest kalpību, nekā atsacīties no gaļas. Dievs izpildīja viņu vēlēšanos un deva viņiem gaļu. Nu viņi ēda tik daudz, līdz beidzot caur rīšanu nāca mocība, no kuras daudzi nomira.

Piemēru var pievest vienu pēc otra, lai rādītu kārību padošanās sekas. Mūsu lietas vecākiem tā likās maza lieta, pārkāpt Lielā Dieva vienīgo bausli. Viņi ēda no koka, kuru bija patīkami uzskatīt, un no kura likās labi ēst. Bet Dievam viņi caur to palika neuzticīgi un caur tika atdarītas slūžas, caur kurām grēks pārpludināja pasauli.

Noziegumi un slimības ir vairojušās katrā paaudzē. Nesātība ēšanā un dzeršanā un pieķeršanās rupjām kaislībām ir apmākusi cilvēku smalkākos orgānus.

Noziegumi un slimības katrā paaudzē ir vairojušās. Prāts cilvēku ilgāki nepārvaldīs, jo viņš ir bīstamā ziņā nodevies baudkārei par vergu! Patikšana pie bagātīgiem ēdieniem tika turpināta, līdz beidzot nāca modē pārpildīt ar visādiem gardumiem. Sevišķi viesībās bez jēgas nododas baudkāres sērgai. Viesības tiek gatavotas vēlas un bagātīgas, pie tam tiek pasniegti stipri salāti, gaļas ēdieni un treknas mērces, saldumi, saldējums, tēja, kafija, u.t.t. Nav jābrīnās, ka pie tādas barības cilvēki dabū bālu seju un aiz vājas kuņģa darbības, cieš lielas sāpes.

Daba pretojas katrai viņas likuma pārkāpšanai. Pārestību viņa panes cik ilgi spēdama, bet tad nāk atmaksa, kura tad skar tiklab gara kā miesas spēkus. Bet tās nebeidzas tikai pie pārkāpēja. Baudkāres sekas parādās arī pie viņa pēcnācējiem un tādā kārtā ļaunums tiek pārnests no vienas paaudzes uz otru.

Tagadējā jaunatne rāda, kāda būs nākošā sabiedrība un ja mēs to aplūkojam, kādas cerības mēs varam likt uz nākotni? Lielākā daļa mīl priekus un bēg no darba. Daudziem trūkst tikumības spēka, aizliegta pašam sevi un pildīt savus pienākumus. Viņiem ir maz pašsavaldīšanās un pie katra nieka tie uztraucās un paliek ļauni. Mūsu dienās katrā vecumā un katrā dzīves stāvoklī atrodam daudz tādus, kuriem trūkst sirdsapziņas un principu un kuri aiz izšķērdīgas dzīves krīt grēkam par upuri. Viņi samaitā tikumīgas sabiedrības, līdz mūsu zeme būs kā otra Sodoma. Ja kaislības un kārības tiktu no prāta un ticības pārvaldītas, tad pasaule šodien atrastos citā stāvoklī. Dieva nolūks nav, lai tāda bēdīga parādība tagad valdīta. To visu padara dabas likumu lielā pārkāpšana. Pa lielākai daļai raksturs attīstās jaunībā. Piesavinātām ieražām tad ir lielāks iespaids uz cilvēka prāta attīstību nekā dabīgām dāvanām, jo sliktu ieražu dēļ var tikt sakropļotas un vājinātas labākas dāvanas. Jo agrāk kāds savā dzīvē sāk piesavināties kaitīgās ieražas, jo ciešāk tās savu upuri saistīs, jo drošāk, ka viņa garīgais stāvoklis ieņems daudz zemāku pakāpi, bet, ja kāds jau jaunībā mācīsies piesavināties tikumīgas un pareizas ieražas, tad visā viņa dzīvē arī parādīsies šis iespaids. Vairākos gadījumos atklājās, ka tādi, kas vēlākā dzīvē ciena un godā Dievu un Viņa taisnību, to jau bija mācījušies iekams pasaulei bija izdevība viņa dvēselei uzspiest grēka zīmogu. Padzīvojušie ir pret jauniem iespaidiem tik pat maz jūtīgi kā cieta klints, bet jaunība ir iespaidiem pieejama. Jaunības laikā derētu zinības dzīvei sakrāt caur ikdienas vingrinājumiem, tad ir viegli attīstīt labu raksturu. Tieši jaunība ir īstais laiks, lai piesavinātos sev labus paradumus un mācītos pašsavaldīšanos. Jaunība ir sējas laiks, un sētā sēkla izšķir tiklab šīs, kā arī nākošās dzīves plauju.

Vecākiem vajadzētu par nopietnu pienākumu uzskatīt zināšanu krāšanu, kā apieties ar bērniem, lai viņiem nodrošinātu labu saprašanu par savu miesu. Sātību derētu ievērot mājas dzīvē visos sīkumos. Pašsavaldīšanās spējā bērnus vajadzētu radināt no pašas jaunības, cik agri vien iespējams. Māciet mazos, ka viņi ēd, lai dzīvotu, un nevis dzīvo, lai ēstu. Sakiet viņiem, ka gribai jāpārvar kārības un ka gribai jātop pārvaldītai no mierīga un skaidra prāta.

Kāda svētsvinīga atbildība guļ uz tādiem vecākiem, kuri saviem bērniem iepotējuši nepareizu vēlēšanos, caur ko viņiem tos grūti pieradināt pie sātības un iedēstīt viņos skaidrus tikumiskus ieradumus. Cik rūpīgiem un dedzīgiem viņiem vajadzētu būt, lai šim iespaidam pretotos visiem sasniedzamiem līdzekļiem un tā piepildītu savu pienākumu pret saviem pēcnācējiem. Vecākiem ir uzlikts svēts pienākums, būt nomodā un rūpēties par savu bērnu miesīgo un garīgo attīstību un veselību. Vecāki, kuri nepretojas savu bērnu baudkārem, un nepūlas viņu kaislības savaldīt, vēlāk redzēs lielo kļūdu, kuru viņi nodarījuši tabakas mīļotājiem un dzeršanas vergiem, kuru prāti ir vājināti

un kuru lūpas aptraipītas netaisnībā un prastiem vārdiem.

Kas savai ēšanas kārei padodas, nekad nenasniegs kristīgu pilnību. Vecāki nevar savu bērnu tikumīgās jūtas viegli atmodināt, ja nav uzmanīgi barības izvēlē. Dažas mātes klāj galdu, kurš ģimenei kļūst par slazda valgu. Jauns un vecs bauda gaļu, sviestu, sieru, cepumus, sāļus ēdienus bagātīgā mērā. Bet šīs lietas ir palīglīdzeklis kuņģa sabojāšanai, nervu uzbudināšanai un prāta vājināšanai. Sādas lietas asins radošie orgāni nevar pārvērst labās asinīs. Tautos vāri ēdieni apgrūtina sagremošanu. Siera darbība ir kaitīga. Smalka kviešu maize satur daudz mazāk barības vielu, nekā rupja. Ja pirmo ikdienas lietojam, tad ķermenis neatradīsies labākā stāvoklī. Garšvielas kairina pirmkārt kuņģa smalko ādu, bet caur pastāvīgu lietošanu zūd smalko gļotādiņu dabīgā jušanas spēja. Asinis top sakarsētas, atmodinātas miesas kārības, kamēr gara spēki top vājināti. Mātei vajadzētu lūkoties uz to, lai ģimenē pasniegtu vienkāršu, bet barojošu un spēcīgu ēdienu.

Dievs ir apdāvinājis cilvēku ar bagātīgiem līdzekļiem, lai apmierinātu veselīgu ēstgribu. Viņš ir izklājis lielu zemes produktu izvēli mūsu priekšā, un apdāvinājis ar visādiem gardiem un spēcīgiem uztura līdzekļiem. Mūsu žēlīgais Debesu Tēvs atļauj mums no tiem bagātīgi baudīt. Augļi, labība un saknes, vienkārši vai ar pienu, vai krējumu, bez garšvielām un taukiem sagatavoti, ir spēcīgākā barība. Ķermenim tā ir barojoša un prātam tā dod svaigumu un izturību, kas pie kairinošas barības nenotiek. Ja gaļas barību lieto bieži, tad prāts nav arvien skaidrāks un darbīgāks, jo gaļas lietošana veicina ķermeņa pilnīgumu un nomāc sirds maigās jūtas. Caur gaļas ēšanu vairojas slimības. Mēs esam pārliecināti, ka veselības un spēka uzturēšanai gaļa nebūt nav nepieciešama.

Tie, kuri visvairāk pārtiek no gaļas, nevar izsargāties ēdot tādu gaļu, kura satur vairāk vai mazāk slimību dīgļu. Sagatavodami lopus pārdošanai, tirgū tie daudzreiz tie nonāk neveseli. Viņiem tiek atņemts svaigs gaiss un gaisma, un tādēļ, ka tiem jāieelpo kūts netīrais gaiss, viss ķermenis tiek piesātināts ar sabojātu vielu izgarojumiem; ja tāda gaļa nonāk cilvēka ķermenī, asinis tiek saindētas un tiek iepotēta slimība.

Un ja kādam asinis jau bija netīras, tad neveselīgais stāvoklis kļūst daudz bīstamāks.

Bet tikai nedaudzi grib ticēt, ka asinis saindējusi un ciešanas sagādājusi ir ieestā gaļa. Daudzi nomirst slimībās, kuru cēlonis bija meklējamas vienīgi gaļas ēšanā, kamēr šis cēlonis ne viņiem pašiem, nedz citiem nebija zināms. Gaļas ēšanas kaitīgo iespaidu daži tūdaļ nesajūt, bet tas vēl nav pierādījums, ka tā nekaitē. Lai gan sākumā viņi neko nemana, tomēr tā atstāj sekas uz visu ķermeni.

Kaut gan cūkgaļa ir ierasts uztura līdzeklis, tomēr taisni tā ir viskaitīgākā. Dievs Izraēlim aizliedza ēst cūkgaļu, ne tādēļ, lai parādītu savu varu, bet tādēļ, ka tā neder cilvēkam par barību. Dievs cūku nerādīja tādēļ, lai to kaut kādos apstākļos ēstu. Nav iespējams, ka tāda radījuma gaļa var būt veselīga, kuram netīrumi ir dabīgais elements, un kurš pārtiek no visnetīrākajiem atkritumiem.

Cilvēks nav tādēļ pasaulē, lai apmierinātu ēšanas kāri. Par miesas vajadzībām ir jāgādā, bet vai tādēļ vajadzīgs, lai cilvēku pārvaldītu no ēšanas kāre? Vai tie, kuri cenšas būt svēti un tīri, lai varētu būt kopā ar svētajiem eņģeļiem, ar vien pie tā paliks, Dieva radījumiem atņemot dzīvību un viņu gaļu kā gardumu apēdot?

Pēc tā, ko tas Kungs man darīja zināmu, jānotiek pārmaiņai un Dieva izredzētai tautai jāpieder pie sātības. Daudzi cilvēki domā, ka viss ko ēd, iet bojā un kaut kas kuņģī "iemests" izpilda to pašu, ko labi sagatavoti ēdieni. Bet ir svarīgi, lai mums ēdieni garšotu. Kur tas nenotiek, un ja tikai ieraduma pēc mehāniski ēd, tur nav pareizs uzturs. No tā, ko ēdam, ir atkarīgs mūsu ķermenis, un lai viņu stiprinātu, mums jāēd pareizi ēdieni, kuri ar visu rūpību jāgatavo tā, lai miesas vajadzības tiktu apgādātas. Visiem, kas gatavo ēdienu ir nopietns pienākums, sagatavot dažāda veida veselīgus un garšīgus ēdienus. Tūkstošiem dzīvības spēku iet bojā vienīgi nepareizas ēdienu gatavošanas dēļ. Sādā ceļā iet daudz vairāk dvēseļu bojā nekā spējām iedomāties. Caur to ķermenis nedarbojas pareizi un izceļas slimības. Sādā stāvoklī arī debesu lietas netop atzītas.

Daži neapdomā, ka ēdienu kārtīgi sagatavot ir viņu svēts pienākums, un tādēļ negrib mācīties, kā tas darāms. Viņi maizei pirms cepšanas liek saskābt, jeb lieto cepamo pulveri, caur ko maize cilvēka organismam lielākā vai mazākā mērā ir kaitīga. Labas maizes izcepšanai vajadzīga rūpība un apdomība. Ēdieni var tik vienkārši un veselīgi sagatavoti, bet ir māksla vienlaicīgi tos sagatavot gardus un barojošus. Sievām ar dedzību vajadzētu pūlēties, lai iemācītos pariezi gatavot un to, ko iemācījušās, tad ar pacietību pielietot. Tādēļ, ka viņas negrib pūlēties to pamēģināt, daudziem ir jācieš. Tādām es saku: "Ir laiks, sākt mācīties! Neticiet, ka zināšanu sakrāšana veselīgu un gardu ēdienu pagatavošanai ir veltīgs laika tērīšs. Ja kādam ir atbildība par ģimeni, tad viņa pienākums ir mācīties, ka viņu var labi apgādāt, lai arī piedzīvojumi gatavošanā nebūtu lieli. Ejiet, ja vajadzīgs pie

laba pavāra un mācaties, kamēr gatavošanas mākslu pārzināsiet pašas.

Caur nepareizu dzīves veidu tiek nopostīta veselība, un līdz ar to viss, kas dzīvi saldina. Ak, cik daudzreiz nav tā sauktais "jaukais mielasts" laupījis dalībnieku miegu un mieru. Tādēļ, ka padevās samaitātām kāribām, tūkstoši ir krituši drudzī, jeb citās sliktās slimībās, kuru sekas daudzreiz ir bijusi nāve. Tādēļ šis baudījums bija jāsamaksā ar bezgalīgu maksu.

Ja samaitātas garšas apmierināšanas dēļ ēst ir grēks, tad vēl nebūt nav teikts, ka mums ir jābūt vienaldzīgiem, pret to ko ēdam. Sai lietai ir liela nozīme. Nevienam nevajadzētu apmierināties ar vāju uzturu. Daudzi ir bezspēcīgi slimību dēļ un viņiem ir vajadzīgs veselīgs, labi pagatavots ēdiens. Kas citiem ar savu dzīvi grib rādīt labu priekšzīmi, tam vairāk kā citiem ir jāargājas no pārspīlēšanas. Ķermenim ir jāsaņem pietiekošs uzturs. Dievs, kas dod svētīgu miegu, ir rūpējies arī par derīgu uzturu, lai ķermeni uzturētu veselīgā stāvoklī.

Daži nogriežas no gaismas un zināšanām un ziedo garšas principus. Viņi ēd, kad ķermenim pēc tā nav vajadzības, pie tam nesamērīgi daudz, tādēļ, ka trūkst tikuma spēka, atturēties no kāribām. Mocītais kuņģis tādēļ sadumpojas un cilvēkam jācieš. Tiklab miesas veselībai, kā arī dvēseles stāvoklim ir svarīgi būt kārtīgam ēšanā un dzeršanā. Starp ēdienreizēm nevajadzētu ēst pat ne niecīgāko kumosu.

Dažiem kaitīgs ieradums ir ēst kaut ko pirms gulēt iešanas. Kaut gan viņi ir kārtīgi ēduši īstajās ēdienreizēs, bet, tā kā viņi sajūt ģibonim līdzīgu nespēku, tad tiem liekas derīgi, vēl kaut ko ieēst. Bet padodoties šim kaitīgajam ieradumam, taš paliek par pastāvīgu paradumu un viņiem liekas neiespējami, doties pie miera, bez kā iepriekš ko neēstu. Pa lielākai daļai šis vājums rodas tādēļ, ka gremošanas orgāni augu dienu bija pārpildīti ar lielu barības daudzumu, kurš viss tiem nebija vajadzīgs. Lai atkal atgūtu jaunus spēkus, šiem orgāniem pēc darba ir vajadzīga atpūta. Otrs ēdiena laiks nedrīkst pienākt, pirms kuņģim nav dots laiks, atpūsties no iepriekšējā sagremošanas darba. Vakarā, ejot gulēt, tiklab kuņģim, kā arī visam pārējam ķermenim vajadzētu baudīt pilnīgu mieru. Bet, ja kuņģim atkal uzspiež barību sagremot, tad viņam ir darāms tas pats darbs kas dienā. Miegš tādēļ ir nemierīgs, nepatīkami sapņi un no rīta atmosfāsa neatspirdzis. Gremošanas orgāni zaudē dabīgo spēku un cilvēka nervi kļūst vāji. Dabas likumu pārkāpšanas dēļ jācieš ne tikai šai personai, bet lielākā vai mazākā mērā arī citiem. Ja šādaī personai atgādina kaut ko nepatīkamu, tad redzēsiet, cik drīz parādīsies viņas nepacietība! Bez īpašas žēlastības viņiem nav iespējams mierīgi strādāt un runāt. Lai nu vēl kāds saka, ka tur nevienam nav nekādas daļas, ko es ēdu vai dzeru.

Nesātīgi baudīt var arī veselīgus ēdienus. Ja kaitīgos uztura līdzekļus atmet, tad ar to vēl nav teikts, ka no cita kā var ēst pārāk daudz – tik cik patīk. Lai kāds arī ēdiens būtu, pārmērīga ēšana apgrūtina organismu un kavē to darbā.

Daudzi, kas ēdot dzer aukstu ūdeni, kļūdās. Ēdienu nedrīkst noskalot lejā. Tāpēc, ka reizē ar ēšanu dzer, tiek samazināta siekalu darbība un jo ūdens aukstāks, jo kaitīgāks tas ir kuņģim. Ja aukstus dzērienus lieto ēdienu reizēs, tas aizkavē gremošanu tik ilgi, kamēr kuņģis ir sasilis tik daudz, ka tas atkal var uzsākt savu darbu. Ēdiet lēnām un dodiet laiku siekalām sajaukties ar ēdienu.

Jo vairāk šķidruma ēdot uzņemam, jo grūtāk ir kuņģim ēdienu sagremot, tādēļ, ka kuņģim šķidrums pa priekšu ir jāuzsūc. Nelietojiet par daudz sāls; neēdiet ar etiķi marinētus gurķus. Ja nepieciešami vajadzīgs dzesēt slāpes, tad labākais līdzeklis ir svaigs ūdens. Nekad nedzeriet kafiju, tēju, alu, vīnu vai citu alkoholisku dzērienu.

Lai nodrošinātu veselīgu sagremošanu, vajadzētu ēst pamazām. Kas negrib piedzīvot kuņģa saslimšanas, to vajadzētu labi iegaumēt; lai par savu pienākumu uzskata spēku uzturēšanu labākajā kārtībā, lai caur to vislabāk spētu kalpot Dievam. Ja jums ēšanai atliek maz laika, tad steigā nerijiet, ēdiet labāk mazāk un pamazām sakošļājiet. Barības vērtīgums nav atkarīgs tik daudz no apēstā daudzuma, bet visvairāk no kārtīgas sagremošanas. Arī garšas apmierinājums nav meklējams apēstās barības daudzumā, bet laikā, cik ilgi mēs to mutē paturam. Steidzīgie cilvēki darītu labi, ja gaidītu ar ēšanu, kamēr tie nomierinās, jo jau tā pārmērīgi apgrūtinātie dzīvības spēki nespēj sagatavot kuņģim vajadzīgo gremošanas sulu. Ceļojot, dažiem vajag arvien ko ieēst. Sis ir ļoti kaitīgs paradums. Ja ceļotāji ēstu kārtīgus vienkāršus un spēcīgus ēdienus, tad viņi nesajustu tik lielu vājumu, un tiem nebūtu jācieš arī tik daudz slimību.

Lai veselību uzturētu, ir nepieciešama sātība visās lietās – sātība darbā, ēšanā un dzeršanā. Mūsu Debesu Tēvs sūtīja gaismu, lai mūs pasargātu no nepareizas ēšanas kāres kaitīgām sekām, ka lai tie, kas mīl skaidrību un svētumu, zinātu, ka Dieva dotās dāvanas ir lietojamas ar apdomu, lai sātīgi dzīvodami tiktu caur patiesību svētīti.



Gadījumos, kad mēs par piemēru, kopā sanākam vispārīgās sapulcēs, vajadzētu arvien rūpēties par labu un spēcīgu, lai arī vienkāršu barību. Tādās reizēs nederētu mūsu domām nodarboties par ēšanu vai dzeršanu. Ja Dieva svētību cienīsim un baudīsim dzīvības maizi, tad ļoti maz raizēsimies, ar ko savu ēstgribu apmierinām. Mūsu vienīgās domas būs: Kā ir ar mūsu dvēseli? Tad sajūtīsim pēc garīgās barības tādu kāri, ka nemaz nesūdzēsimies, ja ēdiens būs vienkāršs.

Mūsu miesa mums jānodod dievam par dzīvu upuri un nevis tādu kā nomirušu. Seno ebreju upuriem vajadzēja būt bez vainas; vai cilvēcisks upuris slimību un neveselu vielu pilns, var tādēļ tam Kungam patikt? Viņš saka, ka mūsu miesa ir Svētā Gara templis tam Kungam un prasa no mums, lai šo templi tik rūpīgi sargātu, ka viņš tur iekšā varētu mājot.

Apustulis Pāvils dod mums sekojošu pamācību: "Jūs nepiederiet sev pašiem, jo jūs esiet dārgi atpirkti, tad nu godājiet Dievu savā miesā un savā garā, kas pieder Dievam." (1. Kor. 6:19-20) Visiem vajadzētu ļoti rūpēties, lai savu ķermeni uzturētu labākajā stāvoklī, lai tam Kungam varētu kalpot un savu pienākumu izpildītu tiklab ģimenē, kā arī satiksmē ar citiem.

Dabas likumus nepaklausīt ir tik pat liels grēks, kā pārkāpt desmit baušļus. Abi ir Dieva likuma pārkāpums. Kas Dieva likumu savā ķermeņa organismā pārkāpj, būs gatavs grēkot arī pret Sinajā runāto dieva likumu.

Mūsu Pestītājs sacīja saviem mācekļiem, ka pirms Viņa otrās atnākšanas uz zemes būs tādi pat apstākļi, kā bija pirms grēku plūdiem. Ēšana un dzeršana tikšot pārspilēta un pasaule nodošoties priekam. Un tādas lietas mēs šodien redzam. Pasaule nododas baudkārei un nodod mūs samaitātu ieražu kalpībai, caur ko mēs kļūstam arvien līdzīgāki Sodomas iedzīvotājiem. Tas ir brīnums, ka šīs zemes iedzīvotāji vēl nav izdeldēti līdzīgi Sodomai un Gomorai. Tagadējai izvirtībai un mirstībai iemeslu pasaulē ir pietiekoši. Aklas kaislības pārvalda prātu un daudzi visas augstākās intereses upurējuši kāribām.

Mums vienmēr būtu jāapdomā, kā uzturēt ķermeni labā veselības stāvoklī un kā lai visas viņa daļas vienlīdzīgi augtu un attīstītos. Dieva bērni savam Debesu Tēvam nevar parādīt nekādu godu ar slimu ķermeni un notrulinātu prātu! Kas kaut kādā veidā nododas nesātībai, vai tas būtu ēšanā vai dzeršanā, izšķērdē savus dzīvības spēkus un zaudē rakstura stingrību.

Apustulis Pēteris pazina dvēseles radniecību ar ķermeni, un tādēļ viņš savus brāļus biedināja sacīdams: "Mīlie brāļi, es jūs pamācu kā piemānotājus un svešiniekus, ka jums būs atturēties no miesīgām kāribām, kas pret dvēseli karo." (1. Pēt. 2:11) Daudzi domā, ka šī rakstu vieta attiecās uz netiklību, bet tā nozīme ir daudz dziļāka. Viņa aizliedz katru kārumu un kaislības baudījumu. Katrs nepareizu kāribu apmierinājums ir prieks, kas karo pret dvēseli. Pētera pamācība ir nopietna un mūs tieši brīdina no visiem kairinošiem līdzekļiem. Izdabāšana tām kāruma vēlmēm, kuras uz tikumu atstāj sliktu iespaidu, droši var pieskaitīt pie kaislībām.

Kad Pāvils rakstīja: "Bet Viņš tā miera Dievs, lai svētī jūs caur un cauri", tad Viņš pamudināja savus brāļus ieņemt tādu stāvokli, kādu viņi varēja sasniegt. Viņš nelūdza. Lai Dievs viņiem piešķirtu svētības, kas būtu pret Dieva prātu. Viņš zināja, ka visiem, kas ar Jēzu miesā grib sastapties, jābūt tīriem un ar svētu raksturu.

Pie mūsu Pestītāja neizsakāmajām mokām Viņa ilgajā gavēšanā tuksnešī var tikai saprast, kāda ir kārdināšanas vara, lai apmierinātu baudkāri. Viņš zināja, ka samaitātas ēšanas kāres apmierināšana tik tālu novājina atšķiršanas spējas, ka tas nespēj atšķirt svētu no nesvēta. Adams krita ēšanas kāres dēļ; Kristus uzvarēja, stājoties ēšanas kārei pretī. Mūsu vienīgā cerība ir, caur pašsavaldīšanos Ēdeni atkal atdabūt. Ēšanas kāres vara tik smagi gulēja uz cilvēci, ka Dieva Dēlam cilvēka veidā vajadzēja gavēt gandrīz sešas nedēļas! Cik liels darbs tad stāv ticīgajam priekšā! Bet cik liela šī cīņā arī nebūtu, viņš tomēr spēj uzvarēt. Ar Dieva spēka palīdzību, kura pretojas sātana lielajām kārdināšanām, arī ticīgais var uzvarēt grēku un nēsāt kroni Dieva valstībā.

## **5. Dzīves paradumu pārspilējumi**

Vispārīgi Dieva tautas ieskati pēdējā laikā ir daudz citādāki nekā pasaules ieskati. Tiem, kuri sludina patiesību, kas tautai nav pierasta, vajadzētu censties, lai par visām lietām viņu dzīve saskanētu ar mācību.

Viņiem vajadzētu mēģināt atšķirties iespējami tālāk no citiem, bet cik iespējams tiem tuvoties, lai viņiem palīdzētu iegūt stāvokli, kuru viņi augsti ciena. Kas tā dara, iesaka patiesību.

Tādam, kas grib parādīt veselīgus dzīves paradumus, vajadzētu nostādīt pareizā gaismā viņu pašu ēdienu sagatavošanas labumus.

Viņiem savus principus ar savu priekšzīmi ir jāpadara tā, lai patiesīgam dvēseļu spriedumam šīs veselīgās dzīves ieražas būtu pieņemamas.

Ir daudzi, kuri atstumj katru prātīgu labojumu, kuri skar viņu baudkāri. Viņi ņem vērā garšu, bet ne saprašanu un veselības likumus. Visi tie, kuri atstāj sen iemīto paraduma teknu un dzenas pēc labojumiem, saņems no tiem pretošanos, un lai cik arī tie prātīgi rīkotos, tie neizbēgs no pārmetumiem, ka par tālu ejot!

Bet nevienam nevajadzētu pretošanās jeb apsmiešanas dēļ no šī darba atkāpties, jeb to uzskatīt par mazsvarīgu. Kas ir piepildīts ar to garu, kurš bija Dāniēlam, tas nebūs iedomīgs, bet cieši apņemsies aizstāvēt patiesību. Satiekoties ar saviem brāļiem, vai citiem, viņš no saviem pamatuzskatiem neatkāpsies, bet līdzīgi savam Pestītājam parādīs cēlu pacietību. Ja tie, kas iesaka veselīgas dzīves ieražas, pārspilē paši, tad ļaudis, kas pret to sajūt nepatiku, nav peļami. Tādēļ daudzreiz notiek, ka mūsu ticības apliecība nonāk sliktā slavā un daudzos gadījumos vēlāk nebūt nav iespējams tos pārliecināt par reformas lietderību. Kas šādu pārspilēšanu ir redzējuši paši savām acīm, nedaudz mēnešos padara vairāk ļauna, nekā visā viņu dzīvē to var izlabot. Viņi dara darbu, par kura turpināšanu sātanam ir prieks.

Esmu ievērojusi divu veidu cilvēkus: tādus, kuri viņiem no Dieva dotajā gaismā nestaigā, un tādi, kuri savos vienpusīgajos uzskatos ir pārāk skarbi un tos grib uzstiept citiem. Vienreiz ieņemto stāvokli tie nemaina un gandrīz visu pārspilē.

Pirmā šķira pieņem veselības mācību tādēļ, ka kāds to bija pieņēmis. No viņa pamatprincipiem viņiem pašiem nebija nekādas saprašanas. Iemesls, kādēļ daudzi citi pieņēmuši patiesību bija tas, ka kāds cits to darīja, bet paši par savu ticību tie nevarēja neko atbildēt. Tādēļ tie ir tik nepastāvīgi. Kamēr viņiem savus iemeslus vajadzētu aplūkot mūžības gaismā un sakrāt praktiskās zinības, tās būvējot uz cieta pamata, tikām, kamēr viņi min citu pēdās, tie droši noklīst no ceļa.

Otrai šķirai par veselības mācību ir nepareizi jēdzieni un uzskati. Viņu ēdieni ir par daudz vāju un neveselīgu sagatavoti, tie neder ēšanai. Ir svarīgi, ka ēdieni tiek rūpīgi sagatavoti, lai tie garšotu labi nesamaitātai garšai.

Kad nu mēs atmetam visas lietas, kas kairina kuņģi un kaitē veselības principam, mums tomēr nekad nav jādomā, ka nav svarīgi, ko mēs ēdam. Nabadzīgu barību es neiesaku. Daudzi, kuriem nepieciešams veselīgs ēdiens un aiz iekšējas pārliecības to arī pieņem, ko viņi pieņem par veselīgu, maldās, jo viņi domā, ka bez pūlēm sagatavots ēdiens ir viss, kas tiek saprasts ar veselīgu ēdienu. Daudzi lieto putras ar daudz cukura un pienu un domā, ka veselības ziņā dzīvo pareizi. Bet ja piens un cukurs tiek savienoti, tad kuņģi ātri izceļas rūgšana, kas protams ir kaitīga. Bieža cukura lietošana nereti rada slimības. Daži domā, ka viņi drīkst uzņemt tikai zināmu barības daudzumu un tādēļ lieto tikai divus vai trīs ēdiena veidus. Bet tādēļ, ka tie par maz ēd un pie tam nepilnvērtīgus ēdienus, viņiem ir par maz spēka.

Lai dzīvotu pareizu dzīves veidu, nepieciešams vesels cilvēka prāts. Visi cilvēki nevar ēst vienu un to pašu. Kaš vienam ir veselīgs un ļoti labi garšo, otram var kaitēt. Daži nevar lietot, turpretī citi no tā pārtiek. Zāvētas pupas un zirņi daudziem ir veselīgi, kamēr citi nevar tos panest. Dažiem kuņģis ir tik vājš, ka nespēj lietot rupjākas šķirnes miltus. Tāpēc ir neiespējami uzstādīt negrozāmu likumu, lai visiem atsevišķi noteiktu vajadzīgo ēdienu. Veselības reformas lietai ļoti kaitīgi ir bijuši aprobežoti uzskati un pārspilējumi sīkās lietās. Ēdienu gatavošanā var tā taupīt, ka veselīga ēdiena vietā tas būs ļoti trūcīgs. Kādas būs sekas? Mazasinība. Esmu redzējusi daudz slimības gadījumus, kurus bija grūti ārstēt, un kuru iemesls bija nepilnvērtīgas barības lietošanas sekas. Cietušās personas nebija spiestas lietot nepilnvērtīgu barību trūkuma dēļ, viņas to darīja, lai izvestu savus nepareizos uzskatus veselības mācībā. Diena no dienas katrā ēdiena reizē tika gatavoti bez pārmaiņas vieni un tie paši ēdieni, līdz tā sekas bija kuņģa vājums un vispārīgs vājums.

Daudzi, kas pieņēmuši veselības reformu, sūdzas, ka šāds dzīves veids viņiem kaitējot. Bet pēc tam, kad es pie viņu galda biju ēdusi, es sapratu, ka te nav vainīga veselības reforma, bet slikti sagatavoti ēdieni.

Jūs, vīri un sievas, kurus Dievs ir apdāvinājis ar saprašanu, mācieties gatavot ēdienus! Jā, es uzaicinu arī vīrus, jo viņiem, tāpat kā sievietēm vajag prast gatavot veselīgus ēdienus. Dažreiz viņiem darīšanās

ir jānonāk tur, kur veselīga barība nav dabūjama. Dažreiz viņiem dienas un nedēļas ir jāuzkavējas ģimenēs, kur šai ziņā ir neprašas. Ja viņi šais lietās ir pratēji, tad viņi var padarīt daudz laba.

Pārbaudiet savas dzīves paradumus, pamatīgi izpētiet tos, bet nekad caur to nenostādiē sliktā gaismā veselības reformu, ja jūs nezinot ejat ceļu, kurš pret to karo.

Nama mātes pirmais pienākums ir apgādāt ķermeni ar gardiem un spēcīgiem ēdieniem. Labāk atteikties no dārgām drēbēm un istabas lietām, bet nekad neierobežojiet vajadzīgos ēdienus.

Daži cilvēki ir pie labas veselības, jo viņi ēd tikai divas nevis trīs reizes dienā. Citiem turpretī neder vakariņas, bet tām vajadzētu vieglām būt. Nevienam nevajag domāt, ka viņš ir visiem par mērauklu, it kā visiem ir jādara tā, kā to dara viņš.

Nenolaupiet kuņģim nekad to, ko viņa veselība prasa un nekad to nemociet, uzkraudot tam nastu, kuru tas nespēj nest. Vingrinieties pašsavaldībā: savaldiet ēstkāri un ļaujiet prātam to pārvaldīt. Ja jūs apciemo viesi, tad nedomājiet, ka nu jūsu galds jāpiekrauj ar neveselīgiem ēdieniem. Te būtu jāievēro kā ģimenes veselība un iespāids uz bērniem, kā arī viesu paradumi un viņu garša.

Daži veselības reformētāji ir pastāvīgās bailēs, vai viņu ēdiens, cik vienkāršs un veselīgs tas arī nebūtu, tikai tiem nekāitētu. Tādiem es saku: neticiet, ka jūsu ēdiens jums kāitēs, bet kād jūs pēc sava labākā ieskata esiet ēduši un tā Kunga svētību lūguši, tad ticiet, ka Viņš jūs ir paklausījis un esiet mierīgi.

Veselības reforma ir ļoti svarīga, un mēs nedrīkstam aiz šauriem ieskatiem jeb nepareizu pielietošanu to sagrozīt jeb mazināt. Mums jāpaliek uzticīgiem savai pārliecībai. Dāniēls tika svētīts, kad viņš pie tās palika. Pareizi darot, arī mēs tiksīm svētīti, ja centīsimies dot godu Dievam no visas sirds.

## 6. Audzināšana mājās

Mātes stāvoklis ir ļoti svarīgs. Kamēr mājas rūpes un smāgi pienākumi māti apgrūtina, viņai vajadzētu pūlēties iegūt cieņu (ietekmi), kas būtu par svētību visai ģimenei. Katras mātes rūpēm uzticētie bērni Debesu Tēva priekšā ir pildāms svēts pienākums. Viņas priekštīesība ir attīstīt bērnu raksturus caur Kristus žēlastību pēc dievišķās priekštīemes, un atstāt tādu ietekmi uz mazajiem. Lai tie justos vilkti pie Dieva. Posts, kas tagad piemeklē tik daudzas ģimenes, mēs tik daudz neredzētu, ja mātes ievērotu savu atbildību un par svarīgāko turētu uzdevumu audzināt savus bērnus šīs pasaules pienākumiem un priekš nākošās mūžīgās dzīves godības.

Lai māte varētu pilnīgāk savus bērnus uzaudzināt, viņai pašai dzīvē jātop pilnīgākai. Bet velns vienmēr izmet valgus, lai saistītu vecāku un bērnu dvēseles. Mātes tiek atrautas no mājas pienākumiem un rūpīgas bērnu audzināšanas, lai kalpotu pasaulei un sev pašai. Lepnība, modes un citas mazvērtīgas lietas nodarbina viņu domas, bet bērnu miesas un tikuma attīstība un audzināšana tiek palaista garām.

Māte, kas dzenas pēc modes un pasaules prasībām, nav spējīga pildīt savus atbildību prasošos pienākumus. Ja viņa tiek izkalpināta no modes, viņa daudz mazāk spēj panest un svētību vietā viņas dzīve kļūst par nastu. Savas miesas vājības dēļ viņa neizmanto izdevīgus brīžus, caur ko tiek laupītas ģimenei aizlūgšanas svētības un viņas pamācības. Ja mātes prastu cienīt viņām no Dieva dotās dārgās priekštīesības, tad viņas tik lēti šīs pasaules lietām nenodotos un nebūtu tik viegli no viņu svētā pienākuma atturamas.

Mātes darbs iesākas jau ar zīdāmo bērnu uz viņas rokām. Daudzreiz esmu ievērojusi, ka mazie ratiņos ķepurojas un brēc, ja netiek izpildīta viņu griba. Tieši tad ir laiks savaldīt Jauno garu. Ienaidnieks mēģina dažnedažādā veidā pārvaldīt mūsu bērnu dvēseles, bet vai mēs pieļausīm, lai ar viņiem dara, kā viņam tik? Kāds gars viņu pārvalda, to mazie nespēj izšķirt un tādēļ vecāku pienākums ir spriest viņu vietā un rīkoties ar gudrību. Viņu ieražām ir rūpīgi jāseko un jānovēro. Visās lietās bērns būtu jāpieradina pie pašsavaldīšanās. Ļaunās kārības jāapslāpē un dvēsele jāmudina uz patiesību.

No visiem bērnu paradumiem pirmajam likumam vajadzētu būt kārtībai. Lielu kļūdu dara mātes, kas ļauj ēdienreīžu starpā kaut ko ieēst. Caur šo sliktu ieradumu tiek sabojāts kuņģis un likts pamats vēlākām ciešanām. Bērni daudzreiz ir sapīkuši, tādēļ, ka viņu kuņģi atrodas vēl nesagremotie neveselīgie ēdieni. Bet māte neuzskata par vajadzīgu noskaidrot cēloni un grozīt neprātīgo rīcību. Viņai nav arī vaļas apklusināt mazo nemierīgo brēkuli. Lai mazo slimnieku apmierinātu, viņa tam iedod rauša gabaliņu vai citu kādu gardumu, bet tas kāiti padara vēl lielāku. Citas mātes, gribēdamas

daudz pastrādāt, ir vēl vairāk saērcinātas nekā bērni un nu viņas grib mazo sabaidīt vai apmierināt ar bāršanu vai pat sišanu.

Daudzas mātes sūrojas par bērnu vājo veselību un prasa ārstam padomu, bet ja viņas kaut drusku vēlētos lietot savu saprašanu, viņas drīz redzētu, ka šis jaunums ir nepareizās ēšanas sekas.

Mēs dzīvojam pārpilnības laikmetā, bet jaunatnes un pat ticīgu vecāku ieražas ir tieši pret dabas likumiem. Amerikā es reiz sēdēju pie viena galda ar vairākiem bērniem divpadsmit gadu vecumā. Tika pasniegti daudzi gaļas ēdieni un tad kāda vāja un nervoza meitene prasīja pēc skābētiem gurķiem. Viņai tika pasniegts ēdiens, kurš sastāvēja no skābētiem gurķiem, kartupeļiem, kāpostiem ar sinepēm un citām asām garšvielām, kuru viņa arī bagātīgi ņēma. Bērns bija pazīstams kā nervozas un uzbudinātas dabas un taisni šie asie ēdieni tika uzskatīti par cēloni minētajam stāvoklim.

Vecākais dēls nepalaida garām nevienu ēdiena laiku garām bez gaļas un bija nemierīgs, pat taisni nerātns, ja tas nebija viņam pagatavots. Māte bija viņa iegribu apmierinājusi, līdz beidzot viņa nebija nekas cits, kā sava dēla iegribu vergs. Viņam nebija nekāda darba un tādēļ viņš visu savu laiku pavadīja lasot nederīgas un pat kaitīgas grāmatas. Viņš vienmēr sūdzējās par galvas sāpēm un vienkāršie ēdieni viņam negaršoja.

Vecākiem vajadzētu savus bērnus nodarbināt. Slinkums ir visu grēku sākums. Fizisks darbs, kur muskuļi tiek nodarbināti vairo ēstgribu pēc veselīgas, vienkāršas barības un, kam jaunībā krietni jāstrādā, tas nekad pie galda nekurnēs, ka viņa ēstgribas apmierināšanai trūkst gaļa vai citu gardumu.

Dieva Dēls Jēzus deva jaunatnei to, ka pats strādāja ar savām rokām par namdari. Tiem, kas to tur zem sava goda, izpildīt savus ikdienas pienākumus, derētu vienmēr padomāt, ka Jēzus saviem vecākiem bija paklausīgs un ar savu darbu palīdzēja savai ģimenei. Uz Jāzepa un Marijas galda bija atrodamī ļoti maz gardumu, jo viņi piederēja mazturīgo un zemo šķirai.

Naudas izdošanas ziņā vecākiem vajadzētu dot bērniem labu paraugu. Dažas personas, saņemdamas naudu, tūdaļ to atkal izdod par gardumiem vai nederīgām lietām un naudai trūkstot, tiem trūkst visvajadzīgākā. Viņiem ir liela izpeļņa un daudz izdomātu vajadzību, kuras lai apmierinātu, tiem no daudziem ir jāaizņemas. Viņi paliek negodīgi un nepatiesi un tiesas dienā pret viņiem debesu grāmatās ierakstītu ziņojumu negribas viņiem uzlūkot. Acu kāre, baudkāre tiem jāapmierina un savu neapmierinātu ierašu dēļ tie nokļūst nabadzībā, tie ar saviem līdzekļiem būtu varējuši iztikt.

Izšķērdība ir grēks, uz kuru jaunatne ļoti krīt. Taupību viņi nonicina,, baidoties, lai netiktu saukti par skopuļiem.

Ko debesu Kēniņš Jēzus uz tādiem reiz sacīs, kuriem Viņš ir devis tik lielisku čakluma un taupības priekšzīmi?

Nav vajadzības pievest sīkumus, lai pierādītu, kā taupību var ieviest. Tie, kuri sevi Kungam ir nodevuši pilnīgi un pieņem Viņa vārdu sev par ceļvedi, zinās, kā viņiem visos dzīves pienākumos jāizturas. Tie mācīsies no Jēzus, Kurš ir lēnprātīgs un no sirds pazemīgs. Caur to, ka viņi vingrinās Kristus pazemībā, tie neklausās uz neskaitāmām kārdināšanām. Kamēr tādu ir daudz, kas nespēj baudu no savām durvīm aizdzīt, viņi nenodarbosies ar domām, kā apmierināt ēšanas kāri vai jaunas kaišlības. Tiek izdots daudz naudas par nevajadzīgām lietām, domājot, ka tā jau ir tikai sīknauda. Bet ja šos mazos izdevumus krāj visa gada garumā, tad šī summa ar katru gadu aug un sasniedz gandrīz neticamus daudzumus.

Tas Kungs ir rādījis izšķērdīgu ieražu sliktās sekas, lai vecāki caur to mācītu radināt savus bērnus stingrā taupībā. Viņiem jāmacās, ka nauda, kura izdota par nederīgām lietām, savu nolūku nenasniedz. Kas mazumā ir neuzticīgs, arī lielumā būs neuzticīgs. Ja cilvēki ir neuzticami ar zemes lietām, tad arī debesu bagātības viņiem nevar uzticēt. Sargājiet ēstkāri; māciet savus bērnus tikai ar labu priekšzīmi lietot vienkāršu barību. Māciet viņus čaklumā, nodarbojoties ar derīgu darbu. Mēģiniet uzmodināt cēlākās jūtas. Dariet viņiem zināmu, ka Dievam ir uz viņiem tiesības no pašas agrākās bērnības. Sakiet viņiem, ka tikuma samaitāšanu tie sastaps visur un, ka tādēļ ir nepieciešams, lai viņi nodotos tam Kungam ar mieru un dvēseli, jo Viņā tie atradīs spēku, lai pretotos katrai kārdināšanai. Atgādiniet viņiem, ka tie nav radīti, lai apmierinātu paši sevi, bet, ka Dievs viņus grib izlietot cēlākam nolūkam. Ja uzbrūk pašapmierināšanās kārdinājums un sātans grib viņus pavest, novēršot viņu acis no Dieva, tad norādiet viņiem uz Jēzu ar lūgšanu: "Kungs palīdzi man, lai netopu uzvarēts". Kā atbildi uz viņu lūgšanu, eņģeļi viņus apstās un vedīs uz pareiza ceļa.

Kristus lūdza par saviem mācekļiem, nevis, lai Dievs tos paņemtu no pasaules, bet lai tie tiktu no pasaules pasargāti un nekristu kārdināšanā, kuru viņi sastaps. Tā vajadzētu lūgt katrai mātei un tēvam. Bet ja viņi tādā ziņā par saviem bērniem lūgtu to Kungu, vai tad viņi atļautu pēc pašu patikšanas dzīvot? Vai viņiem bērnu kārības būtu tik bagātīgi jāapmierina, kamēr tās beidzot ņem virsroku? Patiesi nē! Sātībā un pašsavaldīšanās bērnu jāpieradina pat jau no šūpuļa. Sā darba lielākā daļa atbildības guļ uz mātes. Vissirsnīgākā zemes saite ir tā, kura ir starp māti un bērnu. Caur šo vissirsnīgāko un stiprāko saiti, starp bērnu un māti, tas arī drīzāk no viņas dzīves un priekšzīmes tiek vadīts nekā no tēva. Tādēļ mātes atbildība ir tik ļoti liela un tēvam vajadzētu vienmēr viņai palīdzēt.

Nesātība ēšanā un dzeršanā, nesātība darbā, jo visās lietās un visur mēs atrodam pārmērības. Kas ļoti pūlas kādu darbu noteiktā laikā padarīt un to arvien turpina, kad viņam arī vajadzētu atpūsties, tas neiegūs neko. Tas savu kapitālu ir aizņēmis. Viņš patērē dzīvības spēkus, kuri viņam nākotnē būs vajadzīgi. Un kad tik neapdomīgi patērētie spēki vēlāk ir vajadzīgi, tad viņiem to trūkst un viņš nevar darīt, ko no viņa prasa. Miesas spēks ir zudis un arī gara spēks pagalam. Viņš jūt, ka zaudējumu cietis, bet nezina kur. Laiks viņu vajadzībām ir pienācis, bet miesas spēki un palīga līdzekļi ir izsmelti. Katram, kas ir nepaklausīgs, vairāk vai mazāk tādēļ ir jācieš. Dievs ir mūsu miesu tā radījis, ka vajadzīgie spēki dažādos dzīves laikos mums netrūkst. Ja mēs caur pastāvīgu pārpūlēšanos šo spēku neapdomīgi izšķiežam, tad mums par to reiz būs jācieš. Mēs būsīm mazāk derīgi, jeb mūsu dzīvība caur to tiks izpostīta. Dienas darbs nedrīkst pastāvīgi turpināties līdz vēlam vakaram. Ja dienas stundas tiek labi izmantotas, tad vēlāis darbs ir īpašas piedevas un pārpūlētajam ķermenim būs jācieš zem viņam uzliktās nastas. Kas to dara, pazaudēs daudz vairāk, nekā viņš pelna, jo viņa dzīvības spēki ir pārtērēti un viņa vēlā darba sekas ir nervozais uzbudinājums. Sākumā viņš varbūt zaudējumu nemana, bet savu veselību viņš posta droši.

Vecākiem vakaros vajadzētu nodoties savai ģimenei. Dienas rūpes vajadzētu nolikt pie malas. Vīrs un tēvs caur to daudz mantotu, ja viņš turētu par savu uzdevumu netraucēt ģimenes laimi ar to, ka mājās ņem līdzīgu veikala nepatikšanas un tādēļ ir sapīcis un noskumis. Kaut gan viņam sievas padoms ir vajadzīgs un caur nopietnām lūgšanām no Dieva viņi var gudrību un atvieglojumu smelties grūtā brīdī, bet vienmēr nodarbojoties ar veikala lietām, izpostam miesas un dvēseles veselību. Vakarus derētu pavadīt tik laimīgu, cik iespējams. Mājām vajadzētu būt vietai, kur ir priecīgs prāts, laipnība un kur valda mīlestība. Bērni caur to taps pievilkti. Ja vecāki vienmēr ir norūpējušies, saērcināti un sapikuši, tad arī bērniem pielīp šis nemiera un bāršanās gars un tad mājas kļūst par lielāko posta vietu pasaulē. Bērni tad atrodas ar svešiem sliktā sabiedrībā jeb uz ielas, nevis mājās. No visa tā varētu viegli izsargāties, ja visās lietās ieturētu sātību un pacietību. Ja katrs ģimenes loceklis savaldītu pats sevi, tad mājās būtu gandrīz dzīva paradīze. Iekārtojiet savus dzīvokļus tik mājīgus un patīkamus, cik iespējams, lai bērni mājās turētu par mīļāko vietu pasaulē. Šagādājiet viņiem visapkārt tādus apstākļus, lai tiem nebūtu vēlēšanās meklēt ielu biedrus un ar nepatīku domāt par grēku vietām. Ja ģimene dzīve ir tāda, kādai viņai vajadzētu būt, tad tur iedēstītas ieražas būs stiprs patvērums pret kārdināšanas uzbrukumiem, un kad jaunie reiz vecāku namu atstās, lai ietu tālā pasaulē. Kā ierīkojam savas mājas, vai ģimenes labuma vai tikai izskata dēļ? Vai mēs sagatavojam mūsu bērniem gaišas, patīkamas telpas, jeb vai ieslogām viņus tumšos kambaros un atstājam labākos svešajiem, kuru laime nav atkarīga no mums. Mēs nespējam padarīt cēlāku darbu un cilvēku sabiedrībai parādīt lielāku labdarību, ar to, ka rūpīgi audzinām mūsu bērnus un ar pamācībām un ar priekšzīmi iedēstām viņos pareizos principus, ka tīra uzvešanās un patiesīgums darbos viņus vislabāk sagatavos izpildīt pasaulē savus pienākumus.

Mūsu mākslīgi sagrozītās ieražas nolaupa mums daudz svētības un prieka un padara mūs nespēcīgus derīgam darbam. Dzīvot pēc modes ir grūts un nepateicīgs liktenis. Cik daudzreiz netiek ziedots laiks, nauda un veselība, smagi pārbaudīta pacietība un pazaudēta pašsavaldīšanās, un viss tikai ārēja izskata dēļ. Ja vecāki cieši turētos pie vienkāršības, netaisītu nekādus izdevumus ģeķīgas lepnības dēļ, neskrietu pakaļ modei, paturētu savu neatkarību un neļautos sevi no tādiem pavest, kuri gan Kristu atzīst, bet liedzās ņemt uz sevi aizliegšanas krustu, tad viņi spētu sniegt saviem bērniem ar savu priekšzīmi nesamaksājamu audzināšanu. No bērniem tad izaugtu tikuma pilni vīri un sievas, kuri būtu spēcīgi aizstāvēt taisnību pat tad, kad valdniece mode un vispārīgas domas būtu tam pretī.

Vēlākā bērnu dzīvē parādās katrs vecāku darbs. Caur to, kā viņi izlietoja savu laiku un naudu par ārēju greznumu vai samaitātu ēšanas kāres apmierināšanu tie iepotē savos bērnos ģeķīgu lepnību un citas jaunas kārības. Daudz mātes sūrojās par daudzām rūpēm un darbu, ka viņām trūkst laika savus mazos pacietīgi pamācīt, tos apmierināt viņu bēdās un vilšanās. Jaunās sirdis ilgojās pēc līdzcietības un mīlestības un ja viņi to pie saviem vecākiem neatrod, tad viņi to meklē pie citiem, kas viņu dvēselei un tikumam var kaitēt. Cik daudzreiz es neesmu dzirdējusi, ka mātes liedz saviem bērniem kādu nevainīgu prieku tādēļ vien, ka negribēja viņiem ziedot nedz laiku, ne domas. Bet pie tam viņas pirksti un nogurušās acis čakli bija nodarbināti pie kāda izrotājuma, caur ko viņa saviem bērniem

iedēsta tikai ģeķīgu greznību un izšķērdību. Kā zars tiek locīts, tāds būs koks. Kad bērni pieaug par vīriem un sievietēm, tad šo mācību augļi – augstprātība un tikuma bezvērtība kļūst redzami.

Vecāki sūrojās par bērnu kļūdām, bet ir akli, neredzot, ka pļauj tikai to, ko paši sējuši.

Jūs, vecāki, kas gribat būt ticīgi, nemiet uz sevis savu krustu. Padomājiet visā nopietnībā par svētiem pienākumiem, kuri ir jums uzlikti. Nemiet Dieva Vārdu par savu mērauklu un nedzenaties pēc pasaules modes un ieražām, pēc acu prieka un augstprātīgas dzīves. Jūsu ģimenes laime un cilvēka sabiedrības labklājība visvairāk ir atkarīga no tā, kā jūs audziniet savus bērnus miesīgi un tikumīgi viņu pirmajos dzīvības gados. Ja bērna dzīves paradumi visās lietās ir vienkārši, viņa apģērbs glīts, bez kāda sevišķa greznuma, tad mātes atradīs laiku, lai sagādātu saviem bērniem prieku un lai mācītu viņus paklausīt aiz mīlestības.

Tiklīdz kā bērni spēj saprast, vecākiem vajadzētu likt tiem priekšā dabas mācības grāmatu. Caur redzēto apkārtnē tās top saprotamākas un šīs pamācības tik drīz neizmirstas.

Mazo sirdis vajadzētu sagatavot ar īpašu pūliņu, lai sējējs tur var iesēt labo sēklu. Ja tikai pusi laika un darba, ko tagad izšķiež modei, izlietotu attīstot bērna dvēseli, tad ģimenē notiktu manāma pārgrozība.

Pirms kāda laika es dzirdēju kādu māti sakām, ka viņai labi būvētais nams patīkot, bet, ka ierīkojuma nepilnības un slikti salaistais koka apsitums viņai radot nepatiku.

Tādās lietās gaume nav peļama, bet man bija žēl, ka viņas prāts priekš dailes neattiecās uz savu bērnu audzināšanu. Viņas bērni bija buve, par kuru viņa bija atbildīga; bet viņas bērnu mežonīgā, nepieklājīgā uzvešanās, viņu uzbudinātais, patmīlīgais raksturs visus sāpīgi aizskāra. Viņiem bija patiesi kļūdu pilns raksturs un slikti sapulcēti cilvēku bērni, bet māte priekš tam bija akla. Nama iekārtojums viņai bija daudz svarīgāks, nekā bērna rakstura izglītošana.

Tīrība un kārtība ir kristīgi pienākumi, bet viņus nedrīkst pārspīlēt un uzskatīt par galveno lietu, kamēr citas svarīgākās lietas tiek palaistas. Tie, kas šādu lietu dēļ savu bērnu intereses nepieņem, "dod desmito no mētrām, dillēm un ķimenēm", bet grūtāko bauslībā, proti, tiesu žēlastību un ticību viņi atstāj.

Jo vairāk bērniem piekāpjas, jo stūrgalvīgāki un nelaipnāki viņi paliek. Kaut vecāki padomātu, ka tiklab viņu, kā arī viņu bērnu laime ir atkarīga no saprātīgas agri iesāktas audzināšanas. Kas gan ir mūsu apsardzībai padotie mazie? Viņi ir tā Kunga ģimenes jaunākie locekļi, kurus Viņš uzticējis mūsu kopšanai "ka viņi izaug kā stādi un kā izcirsti stūra akmeņi, ar kuriem grezno pilis".

Kāds dārgs darbs un cik tas svarīgs! Un tomēr mēs atrodam mātes, kuras ilgojās pēc plašāka darba lauka. Ja viņas varētu iet uz Āfriku vai Indiju, tad taču viņas to arī darītu.

Bet ikdienas dzīves mazākos pienākumus uzņemties un tos uzticīgi un cītīgi padarīt, tā priekš viņām ir ļoti niecīga lieta. Kādēļ tas ir tā? Vai tas nav tāpēc, ka mātes darbs tik reti tiek cienīts? Viņai ir daudz rūpes, par kurā tēvs reti zina. Viņš bieži nāk mājās, ģimeni vēl apgrūtinādamas ar savām veikala darīšanām. Un ja viņš mājās visu neatrod pēc savas patīkšanas, tad viņš izsaka savas nepacietības un pelšanas jūtas vārdos. Viņš dižojās ar dienas panākumiem, bet ko darījusi māte, tas viņam izliekas tik maz un netiek novērtēts. Viņas rūpes tam izrādās tik mazas un niecīgas. Viņai ir jāamāca un jāpieskata tikai bērni, daudzkreiz to pat ir labs pulciņš. Visu dienu viņa ir nopūlējusies, lai mājās viss labi noritētu. Lai gan piekususi un nogurusi, viņa ir pūlējusies laipni un mīlīgi runāt, bērnus pamācīt un viņus vadīt uz pareizā ceļa. Tas viss viņai maksā daudz pūliņu un pacietības.

Viņa nevar sevi slavēt savu darbu dēļ. Liekas, it kā viņa nebūtu darījusi itin nekā, bet tas tā nav. Lai arī viņas darba augļi nav acīm redzami, tomēr noskumušo māti apsargā eņģeļi un redz tās nastu, kuru viņai jānes no dienas dienā. Kaut arī viņas vārds nekad netiek vēsturē atzīmēts, kaut arī viņa šīs pasaules godu un slavu nesāņem, tā kā tas var būt ar vīru un tēvu, tad tomēr viņa atrodas mūžīgi Dieva grāmata. Viņa dara ko var un viņas stāvoklis Dieva acīs ir daudz augstāks, jo viņa attīsta raksturu un dvēseli.

Mātes, kuras dzīvo šobrīd, izglīto nākošo sabiedrību. Cik tādēļ ir svarīgi, ka viņas savus bērnus audzina tā, lai viņi vēlāk spētu kārdināšanām turēties pretī.

Kāds darba apjoms un cik liela tēva nasta arī nebūtu, viņam tomēr vajadzētu ar to pašu smaidošo vaigu un to pašu laipno balsi kā viņš apsveica savus apmeklētājus un draugus vajadzētu arvien rādīt

arī savās mājās. Sievai vajadzētu just sava uzticīgā vīra mīlestībā sniegto atbalstu. Viņas nasta top vieglāka, kad vīra roka viņu stiprina, kad viņš tai visās pūlēs un bēdās palīdz un viņu iespaida to atbalsta. Un vai bērni nav viņu abu t.i. vīra un sievas?

Tēvam vienmēr jācenšas, māti visur atvieglot. Vaļas brīžos tam nevajadzētu izklaidēties, bet iepazīties ar saviem bērniem, kopā ar tiem spēlēt un strādāt. Viņam vajadzētu mazajiem rādīt skaistās puķes un augstos kokus, lai viņi tanīs redzētu Dieva spēku un mīlestību. Viņam vajadzētu tiem rādīt, ka Dievs, kas visu to radījis, mīl visu tikai skaistu un labu. Kristus norādīja Saviem mācekļiem uz liliņām laukā un putniem gaisā kā Dievs par tiem gādā un tādēļ vēl daudz vairāk priekš cilvēka, kas taču augstāk par putniem un puķēm stāv. Sakiet bērniem, ka āriņģā izgreznošanās, lai nezin cik laika mēs arī tērētu, nekad nenasniegsim lauku puķu vienkāršo krāšņumu. Un viņu domas novērstu no mākslīgā pie dabīgā. No tā viņi var mācīties, ka Dievs viņiem devis baudīt visu jauku un kā viņiem savas sirdis tāpēc pilnīgi jādāvina Dievam.

Vecākiem vajadzētu modināt savos bērnos vēlēšanos (iepazīties) ar veselības mācību. Jaunatni vajadzētu iepazīstināt ar sava paša ķermeņa darbību. Tādu ir visai maz, kuriem par dzīvības noslēpumiem ir noteiktas zināšanas. Tikai retas mātes nodarbojas ar brīnišķīgā ķermeņa izpētīšanu un nezina, kādā sakarībā un attiecībā viena ar otru stāv visas viņa sīkās daļas. Tās nesaprot, kādu iespaidu atstāj ķermenis uz dvēseli un otrādi. Viņas nodarbojas ar nevajadzīgiem sīkumiem un tad sūdzas, ka neesot laika, iegūt vajadzīgās zināšanas savu bērnu veselībai. Uzticēt tos ārstiem, prasa no tām mazāk pūliņu. Tādēļ, ka bērna dzīvības likumus nepazīst. Tūkstošiem bērnu mirst.

Ja vecāki zinātu cik svarīgi ir pašiem iegūt zināšanas par dabas likumiem, lai tās patiesi praktiski izlietotu, tad pasaulē valdītu labāka kārtība. Māciet savus bērnus saprast cēloņa sekas. Rādiet tiem, ka ja viņi savas dzīvības likumus pārkāpj, viņiem par to ir jācieš.

Ja arī tie lēni virzās uz priekšu, nepagurstiet, bet esiet pacietīgi, pamāciet viņus un neapstājieties kamēr nepanāksiet rezultātu. Pamāciet viņus ka tiem pašiem jā rūpējas par savu ķermeni un kā to darīt. Vienaldzība pret miesas veselību, noved arī pie vienaldzības tikuma ziņā.

Nepalaidiet savus bērnus neiemācījuši, kā labs un veselīgs ēdiens vārāms. Caur to ka viņus veselības un vārišanas zināšanās pamācat, jūs viņus arī audzināšanas sākumu mācībās ievadiet un tai pašā laikā arī viņiem iepotējiet principus, kuri nepieciešami reliģiozai audzināšanai.

Šis pamācības ir nepieciešamas, un ja jūs saskaņā ar tām dzīvosiet tad tas būs jūsu bērniem nepārspējams patvērumš, kas viņus pasargās pret šīs pasaules ļaunumu. Pie mūsu galda vajadzētu valdīt sātībai. Mums vajadzīgi dzīvokļi, kuriem var piekļūt Dieva dotais saules spožums un svaigs gaiss. Mums jāiepazīstina mūsu bērni ar veselīgām dzīves ierāšām un ar debesu lietām. Visu to izdarīt, tas ko maksā. Ir vajadzīgs daudz lūgšanu, asaru, pacietības un daudzreiz atkārtotu pamācību. Dažreiz mūsu prāts klusē, kad domājam, kas mums jādara, bet mēs Kungam lūgšanās savus bērnus pienest un Viņu lūgt: "Kungs, padari Tu savu darbu, mīkstini Tu mūsu bērnu sirdis." Viņš mūs paklausīs. Viņš klausās rūpju nospīestās mātes lūgšanas un redz viņas asaras.

Kad Kristus še virs zemes staigāja, tad norūpējušās mātes savus mazos viņam pienesa, viņas ticēja, ka ja viņš Savas rokas tiem uzliks, tām radīsies vairāk drošme, uzaudzināt bērnus, kā pienākas. Pestītājs zināja iemeslu, kādēļ mātes savus bērnus Viņam pienesa, un Viņš nopēla savus mācekļus, kuri negribēja tos pielaist un sacīja: "laidiet bērniņus pie Manis nākt un neliedzat tiem; jo tādiem pieder Dieva valstība." (Mark.10:14)

Jēzus mīlēja mazos un apsargā vecākus viņu darbā. Grēks ņem arvien vairāk virsroku un ir nopietni jāpūlas, lai mūsu bērni tiktu izglābti.

Kristus sacīja: "Es vēlētos lai mani bērni stāvētu uz stipra pamata un tādēļ, es vēlos ar savu dzīvi tiem labu priekšzīmi dot." Nevienš upuris nedrīkstētu mātēm būt par smagu, ja tas ģimenei par labu jānes. Pieminiet, ka Jēzus Savu paša dzīvību par jūsu atpestīšanu nodeva. Jūs baudīsiet Viņa aizstāvību un palīdzību šai svētītā darbā un darbosieties kopā ar Dievu.

Lai citur kur mēs arī maldīdamies, bet savu bērnu audzināšanā esam pilnīgi. Kad viņi skaidri un tikumīgi vecāku namu atstāj un pēc Dieva nodoma arī to mazāko vietīņu šīnī pasaulē izpilda, tad mūsu dzīvošana patiesi nav velta bijusi!

## **7. Pārmērīgi noslogotās mātes**

Tagad daudzas namu mātes domās nodarbojas, lai tikai spētu pa jaunākai modei ģērbties un tās dēļ





Daudzas mātes sūdzas par vispār valdošo nesātību, bet viņas nemeklē iemeslu. Tas par daudz bieži tiek sākts jau pie vecāku galda. Cik dažāda māte, kura gan sevi sauc par ticīgo, dod savai ģimenei treknus un saldus salātus, kuri veicina apetīti un vada uz negausību. Dažās ģimenēs galvenais ēdiens sastāv no gaļas produktiem., caur ko asinis sakarsējas un saslimst. Ja pēc tam seko slimība, tad vainu pieraksta Dievam vai liktenim, lai gan šis ir tikai nepareizās dzīves ieradumu sekas. Es saku vēlreiz: nesātība iesākās jau pie vecāku galda un baudkāre tiek apmierināta tik bieži, ka tā jau paliek par otru dabu. Kas barību bauda par daudz vai par neveselīgu, samazina savus spēkus turēties preti kaislībām un kārībām. Daudzi vecāki atļauj saviem bērniem ēst un dzert, kad viņi grib, lai sev aiztaupītu pūles mācīt un pieradināt bērnus pie pacietības un pašizliedzības. Ar gadiem pieaug patikšana baudījumu apmierināšanā un sekošanā kārībām, un jo ilgāk tā tiek turpināts, jo vairāk tiek no kārībām pārvaldīts un beidzot paliek par baudkāres vergu. Tiklīdz tā nāk dzīvē un sabiedrībā, tā ir bezspēcīga atturēties no kārdināšanām. Nepareizās audzināšanas un pašapmierināšanās ļaunās sekas mēs redzam pie rijēja, tabakas verga, pie dzērāja un župas.

Kad mēs dzirdam kristīgu vīru un sievu bēdīgās žēlošanos par nesātības briesmīgajām sekām, tad tūdaļ mums rodas jautājums: "Kas uzaudzināja šo jaunatni? Kas šīs nesātīgās kārības viņiem ieaudzināja? Kas savu nopietno atbildību nav izpildījis? Vai viņu raksturs priekš dzīves un satikšanos ar nākošās dzīves būtņēm ir sagatavots?"

Kāds skats norisināsies, kad vecāki ar saviem bērniem satiksies pie pēdējās tiesas! Tūkstošiem bērnu, kuri ir bijuši baudkāres un zemu grēku upuri, kuru dzīvēs atlikušas tikai drupas, stāvēs tad savu vecāku priekšā, kuri viņus tā arī uzaudzinājuši. Kas bez vecākiem lai uzņemas šo briesmīgo atbildību? Vai šo samaitāto jaunatni tas Kungs tā ir radījis? Ai nē, patiešām nē! Kas tad šo briesmīgo darbu ir padarījis? Vai vecāku grēki nepārgāja uz bērniem caur to, ka viņi padevās samaitājošām kārībām? Un vai šis darbs netika no tiem pabeigts, kuri atļāva viņus uzaudzināt pēc tās priekšzīmes, kuru viņiem deva Dievs? Tik tiešām, kādi šie bērni šie atrodas, arī šiem vecākiem vajadzēs Dieva priekšā stāvēt un dot atbildi.

Sātans ir vienmēr gatavs darīt savu darbu. Viņš nerimsies bērnus kārdināt tur, kur viņiem gribas un kur viņiem trūkst gribas spēka tam turēties pretī. Viņš gādā, lai modes tiek mainītas un tiek rīkotas viesības un izpriecas, lai mātes nenodotos bērnu audzināšanai, bet izlietotu savu laiku nederīgām lietām. Mūsu jaunatnei ir vajadzīgas tādas mātes, kuras ieradina savus mazos kaislības savaldīt jau šūpulī, atsakoties no baudkāres un patmīlības. Viņām vajag gan pavēlēt, gan aizliegt. Ebrejiem tika norādīts, kā savus bērnus audzināt, lai viņi nepieņemtu pagānu tautu bezdievību un elku kalpošanu. "Ieliekat tad šos Manus Vārdus savā sirdī un savā dvēselē un sieniet tos par zīmi uz savām rokām, lai tie ir par piemiņas zīmi starp jūsu acīm. Un māciet tos saviem bērniem, ka tu uz tiem runā savā namā sēžot un savu ceļu staigājot, gan apguļoties, gan ceļoties."

Sievai vajadzētu izpildīt viņai no Dieva nolemto stāvokli – būt vīra palīgam. Pasaulei vajag mātes, kuras tādas ir ne tikai vārda pēc, bet patiesi un vispusīgi ir mātes. Mēs varam ar pilnām tiesībām teikt, ka sievas pienākumi ir svētāki nekā vīra pienākumi. Sievai vajadzētu cienīt sava pienākuma svētumu un savas dzīves uzdevumu saņemt Dieva spēkā un bijāšanā. Viņai vajadzētu savus bērnus sagatavot priekš kā derīga pasaulē un priekš tēvijas jaunajā zemē. Tām vajadzētu censties ar savu dzīvi bērniem atstāt priekšzīmi tai sekot un viņai vajadzētu tiklab vārdiem, kā ar darbiem iemācīt derīgas zināšanas un pamudināt tos vest uzpurīgu dzīvi citiem par svētību. Bažīgās un rūpīgās mātes lielākajam dzinulim vajadzētu būt tādām, lai katrs bērns, kuru viņa uzaudzina pareizi un kurā atrodas iekšējs glītums, spīdētu tā Kunga priekšnamos, sastāvošs lēnā un pazemīgā garā.

Es jūs, kristīgās mātes lūdzu, mācaties savu lielo atbildību cienīt, ne sevis pašas labad, bet dzīvot Dievam par godu. Kristus nedzīvoja, lai sevi pašu apmierinātu, bet pieņēma kalpa veidu. Viņš atstāja debesu dzīvokļus un apmainīja savu Dievību pret cilvēcību, lai radītu mums caur Savu priekšzīmi, kā mēs varam kļūt par Dieva ģimenes dēliem un meitām un Debesu Ķēniņa bērniem. Zem kādiem noteikumiem mēs šo lielo svētību varam iegūt? Tas Kungs saka: "Tāpēc izejiet no viņu vidus un atšķiraties, un neaizskariet neko, kas ir nešķīsts; tad Es gribu jūs pieņemt un es būšu jums par tēvu un jūs būsiet man par dēliem un meitām; tā saka tas Kungs, tas visu Valdītājs." (2. Kor.6:17-18)

Kristus, kas ar Dievu bija viens, pazemoja Sevi tik dziļi, ka Viņš pieņēma kalpa veidu. Viņa tēvija bija Nācarete. Pilsēta, kura sava ļaunuma dēļ bija kļuvusi par sakāmvārdu. Viņa vecāki piederēja pie nabadzīgajiem iedzīvotājiem. Pēc aroda Viņš bija namdaris un strādāja ar savām rokām, lai palīdzētu atbalstīt ģimeni. Trīsdesmit gadus Viņš dzīvoja pie vecākiem. Kristus dzīve mums rāda mūsu pienākumu būt čakliem un gādāt par tiem, kuri mums uzticēti. Jēzus pamācīja savus mācekļus, ka Viņa valsts neesot no šīs pasaules, kur katrs dzenas tikai pēc augstāka stāvokļa. Viņš tiem deva pamācības par pazemību un pašuzpurēšanos citu labā. Viņa pazemošanās nepastāvēja iekš tā, ka

Viņš sava paša raksturu būtu maz cienījis, bet viņa līdzīgajā stāvoklī ar cilvēkiem, lai viņus līdz ar Sevi paceltu dzīvē augstāk. Un tomēr Kristus pazemošanā tikai retie saskatīja kaut ko pievilcīgu. Pasaules cilvēki vienmēr cenšas būt augstāki par citiem, bet Dieva Dēls Jēzus Kristus pats Sevi pazemoja, lai paceltu cilvēkus. Un patiesi Jēzus mācekļi sekos Viņa priekšzīmei.

Ak, kaut jel šī laikmeta visas mātes cienītu sava uzdevuma svētumu un nenopūlētos līdzināties cildināšanā ar savām bagātajām kaimiņnienēm, bet ar sava pienākuma uzticības pildīšanu meklētu Dieva godu! Ja sātības pareizie principi tiktu mācīti jau jaunībā, tad atturības biedrības gandrīz nebūtu vajadzīgas. Rakstura stingrums un tikumīga savaldīšanās tad paturētu virsroku un šo pēdējo dienu kārdināšanas tiktu atvairītas Kristus spēkā.

Ir ļoti grūtu kaut ko atradināt, kas ir ierasts darīt visu cauru dzīvi. Jūs mātes savu algu dabūsiēt skatoties pēc tā, kā jūs savas, no Dieva jums dotās dārgās stundas pavadīsiēt, saviem bērniem attīstot raksturus un viņus pamācot sātības principos ēšanā un dzeršanā, nosakot, lai tos ievērotu.

Vecāku svēts pienākums ir pārzināt savu bērnu miesīgo un garīgo stāvokli, lai viņu nervi būtu mierīgi un līdzsvaroti un dvēsele neciestu nekādus zaudējumus. Tēviem un mātēm vajadzētu saprast dzīves likumus, lai viņi aiz nezināšanas nepielaiestu, lai viņi bērni nenokļūtu uz nepareizā ceļa. Barība atstāj sekas kā uz miesas veselību, tā arī uz tikumību. Cik tādēļ mātēm vajadzētu būt uzmanīgām, uz galda dodot veselīgu ēdienu, lai gremošanas orgāni netiktu vājināti un nervi karināti un pamācības, kuras tās saviem bērniem dod, neietu zudumā.

Sātans labi zina, ka viņš par dvēselēm tik daudz varas nevar iegūt, ja ēšanas kāre tiek savaldīta, nekā tad, ja viņai ļauj vaļu, un dažādi mēģina cilvēkus šai ziņā pavest. Neveselīgā ēdiena iespaidā sirdsapziņa tiek nomākta, prāts aptumšots un jušanas spējas vājinātas. Bet pārkāpēja vaina ne mazākā mērā nemazinās, ja viņš savu sirdsapziņu tā notrulina, ka tā vairs neko nejūt. Ja nu veselīgs jūtu stāvoklis atkarājas no normālas dzīves un spēka stāvokļa, cik rūpīgi tad vajadzētu sargāties no sāls un kairinošu līdzekļu lietošanas! Un tomēr mēs redzam, ka daudzi, kas sevi sauc par ticīgiem, lieto tabaku. Viņi sūdzas par nesātības ļaunumu, bet tai pašā laikā, kur viņi piepilda gaisu ar tabakas dūmiem, viņi runā pret stipru dzērienu lietošanu. Iekams ļaunuma pamats nav zinām, uzskati par tabakas lietošanu neļaujjas grozīties. Mēs nākam lietai ko tuvāk. Tēja un kafija veicina kāri pēc stiprākiem kairināšanas līdzekļiem, nu nākot tuvāk šinī lietā ģimenei, mēs jautājam, vai pie ēdiena gatavošanas visās lietās tiek ievērota sātība? Vai tā tiek izdarīta veselībai un laimei vajadzīgā pārvērtība?

Katrs patiesi ticīgs savaldīs savas kārības un kaislības. Ja viņš no ēšanas kāres saitēm nav brīvs, tad viņš nekādi nav paties, paklausīgs Jēzus Kristus kalps. Ēšanas kāres un kaislību apmierināšana notrulina sirdis patiesībai. Taisnības Garam un spēkam nav iespējams svētīt cilvēku miesā, dvēselē un garā, ja viņu pārvalda miesas kārības.

## 9. Audzināšana un veselība

Jau senatnē ieviestais audzināšanas ieradums ir apdraudējis cilvēces veselību un dzīvību. Daudzi vecāki un skolotāji nesaprot, ka bērnu miesas attīstība agrajā jaunībā prasa lielāko uzmanību, lai ķermenis un gars tiktu veidoti pareizi saskaņoti. Dažreiz mēdz bērnus skolā sūtīt jau tad, kad tiem vēl nepieciešama mātes kopšana.

Dažkārt mazajiem jāsēž skolas klasēs sliktā gaisā, neērtos solos, cieši vienam pie otra. Šādos apstākļos cieš jaunie vārgie stādiņi, tādēļ, ka locekļi un muskuļi nav vēl nobrieduši un prāts nav vēl attīstījies. Dažu bērnu organismi ir vārgi, un tā ka viņiem no dienas dienā skolā ir rāmi jāsēž, tie kļūst nervozi un slimi. Viņu nervu sistēma kļūst vāja un miesa nonīkst. Vājā dzīvības dzirkstele izdziest, pirms vecāki un skolotāji nojaustu, ka viņi tur vainojami. Sava bērna zaudējumu vecāki varbūt uzskata, kā Visspēcīgā lēmumu, kamēr patiesi īstā vaina ir neapdomīgā rīcība. Ja bērna nāvi šajos apstākļos vēlas pierakstīt Dieva lēmumam, tad varam nonākt briesmāš nonicināt Dievu, tā vietā, lai Viņu godātu. Dievs grib, lai mazie dzīvotu un baudītu pareizu audzināšanu, un lai viņi attīstītu labu raksturu; tādā kārtā Dievs tiek no viņiem šinī pasaulē godināts un nākošajā slavēts.

Vecāki un skolotāji gan uzņemas par bērnu uzaudzināšanu, bet tikai nedaudzi ciena pienākumu pret Dievu, lai iepazītos ar mazo dažādajām vajadzībām un lai viņi tiem uzticēto mazo dzīvību un veselību varētu pasargāt. Tūkstošiem bērnu nomirst, to nezināšanas dēļ, kuri par viņiem rūpējas. Viņu vārgais prāts tika par daudz pārpūlēts un viņu ķermeņa attīstība nokavēta. Bērni bija par vārgiem, lai spētu sēdēt skolas solos. Viņi tika apgrūtināti ar pārmēriem uzdevumiem, kur tiem vajadzēja būt brīviem un atraisītiem, kamēr rodas vajadzīgie miesas spēki gara darbu veikšanai. Mazajiem vajadzētu būt brīviem un ārā lēkāt kā jēriem, pie izdevīgākā gadījuma tiem dodot pamatu stiprai miesas būvei.

Bērni, kuri pie mācībām sēž bez vajadzīgajām miesas kustībām, nevar kļūt stipri. Ja prāts tiek pastāvīgi piepūlēts, tad galvā sakāpj par daudz asiņu un asins riņķošana tiek traucēta. Smadzenēs tad ir par daudz asiņu, kamēr citās miesas daļās tās ir par maz. Mācību stundas un atpūtu vajadzētu rūpīgi iedalīt. Lai viena daļa laika tiktu izlietota fiziskam darbam. Ja skolēna dzīves ierāžas ēšanā un dzeršanā, apģērbā un atpūtā saskan ar dzīves likumiem, tad viņi var panākt tādu audzināšanu, kas viņu veselībai nekaitē. Šī patiesība, ka izglītībai maz nozīmes, ja miesas spēku trūkst viņu izlietot, ir daudzkārt jāatkārto un sirdsapziņai jāiegaumē.

Skolēniem nekad nevajadzētu uzdot tik daudz galvas darbu, ka viņiem neatliek laika ķermeņa attīstībai. Veselība var tikt uzturēta tikai tad, ja ķermenis katru dienu zināmā laikā tiek vingrināts svaigā gaisā dažādiem vingrinājumiem jeb kā citādi nodarbināts. Pie tam noderētu, ka darbībā atrodas visas ķermeņa daļas. Ja skolēna miesas un gara spēkus nodarbina vienlīdzīgi, tad viņš kļūst stiprāks. Ja viņš ir slims, tad ķermeņa vingrināšana bieži palīdz lai atveseļotos. Atstājot skolu skolniekiem vajadzētu būt ar labāku veselības stāvokli un ar plašākiem jēdzieniem par viņu pārvaldošajiem dabas likumiem, nekā pirms skolas apmeklēšanas. Pasargāt veselību un raksturu no zaudējumiem ir katra svēts pienākums. Daudzi skolēni, par nožēlošanu, nezina, kādu lielu iespaidu uz veselību atstāj ēdiens. Viņi nekad nav nopietni cīnījušies pret baudkāri, jeb par ēdienu vispār un veselības noteikumus nav ievērojuši. Ēdiena laikā viņi par daudz ēd un ja viņiem tuvojās kārdināšana, tad daži ēd arī starplaikā. Ja tie, kas sevi sauc par ticīgiem, grib atrisināt viņus tik bieži apgrūtinātos jautājumus, kādēļ viņu saprašana tik kūtra, un viņu vēlēšanās un tieksme pēc Dieva lietām ir tik vāja? Tad daudzus gadījumos viņiem vajag tikai pārbaudīt savus ikdienas ēdienus; tur ir pietiekoši cēloņu, kaut gan var būt arī vēl citi.

Ēšanas kāres dēļ daudzi atkāpjas no Kunga. Dievs, kas skaita matus uz galvas un jūt, ja no koka krīt zvirbulis, redz arī cilvēkus, kuri nododas ēšanas kāres jautājumiem un pie tam izsūc savas miesas spēkus, vājina prātu un notrulina tikumīgās izšķiršanās spējas.

Stingri ievērot veselības noteikumus derētu arī pašiem skolotājiem, lai varētu paši savus spēkus uzturēt labākā kārtībā un tiklab ar priekšzīmi, kā ar vārdu atstātu uz saviem skolniekiem labu priekšzīmi. Skolotājam, kura miesas spēki ir vājināti slimības dēļ, jeb dēļ pārlietu lielas slodzes, dabas likumus vajadzētu ievērot vēl jo vairāk. Viņam ir vajadzīga atpūta un izņemot savus skolas pienākumus, viņam nederētu sev uzkraut vēl citus, īpaši tad ne, ja tie viņu garīgi un miesīgi tā pārpūlētu, ka caur to ciestu viņa nervi un viņš zaudētu savu pašsavaldīšanos. Sādā stāvoklī viņš neapiesies pareizi ar saviem skolniekiem un nevarēs nedz sev nedz pret saviem skolniekiem būt taisns.

Katrai audzināšanas iestādei vajadzētu būt pietiekoši līdzekļu, lai spētu saprotami izskaidrot mācību par cilvēka ķermeni un pareizu apiešanos ar to (anatomija, fizioloģija). Skolēni jā māca, kā pareizi jāelpo, jālasa un jārunā, lai netiktu piepūlētas rīkle un plaušas, bet vienīgi vēdera muskuļi. Skolotājiem pašiem šai ziņā ir jābūt praktiskām zināšanām. Katram skolniekam ir jāsaņem kāda audzināšana. Lai tad, kad viņš sev izmeklēs darba lauku, viņš šo "zemes būdiņu", kuru Dievs viņam devis, pilnīgi pazītu.

Viņam būtu jāpatur prātā, ka tam jā mācās tik ilgi, kamēr viņš dzīvo. Un kamēr skolotājs skolēnu māca, viņam vajadzētu padomāt, kā tas savukārt atkal citus mācīs. Tādā veidā viņa pamācība ir arī daudz citiem par svētību.

## 10. Apģērbs

Pasauli pārvalda mode un tā ir varmācīga valdniece, kura dažreiz uztiēpj saviem padevīgajiem lielākas neērtības. Mode ir neprātīgs nodoklis, kas tiek iekasēts bez žēlastības. Viņai ir apburošs spēks, un tā arvien ir gatava tos likt apsmieklā un nopelt, kuri viņai neseko.

Arvien mainošās un nekad neapmierinošās modes bikstītājs un galvenais vadonis ir sātans. Viņš pastāvīgi izdomā ko jaunu, kas kaitē ķermenim un garam un priecājas, kad viņa nodomi izdodas. Nāve smejas par modes elka pielūdzējiem, kuri tik viegli padodas viņas valstībai caur savu veselību maitājošo ģeķību un aklu aizraušanos. Svētlaimība un Dieva labvēlība tiek upurēti modei. Mēs redzam, ka pasaule ir nogremdēta ģeķīgos priekos. Lielākā daļa apģērba pievērš savas pirmās un labākas domas un gara un sirds izglītība paliek novārtā. Par nožēlošanu starp tiem ir arī tādi, kuri saka, ka mīļ Dievu un tur Viņa baušļus, daži, kuri dzenas pakaļ modei, pēc iespējas tuvāk, pie kam savu Kristieša vārdu arī negrib zaudēt. Daži jauni ļaudis nēsā savas rotas lietas tik uzkrītoši, ka tie ir gatavi savu Kristieša vārdu upurēt, lai apmierinātu ģeķīgu lepniību un kāri greznoties.

Daudzas baznīcas, dievkalpojuma dienās līdzinās vairāk teātrim, nekā Dieva namam. Tur tiek izrādītas dažādu šķiru un veidu jaunās modes apģērbi; caur to daudzi nabadzīgi kaunas tādus Dieva namos ieiet. Viņu, kaut gan tīrās un vienkāršās drēbes tik uzkrītoši atšķiras no viņu turīgo māsu apģērba, ka šī starpība viņām sagādā neērtības. Lai varētu izrādīties par bagātiem, daži pūlas savus lētos drēbju gabalus tā izgreznot. Lai tie līdzinātos un tiktu turēti par dārgiem. Nabaga meitenes, kuras saņem mazu algu, bieži izdod pēdējo monētu, lai varētu apģērbties tā kā tie, kuriem pašiem maize nav jāpelna. Slimības gadījumiem viņas neko nav atlikušas un dieva mantas krātuvei viņām nekas neatliek. Viņām nav laika savu prātu izglītot un mācīties Dieva Vārdu. Viņām trūkst laika satikties ar savu Kungu vienatnē, lūgšanā, kā arī piedalīties lūgšanas sapulcēs.

Ir patiesi nožēlojami, ka tik daudz sievietes, kuras vēlas būt ticīgas, modei nododas vairāk kā citi, tā, ka neticīgie staigā viņu pēdās. Trūcīgos apstākļos daudzi sev ko atrauj un strādā pāri saviem spēkiem, lai tikai neatpaliktu no modes un tā nezaudētu savu stāvokli pasaulē. Šī kārdināšana ir tik liela. Ka daži. Lai sasniegtu mērķi, gatavi padoties netaisnībai. Greznošanās kāres dēļ, daži pilnīgi izput. Tiem, kas ševi sauc par ticīgajiem, bet kuri savām vājākajām māsām par priekšzīmi atdarījušas kārdināšanas durvis, nāksies tiesas dienā atbildēt. Nepiedzīvojušas dvēseles. Kuras caur cienību. Kāda tiek parādīta modes dāmām, tā aizraujas, ka kļūst tik stulbas, ka viņām nekas nav par dārgu, lai to apmainītu pret mākslīgu rotu un greznumu.

No nederīgām greznuma lietām vajadzētu sargāties, jo tas pazemīgajiem un pašaieliedzīgajiem Jēzus sekotājiem nepieklājas. Turpretī katram vajadzētu rūpēties, lai viņa apģērbs būtu pieklājīgs, tīrs un kārtīgs. Daži ir nolaidīgi ar savu apģērbu, bet pie citu drēbēm viņiem arvien ir kaut kas ko pelt un to tur par tīkumu, gērbties nekārtīgi un neglīti. Pieklājību un glītumu viņi sauc par lepniecību un nolaidību savā apģērbā pat Dusas Dienā tie aizbildina ar to, ka izrādot starpību, ko Kristus Svētajos Rakstos no Savas tautas prasa. Ja tie kādu augstu personu saņemtu un gribētu iegūt viņas īpašu labvēlību, tad viņi droši vien pūlētos parādīties labākajās un glītākajās drēbēs. Bet kad viņi Dusas Dienā sanāk kopā pielūgt Lielo Augsto Dievu pielūgt, tad viņi nepiegrīž nekādu vēribu savam apģērbam un ārējam izskatam. Ar maz godbijības un cienības viņi sapulcējās Dievnamā. Visaugstākā pieņemšanas istabā, kur debesu eņģeļi ir par apkalpotājiem. Visiem, kas Dusas Dienā sapulcējās pielūgt Dievu, vajadzētu cik vien iespējams tīri un kārtīgi apģērbties. Tie, kuriem ir labākas drēbes, jeb kuri varētu labākas iegādāt, bet tomēr Dieva Dusas Dienā, gērbjas netīrās darba drēbēs, ar to tie nonicina Dievu, Viņa Dusas Dienu un Viņa namu. Kristus sekotāji tiek no Viņa saukti par zemes sāli un pasaules gaismu. Ja pasaulei trūktu veselīgā Dieva bērna iespaids, tad tā savas pašas samaitātībā ietu bojā. Raugieties uz tiem, kas vēlas būt ticīgi, bet kuri ir nolaidīgi savā apģērbā un nevērīgi veikala lietās. Vai jūs domājat, ka Mūsu Pestītājs, ja viņš būtu virs zemes, būtu tādus nosaucis par zemes sāli un gaismu? Ak nē, tiešām nē!

Patiesi Kristieši sarunās ir pieklājīgi un tie tur par grēku izšķiest laiku ģeķīgiem glaimiem, viņi ir pieklājīgi un laipni. Viņu vārdi ir nopietni un patiesi. Satiksmē viņi ir uzticīgi ar saviem brāļiem un māsām un ar pasauli. Viņi sargājas no lieka greznuma pie apģērba, bet viņu drēbes ir kārtīgas un pieklājīgas. Viņi lūkojas vairāk uz to, lai savu ķermeni uzturētu tādā stāvoklī, lai Dievs caur to kļūtu pagodināts, nevis lai sevi ietērtu jaunākajā modē. Nepiemērots, neveselīgs apģērbs sievietēm nodara neapprakstāmu postu. Daži tik tādēļ savu mūžu ir vāji ka bija sekojuši modes prasībām. Sai nepiepildāmai dieveklei ir upurēta dzīvība un veselība. Daudzi domā, ka viņiem ir tiesības apieties ar savu ķermeni pēc patīkšanas, bet tie aizmirst. Ka tie nepieder sev pašiem. Viņu Radītājam ir uz viņiem tiesības, no kurām tie nevar atsacīties. Katrs dabas likumu pārkāpums ir arī Dieva likumu pārkāpums un tādēļ Dieva acīs ir grēks. Radītājs zināja, kā Viņam cilvēka ķermenis jāpastāda. Viņam nebija šuvējai jāprasa, kas ir skaistuma ideāls. Dievs, kas visu ir radījis tik lielisku un patīkamu, mācēja radīt cilvēka ķermeni labu, jauku un patīkamu. Viņa darba modernā pārlabošana Radītāju tikai apvaino un sabojā, ko Viņš bija radījis pilnīgu.

Sātans tiecās pēc tā. Lai vājinātu visus mūsu spēkus vājinātu, lai mūsu dzīve mums kļūtu par slogu un dievs savos radījumos tiktu nopulgot. Ja sev par mērauklu ņem sieviešu pasaules modes, tad viņas miesā un garā kļūst nespējīgas izpildīt dzīves uzdevumu. Caur sažņaugtu un saspīlētu ķermeni dažas ir sagādājušas sev neapprakstāmu postu. Viņu spēks labu darīt ģimenē un sabiedrībā ir ļoti samazinājies un ja tās ir mātes, tad viņu bērniem tiek nolaupīti dzīvības spēki. Ja ķermenis (krūtis) ir iespīlētas, tad asins cirkulācija tiek kavēta un sažņaugtie iekšējie orgāni nevar pareizi padarīt savu darbu. Dzīli elpot šādos apstākļos nav iespējams, caur to ceļas kaitīgs ieradums, elpot ar augšējām plaušu daļām un kā sekas tam ir vājums un slimības.

Briesmas, kas ceļas caur ķermeņa iespīlēšanu, vēl tiek no sievietēm maz atzīts, kaut gan daži ievērojami vīri šo lietu ir apstrīdējuši. Daži paliek pie tā, ka ķermeņa iespīlēšana tagad esot beigusies un tādiem šis piezīmes nebūs pa prātam, bet tas nav noliedzams., ka sieviešu apģērbs tik cieši pieguļ ķermenim, ka orgāni nespēj veikt savu darbu. Katru apģērba gabalu vajadzētu nēsāt tik brīvi, ka

paceļot roku, arī apgērbis tiek celts līdzī.

Otra aplamība tagadējā sievietes apgērbā ir tāda, ka viņas svārku smagumam ļauj balstīties pilnīgi uz gūžām. Šis smagais svars spiež zarnas, velk viņas lejup, rada kuņģa nogurumu un piespiež cietējas lietis uz priekšu.

Caur to plaušas tiek vēl vairāk iespīlētas un kavēta viņu normālā darbība. Asinis kļūst netīras, ādas poras savu uzdevumu vairs ilgāk neveic, kā sekas rodas slimības un bāluma kaites, un veselība zūd. Sievietes gan lieto kosmētiskos līdzekļus, lai no jauna atgūtu savus sartos vaigus, bet veselība ir zudusi. Kas ādai ir kaitīgs, ir kaitīgs arī garam un izposta dvēseles mieru un prieku. Katra sieviete, kura vērtē savu veselību, vajadzētu sargāties no savu gūžu apgrūtināšanas. Pleciem vajadzētu nest katru apgērba smagumu. Tas daudz palīdzēs novērst slimības, kuras sieviešu starpā ņem virsroku.

Locekļiem, kuri atrodas vistālāk no asins riņķošanas centra, nepieciešams visvairāk apgērba. Tie daudzkreiz nepavisam netiek sargāti, kamēr citi orgāni, kuriem piemīt vairāk siltuma, tiek apgērti par daudz.

Modernais apgērbs sagādā visvairāk slimību sievietēm. Pilnīga veselība ir atkarīga no labas asins cirkulācijas. Ja locekļi ir labi apgērti, tad nebūs vajadzīgs daudz apakšsvārku. Tiem nekad nevajadzētu būt tik smagiem, lai tie kavētu locekļu kustības, bet arī ne tik gariem, lai tie skartu zemes drēgnumu un netīrumus.

Apgērbam vajadzētu viegli piegulties un nekavēt nedz brīvu asins riņķošanu, nedz pilnu dabīgu elpošanu. Kājām vajadzētu būt pasargātām no drēgnuma un aukstuma. Tā apgērti, mēs varam svaigā gaisā rīta un vakara rasā, pat sniegā un lietū pastaigāties, nebīstoties no saaukstēšanās. Pastaigas, dzīvību dodošā debesu gaisā, ļoti noder veselīgai asins riņķošanai. Tas vislabāk aizsargā no saaukstēšanās un iekšējām slimībām, kuras ir par cēloni daudzām slimībām.

Patiesa reforma apgērba ziņā pārvērtīs katru apgērba gabalu. Ja tie, kuriem trūkst veselības, savas modernās drēbes novilktu un priekš pastaigāšanās svaigā gaisā apgērtos piedienīgi, tad daudzi varētu kļūt veseli un ar savu priekšzīmi un darbu noderētu pasaulei par svētību.

Tā nav Dieva griba, ka vīri un sievas, iesākto darbu nepadarījuši, agri nomirst. Viņš vēlas. Lai mēs nodzīvotu pilnu mūžu un lai katrs orgāns savu darbu padara netraucēts. Daudzi sūdzas par Dievu, ja slimība un nāve nolaupa ģimenes locekļus, bet nav pareizi, tur tiesātie ar Dievu, kur dabas likumu pārkāpumi no mums bija neizbēgamas sekas. Gluži neveselīgi ģērbjas modei pakļāvušās mātes, mokot pašas sevi un savas mazās meitas. Viņu ķermenis tiek jau agri cieši sažņaugts un daudzkreiz ārējie locekļi atstāti bez apsega, kamēr vārgajam ķermenim katrs aizsargs ir nepieciešams, lai attīstītu un papildinātu savus spēkus. Mātes, vai gribat, lai jūsu bērni dzīvo ilgi un lai viņiem būtu sārti vaigi? Tad rādiet savam bērnam, kā viņam jāģērbjas.

Ja tu viņu mīli un viņam visu labu vēli, kāpēc tad tu viņu māci ar savu priekšzīmi, ka nav nekāds grēks, cilvēka figūru (ķermeni) izkropļot? Kādu iemeslu tu radītājam vari uzrādīt, ka tu Viņa rokas darbu esi izkropļojis? Novērsies no modes lellēm un pēti cilvēka ķermeni! Mēs esam brīnišķi radīti un mums sava miesa tam Kungam jānodod par dzīvu upuri. Kā tas ir iespējams, ka kristīga māte, modes elkiem kalpo un tai pašā laikā arī Debesu Kungam var uzticīga būt? Neiespējams! Jūs nevarat Dievam kalpot un mantai. (Lūk.16:13)

Jūs nevarat ar savu laiku un dāvanām (garīgām) pasaulei kalpot un tai pašā laikā arī garu un ķermeni saglabāt tādā stāvoklī, ka savu uzdevumu spētu izpildīt. Dievs vēlas, lai jūs savus bērnus Viņa bijībā uzaudziniet un viņiem palīdziet attīstīt savu ķermeni. Tas viņiem būs par svētību līdz pat viņu vecumam.

Arī mazie zēni daudzkreiz tiek tā ģērti, ka apakšējie locekļi daudz mazāk tiek aizsargāti, kā ķermeņa augšdaļā. Apakšējie locekļi, kuri atrodas attālāk no sirds, prasa vairāk aizsardzības.

Asins vadi, kas asinis izvada pa visiem locekļiem, ir lieli un satur pietiekoši asiņu, lai viņiem pievestu siltumu un barību. Bet ja caur aukstumu asinis no locekļiem tiek izdzītas, tad asins vadi saraujas un asinsriņķošana tiek traucēta. Bet locekļi cieš, netiek vien no aukstuma, bet arī no barības trūkuma – tie tad pilnīgi neattīstās.

Labā asinsriņķošana tīra asinis un stiprina veselību, kamēr pie sliktas asins riņķošanas asinis top netīras un dzīvības organismi iekaist.

Kāpēc jūs mātes negērbjat savus zēnus un meitenes veselīgi? Viņu apgērbam vajadzētu būt vienkāršam, brīvam un ērtam. Laidiet tad viņus svaigā gaisā, lai viņi var priecāties par savu dzīvību un veselību. Jums nenāksies viegli atbrīvoties no modes saitēm un savu bērnu veselīgi gērbt un uzaudzināt, bet visa pašreizējā un grūtums tiks caur panākumu bagātīgi atmaksāts.

Daudz mātes upurē savu no Dieva dotu laika modei, kur viņām to labāki būtu jāizlieto savu bērnu rakstura izglītošanai. Kamēr viņas pastāvīgi šūdamas, noliekušās pār savu darbu, sēž slēgtā telpā, nebauda svaigu gaisu, nedz spožo saules gaišumu, viņu veselība caur to cieš. Dažs labs gadījums, kuru varētu izlietot prātā izglītošanai un zinību sakrāšanai, aiziet garām. Šādā kārtā mātēm nav iespējams savus bērnus šai pasaulē par kaut ko derīgu izglītēt jeb jaunajā zemē kādu mantojumu nodrošināt. Tādas sievas loka savus plecus zem smaga krusta, bet ja Kristus no viņām, kā savām sekotājām prasītu tik lielu upuri, tad viņas teiktu, ka šī nasta viņām esot par smagu. Bet Kristus neprasa ne no viena sava sekotāja, lai viņš nestu tik smagu krustu, kā modes vergi to paši sev uzkrauj.

Ja kristīgās sievas pa priekšu ejot rādītu labu priekšzīmi, kā vienkārši, kārtīgi un veselīgi jāgērbjas, tad iesāktos vispārēja reforma. Ja viņas iesāktu no augstāka stāvokļa savu darbību, tad viņu dzīves ierāžas saskanētu ar dabas likumiem un viņu veselības un tikuma kopšana būtu Dieva prasījumiem piemērota. Tad viņas izdotu maz

Ak naudas par mākslīgajiem rotājumiem un iztērētu mazāk spēka dabīgā skaistuma bojāšanai. Ja būtu vairāk praktisku sievu un māšu, tad dažās ģimenēs notiktu liela pārmaiņa, kuras caur savām neveselīgajām ierāžām tagad nīkst un vārgst.

Cilvēka sirds nav nekad ar Dieva prasījumiem saskanējusi, turpretī cilvēka gudrība ir arvien dzinusies izvairīties no Dieva taisnajām vārda prasībām jeb tās pārgrozīt. Priekšraksti, kuri uzliek pašreizējā, pazemību un pieklājīgu uzvedību, tikumīgu runu un prasa vienkāršu apģērbu, arvien ir tikuši nicināti, tāpat arī tie, kas sevi apliecina par Kristus sekotājiem. Ja pasaules modes ierāžas un principus pieņēma, sekas arvien bija tās pašas.

Nav daudz, kas savu paša sirdi pazīst. Lai gan ģēķīgi lakstodamies modes draugi sakās esam Kristus sekotāji, bet viņu apģērbs un viņu runas veids pierāda, ar ko tie nodarbojās un kam viņu sirdis pieķeras. Ārējā izskatā atspoguļojās sirds, un cēls raksturs neatrod nekādas patikšanas pie ārējā greznuma. Tikumīga, dievbijīga sieva gērbies vienmēr godīgi, jo vienkāršs apģērbs nostāda prātīgu sievu vislabākajā gaismā. Cēls, izglītots raksturs parādās vienkāršā, piedienīgā apģērbā. Svētītai sirdij nav laika domāt par bezvērtīgu greznumu.

Nepētiet tik daudz modes, bet dzenaties vairāk pazīt Kristus raksturu. Visaugstākais un vissvētīgākais starp cilvēkiem bija arī vislēnprātīgākais. Cēlums un pazemība bija Viņa raksturā jaukā skaņā savienoti. Viņš varēja sasaukt visus debesu pulkus, elementi paklausīja viņa pavēlei, bet mūsu dēļ Viņš kļuva nabags, lai caur viņa nabadzību mēs kļūtu bagāti. Šis pasaules prieki, viņas godība un greznums Viņu nevilināja. Kristīgu tikumu kronim Viņš lēnprātībai un pazemībai piedeva lielāko spožumu. Kristus zināja gan, cik ļoti cilvēka sirds pieķeras apģērbam un tāpēc Viņš Savus sekotājus pamāca, ja pat viņiem pavēl, ar to savas domas nenodarbināt. "Un kāpēc jūs zūdāties apģērba dēļ? Mācieties no puķēm laukā, kā tās aug. Ne tās strādā, ne tās vērpj. Tomēr Es jums saku, ka pat Zālamans visā savā godībā tā nav bijis apģērbts, kā viena no tām." (Mat. 6:28-29).

Apustuļi mums raksta, pēc kāda glītuma būtu jādzenas katrai ticīgajai. "Jūsu jaukums lai nav no ārienes matu pīšanā un zelta aplikšanā, jeb drēbju apvilksnā, bet tas apslēptais sirds cilvēks, kam neiznīcīgs jaukums, lēnā klusā garā, tas ir dārgs priekš Dieva." (1. Pēt. 3:3-4). "Tāpat lai arī tās sievas, pieklājīgās drēbēs, gērbjas kaunīgi un godīgi, ne ar sapītām bizēm, nedz ar zeltu, nedz ar pērlēm, nedz ar dārgām drēbēm, bet ar labiem darbiem, kā tas sievietēm pieklājas, kas pie Dieva kalpošanas turas. (1. Tim. 2:9-10).

Grēki, pie kā sievietes atrod īpašu prieku ir augstprātība un izšķērdība apģērbā. Tādā ziņā arī šis pamācības visvairāk zīmējas uz viņām. Ak cik niecīgas un bezvērtīgas ir pērles, zelts vai dārgas drēbes, ja viņas salīdzinām ar Kristus pazemību un lēnprātību. Miesas skaistums pastāv visu daļu samērībā, bet gara skaistums iekš tā, ka esam ar Kristu viens un ka mūsu prāts līdzinās Viņa prātam. Kristus tikumi ir patiesi nenovērtējams krāšņums. Viņu īpašnieku tie paaugstina un cildina, atstāj uz citiem dzīvinošu iespaidu un vada viņus pie gaismas un visu svētības avota.

Manas māšas iekš Kuņa, nedzīvojiet. Lai arvien varētu līdzī soļot mainīgajai modei, bet aplūkojiet labāk mūsu lielo priekšzīmi, Jēzu Kristu, ka jūs neticiet no Viņa šķirti. Cieši apņemties palikt pie viņa koka, jo ja jūs paliekat Kristū, tad jūs nesīsiet daudz augļus. Kristus saka, tāpat kā viņa koka

stīga, ja viņa nepaliek pie vīna koka, no sevis nevar augļus nest, tāpat arī jūs ne, ja jūs nepaliekat iekš Manis. (Jāņa 15:4).

Cilvēks tikai pamazām pieaug žēlastībā, lēnprātībā, skaidrībā un pazemībā, bet soļošanai uz priekšu vajag būt pastāvībai. Auglis tad nogatavojās arvien pilnīgāk. Ticīgais arvien vairāk pieņem Kristus ceļu un gribu, bet daži, kuri vēlas būt ticīgi, par nožēlošanu nevērs visu savu gaitu augšup uz debesīm, bet tiek pārvaldīti no pasaules modēm un ieražām.

Jaukas, bet neveselīgas modes, tieši pret dabas likumiem, tiek no viņiem pieņemtas labprāt. Tāpēc, ka viņas šīm modēm pieķeras un seko, viņa pārvēršas gleznā, kuru viņi – cilvēki apbrīno. Tādā veidā viņi pieņem pasauli par mērauklu un augstprātība un mode izbeidz pārvērtību, kamēr sātans par to priecājas, ka tie top tik nepastāvīgi, kā bangojoši vilņi. Patiesā dievbijības klusā darbība zaudē savu dzīvības spēku. "Tāpat arī ticība, ja tai nav darbu, pati par sevi ir nedzīva." (Jēk. 2:17).

Bet pēc viena apgērba vajadzētu katram Dieva bērnam, katrai jaunavai un jauniešiem nopietni dzīties, un tā ir – svēto taisnība. Ja viņas tik pat dedzīgi un neatlaidīgi dzītos pēc šī apgērba, kā pēc modernā apgērba, tad viņas ļoti drīz tiks apgērtas ar Kristus taisnību un viņu vārdi netiks izdzēsti no dzīvības grāmatas. Mātēm un bērniem vajadzētu lūgt: "Radi manī, ak Dievs, šķīstu sirdi un atjauno manī pastāvīgu garu." (Ps.51:11).

Sirdsskaidrība un pastāvīgs gars ir laikam un mūžībai svarīgāks kā viss greznums, jo tikai sirdsskaidrie Dievu redzēs.

Tādēļ jūs, mātes, māciet savus bērnus, ka tikai Kristus taisnība ir vienīgais apgērbs ar kuru tie var nokļūt debesīs, un ja viņi ar to ir apgērti, tie vienmēr šinī dzīvē darīs labu un pagodinās Dievu.

## **11. Vispārīgi veselības kopšanas principi**

Pēc Dieva nodoma, cilvēkam vajadzētu būt darbīgam un derīgam. Taču daudzu dzīve nav nekas vairāk, kā nederīga eksistence un kur viņiem vajadzētu apgaismot savu līdzcilvēku ceļu un būt viņiem par svētību, tie ir tikai par nastu. Viņu lietderība priekš patiesības ir līdzīga nullei; jo reti kad viņu dzīvē ar darbu tiek iepriecināta, kuram trūkst pašlabuma mērķis. Mirstot tie neatstāj nevienu patīkamu atmiņu, tādēļ, ka viņi nekad neko patiesi labu nav darījuši, kas uz viņu draugiem būtu atstājis paliekošu iespaidu. Tāda dzīve bēdīga neizdevība un tikai neuzticīgs namturis var vest šādu dzīvi, aizmirstot, ka Radītājam ir uz viņu tiesības. To nodarbina doma par paša labumu un liek viņam to Kungu un Viņa nolūku cilvēka radīšanā aizmirst. Dievs ielika Ādamu un Īevu paradīzē, deva viņiem visu, kas bija derīgs un patīkams, dēstīja priekš viņiem jauku dārzu, kurā netrūka koku, puķu, nedz citu augu, kuri bija vai nu izdaiļošanai jeb lietošanai derīgi. Kaut gan skaistā Ēdene viņu prātus priecināja, viņiem ar to nepietika; viņiem vajadzēja kaut ko, kas nodarbinātu cilvēka ķermeņa brīnišķīgo mehānismu. Ja cilvēks savā nevainībā būtu atstāts bez darba, vai svētlaimība pastāvētu nekā nedarīšanā? Bet cilvēka Radītājs zināja, kas viņa lielākajai svētlaimībai vajadzīgs un tiklīdz Dievs viņu radīja, Viņš deva tam noteiktu darbu. Priekš cilvēka miesas, gara un tikuma labklājības ir nepieciešami vajadzīgi, lai cilvēks savu dzīvi aizpilda ar lietderīgu darbu.

Dievs mums visiem ir iedalījis darbu, un ja mēs savus dažādos pienākumus pildām, tad mūsu dzīvošana būs derīga un mēs mantosim svētību. "Neesiet kūtri tajā, kas jums jādara" (Rom.12:11) skaņ apustuļa Pāvila pamācība. Cerēt uz pļauju, kur nav sēts, būtu tik pat neprātīgi, ka cerēt uz mūžīgu dzīvošanu, kamēr pats ir padevis laiskumam un palaidnībām. Ne ik reiz skriešanā palīdz ātrums un karā stiprums, bet "kas strādā ar slinku roku, tas kļūst nabags." (Sak. v. 10:4). Nevienmēr čaklajam savā arodā būs panākumi, bet snaušana un laiskums droši apbēdina Dieva Garu un iznīcina patieso dievbijību. Stāvošs ūdens stāvēt sasmok, bet tīrs, čalojošs strautiņš visur, kur vien tek, izplata veselību un prieku.

Bagātību un laiskumu daži tur par lielu svētību; bet patiesībā vislaimīgākie ir tie, kas pie sava ikdienas darba iet ar prieku, un pie tam viņi arī bauda labāko veselību. Nogurums, kas iestājas pēc labi padarīta darba, viņiem sagatavo atspirdzinošu, veselīgu un svētīgu miegu. Pavēle, ka cilvēkam savas dienišķās maizes dēļ jāstrādā, un nākošās dzīves un godības apsolišana, abi izgāja no tā paša troņa un abi ir par svētību.

Bagātība un lieks laiks bez noteikta dzīves mērķa, dos miesas un gara darbībai maz paskubinoša. Cik daža sieva šādā kārtā zaudē savu veselību un ir spiesta meklēt palīdzību kādā veselības iestādē.

Par lielu maksu te tiek pieņemti kopēji, lai masētu bezdarbībā vājinātos locekļus. Kāda ģeķība! Cik daudz prātīgāki un labāki būtu, ja padzīvojušas un jaunas sievas paklausītu vesēla cilvēka prāta balsij

un dabas likumam, kaut arī viņām no modes cienītāju puses būtu jāpanes apsmiešana un nopulgošana. Ja mūsu bezdarbīgās meitas mājas pienākumus izpildītu ar prieku, tad viņas varēti kļūt par cilvēku sabiedrības derīgiem un apmierinātiem locekļiem. Darbs ir priekš daudziem derīgāks un spēcīgāks līdzeklis sasniegt un saglabāt veselību, nekā no ārstiem ieteiktā "kustēšanās".

Par nožēlošanu pie dažu jaunekļu un jaunu meiteņu izturēšanos bieži ir nomanāms nopietna mērķa un tikuma pastāvības trūkums. Pie daudziem, kas sevi sauc par ticīgajiem, gērbšanās, smēķēšana, nevēlīgās sarunas, nodošanās kaislībām un priekiem tiek uzskatīti par svētlaimības ideālu. Ir skumji, ka laiks tiek izšķērdēts tik nelietderīgi. Laiks, kuru vajadzētu izlietot Bībeles pētišanai jeb priekš Kunga darba, tiek izlietots daudz sliktāk, nekā kad viņu izšķērdē. Dzīvība mums tika dota svētam nolūkam un ir par dārgu, lai tiktu šādi izšķērdēta. Es jūs lūdzu, pārbaudiet savas sirdis, jūs, kas nesiet Kristus vārdu, un spriediet paši par sevi, vai jūs vairāk mīlat izpriece, kā Dievu un savus līdzcilvēkus? Ir daudz ko darīt – visur ir dvēseles ko glābt, cīņas visās vietās kur jāuzvar un mūžīga dzīvošana uzsmaida kā krāšņa alga. Prātam jātiek stiprinātam ar visām dāvanām un piepildītam ar debesu gudrības mantām. Tad jūs varēsiet Dieva spēkā priekš tā Kunga cēlus darbus darīt.

Dieva nodoms ir, ka visiem ir jāstrādā un uz tiem guļ smagākā atbildība, kuriem ir labākās dāvanas un izdevīgākie gadījumi. Smagākais spriedums tiks izsacīts pār tiem, kuri ar viņiem uzticētiem podiem bijuši neuzticīgi. Pat nastu lopi apkauno tādus sliņķus, kuri liedzās savu daļu Dieva nodomā izpildīt. Lai gan viņi ir ar prātu apdāvināti un Dieva griba tiek zināma.

Tādēļ, ka daudzi nestrādā un paši nopel, ko domāt jeb darīt, citiem ir jāpārstrādājas. Pirmajiem trūkst vēlēšanās nogriezties no aizsprieduma un vilšanās sliedēm, caur savām aplamām īpašībām viņi aizmirst attīstību un piespiež tos, kuri taisnības karogu tur taisni, uz vēl varonīgāku apņēmību. Nopietni un uzticīgi strādnieki pagurst aiz palīdzīgas rokas trūkuma un nobeidzās zem savas divkārtīgās nastas. Viņu kapi ir ceļu rādītāji veselīgas reformas stāvībai tikai. Patiesa laime un patiesi dzīves prieki ir tikai pie strādīga vīra un čaklas sievas sastopami. Darbs algo pats sevi un pēc smaga dienas darba miegs ir salds. Bet vēl atrodas tādi, kuri uzkrauj paši sev kaitīgu un pilnīgi neapmierinošu darbu, proti: ja grib sev pievērst uzmanību vai iegūt slavu. Dzīšanās pēc bagātības paved tūkstošiem pārspīlēt to, kas pats par sevi ir labs un pareizs. Visus gara un miesas spēkus viņi nodarbina priekš tā, kam tikai vienu daļu no viņu laika bija aizņemt. Visa viņu dzīšanās un cenšanās bija vērsta tikai uz to, lai iegūtu sev godu vai bagātību un viss cits pie viņiem ieņem otro vietu. No gada gadā viņi nepieklūstoši pūlējas, lai sasniegtu savu mērķi, bet ja tas vienreiz ir jau sasniegts un kārotā alga jau nodrošināta, tad tā viņu rokās pārvēršas par putekļiem; viss ir tikai ēna. Tie ir savu dzīvību atdevuši par nederīgām lietām.

Katram godīgam un taisnam dzīves uzdevumam var mierīgi sekot, ja gars netiek aptraipīts no patmīlīgām cerībām, pievilšanās un skaudības. Kristīga cilvēka veikala dzīvei vajadzētu būt tik pat skaidrai, kā Nācaretes Jēzus darba istabai. Darbīgi vīri un sievas, kas savu dzīves uzdevumu saņem ticībā un cerībā, atrod, kas šinī dzīvē ir labs un cēls. Jūs, kas pacietīgi savam darbam pieķeraties arvien pārdomājot, ka tie, kurus Pestītājs izvēlēja strādāt kopā ar Viņu pie pestīšanas nodoma, bija spēcīgi, čakli, darbīgi zvejnieki no Galilejas un telšu taisītāji Korintā. No šiem pazemīgajiem vīriem izgāja spēks, kas darbojās cauri visai mūžībai.

Enģeļi ir darbinieki, viņi ir Dieva sūtņi un kalpo cilvēkiem. Kūtrajiem kalpiem, kuri domā, ka debesīs nekas nav ko darīt, ir nepareiza sajēga ko debesīs nozīme. Radītājs nav grēcīga slinkuma apmierināšanai nekādas vietas sagatavojis. Debesīs valda darbīga mīlestība, bet visiem, kas ir bēdīgi un grūtsirdīgi un ir cīnījušies labo ticības labo cīņu, viņa būs godības pilna miera vieta. Tur viņi baudīs nemirstības jaunības spēku un tiem nebūs vairs jākaro pret sātanu un grēku. Šiem darbīgajiem strādniekiem nebūtu mūžīga slinkuma stāvoklis patīkams pat debesīs.

Kristīgajiem norādītā pūļu un darba taka gan var būt apgrūtināša un nogurdinoša, bet Pestītāja pēdu zīmes viņu pagodina, un kas šo svēto ceļu staigā, tie iet droši.

Daži domā, ka ja viņi ir savus gara un miesas spēkus pārpūlējuši jeb kad viņi garīgi un miesīgi sabruk un viņiem no sava darba jāatsakās, lai savu veselību atkal atdabūtu. Bet tā ir liela maldīšanās. Dažos retos gadījumos pilnīgs miers ir vajadzīgs, bet daudz vairāk gadījumos šāda liela pārmaiņa tikai kaitīgu iespaidu atklātu.

Tiem, kas ar garīgu darbu pūlējoties ir vārgi kļuvuši, derētu no nogurdinošās domāšanas atpūsties. Bet ja viņus pamāca, ka tas priekš viņiem ir kaitīgi jeb pat bīstami, viņu gara spēkus jel cik piepūlēt, tad caur to viņi tikai nāk uz domām ka viņu stāvoklis esot daudz sliktāks, nekā patiesībā ir. Viņi top nervozi un paliek beidzot sev pašiem un citiem, kuriem par tiem jā rūpējas, par nastu. Vai šādos apstākļos viņu atveseļošanās ir domājama, tas vēl ir liels jautājums.



Ja kāds savus mīēsas spēkus ir pārpūlējis, tad viņam nevajadzētu padomu dot, pavisam no darba atsacīties. Ja viņš paliek pilnīgā bezdarbībā, tad tas viņa izveseļošanai daudzos gadījumos var būt par kavēkli. Griba strādā kopā ar roku darbību, un ja gribas spēks ir bezdarbīgs, tad jūtas nonāk amorālā stāvoklī, tā kā vājjam nav iespējams, slimībai pretī turēties. Lielākais ļaunums, kas tik varētu uzbrukt, ir bezdarbība šādā stāvoklī.

Lai savu nolūku varētu izpildīt, smalkais un brīnišķlais dabas mehānisms jāuztur vienmēr kustībā. Bezdarbība ir ļoti bīstama.

Ķermeņa darbība un derīgs darbs uzmundrina garu, stiprina muskuļus, sekmē asins cirkulāciju un dod slimajam, apmierinājumu, ka viņš kaut ko spēj darīt un nav pilnīgi lieks šai darbīgajā pasaulē. Ja tas nenotiek, tad slimais vienīgi par sevi domā un ir briesmās, savas ciešanas palielināt. Ja slimais izdara kādu ķermeņa vingrinājumu ar kādas iekārtas palīdzību, kur savus spēkus tas var nodarbināt, bet ne sev pāri darīt, tad tas viņa atveseļošanai būtu noderīgs.

Tiem, kas pie darba daudz sēž, vajadzētu katru dienu, tiklab vasarā kā ziemā, kad laiks ir cik necik jauks, iet svaigā gaisā pastaigāties. Apģērbam vajadzētu piemērotam un kājjām labi pasargātām būt. Kustības veselībai ir daudzreiz no lielāka svāra, kā visas zāles, kas staigāšanu var panest lai labāk iet nekā brauc, jo pie iešanas tiek visi muskuļi nodarbināti. Arī plaušas tiek veselīgi pilnā mērā nodarbinātas. Ja nav iespējams iet svaigā gaisā, tad arī plaušas nepiepildās. Kuņģa slimajam ķermenim kustības palīdz un arī gremošanas orgāniem slavējams stiprināšanas līdzeklis.

Ja tūlīt pēc ēšanas nodarbojas ar studijām, jeb ķermeni stipri piepūlē, tad dzīvības spēki, kuriem gremošana, tiek no citām daļām pieprasīti. Bet īsa pastaigāšanās, ar taisni izslietu galvu un izvērstiem pleciem ir ļoti vēlams. Sirds un domas tiek novērstas no sevis un piegrieztas dabas jaukumiem. Jo mazāk mēs piegriežam uzmanību kuņģim jo labāk. Ja mēs dzīvojam vienās bailēs, ka tas ko ēdam, mums varētu kaitēt, tad tas arī tā būs. Aizmirstiet savas rūpes, padomājiet par kaut ko priecīgu.

Aiz ķermeņa kustību trūkuma nomirst daudz vairāk cilvēku nekā aiz pārpūlēšanās. Viņi ātrāk "sarūsē", nolietojās, ja slinkojam, asins cirkulācija ir kūtra, veselībai kaitīga un dzīvības sulu pārmaiņa nemaz neparādās. Poras, ādā, caur kurām ķermenis elpo, paliek aizslēgtas un patērētās vielas nav iespējams caur šiem kanāliem attīrīt. Citiem attīrīšanas orgāniem caur to tiek uzlikta divkārsa nasta un drīz vien parādās slimība. Turpretī, kas ir radis kustēties svaigā gaisā, tam arī vispārēji asinis cirkulē labāk.

Vīriem un sievietēm, jauniem un veciem, kuri vēlas būt veseli un baudīt dzīvi, vajadzētu ļoti apdomāt, ka bez labas asins cirkulācijas tas nav iespējams. Lai viņi atrastos kādā stāvoklī gribēdami un lai viņu gaita būtu kāda būdama, pienākumu, caur gudru rīcību izsargāties no slimībām, kuras ceļas no ilgas atrašanās istabās, bez svaiga gaisa.

## **12. Gara iespaids uz ķermeni**

To stāvoklis, kuri vienmēr sūdzas un acīm redzot ir vāji, dažreiz nemaz nav tik vārgi, kā viņi iedomājas. Dažiem ir stipra griba, kura, pareizi vadīta, varētu būt varens līdzeklis, savaldīt iedomāšanas spēku, savaldīt un pretoties slimībai. Bet dažreiz griba valda nepareizā vietā un liedzas ietiepīgi paklausīt prātam. Šāda griba lietu ir galīgi izšķīrusi; vāji viņi ir un paliek un lai gan viņi citu spriedumus nebūt neievēro, viņiem tomēr, kā jau daždien slimiem, pienācīga uzmanība ir jāpiegriež. Tūkstoši ap mums ir slimi un mirst, kuri varētu būt veseli un dzīvot, ja tik vien gribētu. Bet iedomu spēks viņus pārvalda. Viņi domā, ka veselība vēl vairāk cietīs, ja viņi piepūlēs ķermeni, turpretī tieši šī pārmaiņa viņiem tik ļoti nepieciešama. Viņiem tik vajadzētu ar savu gribas spēku te pretoties un visas grūtības neievērot. Ja viņi nodarbotos ar kādu nebūt derīgu darbu, piemērotu saviem spēkiem, tad viņi drīz aizmirstu, ka viņiem mugurā, sānos, plaušās vai galvā ir sāpes.

Vājiem cilvēkiem vajadzētu būt dzīves mērķim un pēc tā dzīties, lai viņi savās ģimenēs un pasaulē būtu derīgi. Par daudz bieži viņi ģimenēs uzmanību prasa un grib vienīgi priekš sevis, lai visi ap viņiem būtu līdzcietīgi. Bet turpretī viņiem vajadzētu citiem mīlestību un līdzcietību parādīt un apdomāt, ka katram ir savas rūpes un savas bēdas. Ja viņi mēģinātu būt citiem par svētību, tad viņi paši lielu svētību sajustu. Tas tik tālu, cik iespējams citiem ļāvu darīt pie darba, piedalās, ka viņi caur to praktiski pierāda savu interesi nastu nest, ne tik vien šīs dzīves grūtības atvieglot, bet arī pats savu miesas un gara veselību uztur un stiprina.

Ļāvu darīt ir tiklab devējam, kā arī ņēmējam par svētību. Kas cita dēļ pats sevi aizmirst, tas panāk

uzvaru pār savām paša vajībām. Prieks, labu darīt pacilā sirdi un atstāj iespaidu uz visu ķermeni. Ja tu kailos ģērbi un tos nabaga izdzītos namā vedi, "un tam izsalkušajam savu maizi lauzi, tad ausīs tava gaisma kā dienas blāzma un tava dzīvība no jauna zels".

### **13. Skaidra un svaiga gaisa svarīgā nozīme**

Daudz slimniekus nevar pārliecināt, cik svarīgi ir, arvien ieelpot skaidru, svaigu gaisu. Aiz bailēm, lai nesaukstētos viņi dzīvo ar nodomu gads- gadā tādā gaisā, kuram gandrīz katrs dzīvības spēks ir nolaupīts. Ka tādiem asinis pareizi cirkulētu, tas nav iespējams. Āda ir bez spēka un viņi ir pret katru laika maiņu jūtīgi. Tiklīdz kā drusku aukstāks metās, viņi maina savu apģērbu un kurina istabu. Nākošajā dienā tiem vajag lielāku siltumu un vairāk apģērba, lai justos patīkami silti un šādi tie vienmēr paklausa savām mainīgajām jūtām, līdz beidzot maz kas paliek pāri no dzīvības spēka. Ja tie, kas to var izturēt, vairāk kustētos nekā siltāki ģērbtos, jeb jau tā siltu istabu, vēl vairāk kurina, tad viņi savu salšanu aizmirstu un mērens siltums tiem pietiktu. Vājām plaušām pārkurināta istaba ir ļoti kaitīga.

Kam ar tādiem jutīgiem cilvēkiem kopā jādzīvo, tam ziemas laiks var tikai īsti nepatīkams būt. Ne tikai ka ārā ir ziema, arī mājā ir neomulīgi. Sādas iedomības vergi aiztaisa visus logus un ieslēdzas paši istabās, atrunādamies, ka aukstais gaiss viņu plaušām un galvām esot kaitīgs un ka viņi saaukstējās, un tas tā arī ir. "Mēs taču esam piedzīvojuši", viņi saka, un neviens viņus nevar pārliecināt, ka viņi īsteno cēloni nesaprot. Ka viņi gandrīz pie katra gadījuma saaukstējās, ir taisnība, bet tas nenotiek tik tādēļ, ka caur nepareizu izturēšanos viņi sevi tā ir izlutinājuši, ka vairs it neko nevar panest. Viņi dzīvo arvien aiz aizslēgtām durvīm un logiem un tup arvien pie krāsns un priecājas par savu postu. Kāpēc tādi negrib mēģināt enerģiski kustēties svaigā gaisā?

Daudziem ir iestāstīts, ka nakts gaiss esot veselībai ļoti kaitīgs un tāpēc neesot istabās jāielaiž.

Kādā rudens vakarā es braucu stipri pārpildītā vilcienā. Tik daudz plaušu izelpojumi padarīja gaisu ļoti sabojātu, tā ka mana elpošana kļuva apgrūtināta un palika nelabi ap sirdi. Tādēļ es attaisīju logu un gribēju patīkami ieelpot svaigu gaisu, kad viena dāma nopietnā lūdzošā balsī mani lūdza: "Aiztaisiet labāk logu, citādi jūs saaukstēsieties, nakts gaiss ir ļoti neveselīgs." Eš uz to atbildēju: "Cienījamā kundze, mums nav citādāks gaiss vilciena iekšpusē, kā ārpusē. Ja jūs šo gaisu negribiet ieelpot, tad jums elpošana pavisam jābeidz." Ja vakari metās auksti, tad vajadzētu gan no salšanas sargāties, un nu siltāki ģērbties, bet naktī vajadzētu arvien tīram, svaigam gaisam istabā ieplūst. Tīrais, svaigais debess gaiss dienā vai naktī ir viena no visbagātākajām svētībām.

Svaigs gaiss tīra asinis, spēcina ķermeni un veicina ķermenim būt veselam, spēcīgam. Caur šo iegūtais spēks izdara iespaidu arī uz prātu, dod viņam skaidrību. Svaigs gaiss veicina veselīgu ēstgribu, veicina gremošanu un dod cietu mierīgu miegu. Istabas ar sliktu gaisu vājina ķermeni, aptumšo prātu padara ādu nedabīgu un asins cirkulāciju vāju, asinis cirkulē kūtri, gremošana tiek apturēta un ķermenis paliek pret aukstumu ļoti jūtīgs. Pie svaiga gaisa vajadzētu pieradināties, lai mazās laika pārmaiņas tūdaļ nekaitētu. Bet no caurvēja gan derētu sargāties un nesēdēt aukstā istabā, ja ir piekūsis un sakarsis.

Daudziem ir nepareiza saprašana, ka viņiem no svaiga gaisa jāšargās un istabas siltums jāpavairo līdz karstumam, ja tie ir saaukstējušies. Bet pie saaukstēšanās ķermenis ir nekārtībā, ādas poras aizdarījušās un iekšējie orgāni vairāk vai mazāk iekaisuši. Tādēļ ka asinis no ārienes tika dzītas atpakaļ un krita uz viņiem. Tādā laikā derētu plaušas vēl vairāk kā citās reizēs sagādāt ar svaigu gaisu. Pareiza kustēšanās aizvadītu asinis atkal pie ārējās ādas un atslogotu iekšējos orgānus.

Gribas spēks daudz pie tam palīdzēs saaukstēšanai pretī turēties un stiprina nervus. Plaušām nedot svaigu gaisu, ir tas pats, kas nedot kuņģim barību. Gaiss ir priekš plaušām no Dieva sagatavota barība. Apsveiciet viņu un mācieties to cienīt kā dārgu debesu dāvanu.

### **14. Veselības kopšana mājā**

Labvēlīgākais avots, no kura izceļas slimības, ir, dabas likumu pārkāpšana mūsu personīgās ieražās. Kārtība un tīrība ir debesu likumi, kad tas Kungs gribēja Savu likumu uz Ciānas kalnu darīt zināmu, Viņš Mozum deva stingrus priekšrakstus attiecībā uz to: "Un tas Kungs sacīja uz Mozu: "Ej pie tautas un svētī viņus šodien un rītu, ka viņi mazgā savas drēbes." Tas viņiem tādēļ tika pavēlēts, lai viņi priekš Kunga parādītos skaidri (tīri). Viņš ir kārtības Dievs un prasa kārtību un tīrību arī no Savas tautas.

Izraēļa bērni nedrīkstēja nekādā gadījumā ļaut pie savām drēbēm vai pie sava ķermeņa būt kaut

kādam netīrumam, tos līdz vakaram izslēdza no nometnes un viņam vajadzēja, pirms tas atkal nāca nometnē, savas drēbes un sevi pašu mazgāt ūdenī.

Viņiem tika pavēlēts visus atkritumus aizvēkt tālu prom no nometnes. Šī kārtība bija ne tik vien veselībai noderīga, bet tas bija arī reliģiozs iekārtojums. Arī šodien tas Kungs neprasa mazāk no savas tautas kā toreiz. Tīrības neievērošana rada slimības, jo tās nerodas bez iemesla. Nikni epidēmiski drudži un sērgas ir pilsētās un ciemos izcēlušies, kuri par ļoti veselīgiem tika turēti un ir nāvi jeb sirgšanu atnesuši.

Slimības dīgli, kas piepildīja gaisu ar indi, nāca daudzos gadījumos no to dzīves vietām, kuri šīm slimībām bija kritušas par upuri. Šis saindētais gaiss tika ieelpots no kaimiņiem un ģimenēm. Ir jābrīnās, cik maz to zina, kādi kaitīgi iespaidi aiz kūtruma un vienaldzības veselībai tiek uzkrauti.

Dievs nav nekad cilvēkam uzlicis tik daudz ciešanu, kuras viņiem tagad jānes. Mūsu pašu ģeķība mums nolaupīja dārgas lietas un augstas svētības, kuras priekš mūsu veselības uzturēšanas ir no neapsveramas vērtības, ja viņas tiek pareizi izlietotas. Ja jūs gribat, lai jūsu mājas ir pievilcīgas un patīkamas, tad ļaujiet labajam gaisam un mīļīgajam saules spožumam plūst iekšā. Noņemiet smagos aizkarus, attaisiet logus un slēģus un baudiet spožo saules gaismu, pat arī tad, ja viņa raibās vielu krāsas šur tur balina, ar kuriem grīda bija izklāta, jeb kuri izdaiļo istabu.

Daudzas mājas tiek lepni mēbelētas, vairāk no augstprātības, nekā ērtību dēļ jeb ģimenes veselības labad. Labākās istabas tiek turētas aizslēgtas un tumšas, lai spožā gaisma nekaitētu dārgajām istabas lietām, un tepīķu krāsa nebāļētu jeb gleznu rāmji nezaudētu savu spožumu. Ja viesi šajās dārgajās istabās tiek ielaisti, tad viņi šinī drēgnajā gaisā var ļoti saaukstēties. Arī viesu istabas aiz tā paša iemesla tiek turētas aizslēgtas. Guļamistabām vajadzētu būt plašām un tā iekārtotām, lai svaigais gaiss dienu un nakti svabadi varētu ieplūst. Kas slikti vēdinātā istabā ir gulējis, tas atmodies jūtas drudžains un vārgs. Iemesls tam ir, ka šē trūka dzīvības devēja gaisa un tādēļ visam ķermenim ir jācieš. Kas tādā gultā guļ, kura nav labi vēdināta un sauli dabūjusi, tas liek savu veselību un dažreiz pat savu dzīvību uz spēli. Mazākais kādas stundas dienā vajadzētu visām istabām saņemt bagātīgi svaigu gaisu un saules gaismu. Ja jūs Dieva klātbūtni apzinieties un jums ir nopietna mīlestības pilna sirds, tad vienkāršais mājoklis, ja viņš caur svaigu gaisu un mīļīgu saules spožumu ir apgaismots un caur patiesu viesmīlību top par prieku, jūsu ģimenei un piekusušajiem ceļiniekiem par debesīm zemes virsū.

Lielākai daļai cilvēku būtu derīgi no rīta ceļoties nomazgāt visu ķermeni ar sūkli jeb drānu. Āda caur to tiek uzturēta tīra, mīksta un tiek veicināta asins cirkulācija. Kam laba veselība, tiem vajadzētu biežāk piekopt mazgāšanos. Tas atļauj veseliem un pat slimiem pilnīgāku un brīvāku elpošanu, sirds un ķermenis caur to tiek atdzīvināti, muskuļi kļūst elastīgāki un prāts skaidrāks. Mazgāšanās apmierina nervus, un neviens bailes par saaukstēšanos, bet stiprina pret saaukstēšanos caur to, ka veicina asins cirkulāciju. Asinis rit vieglāki un kārtīgāki.

Dārzs pietiekošā attālumā no mājas ar dažām skaistām puķu dobēm un krūmiem dara priecīgu iespaidu uz ģimeni. Bet kupli koki un krūmi, kas māju cieši ieslēdz, aizkavē gaisa brīvi cirkulāciju un neļauj saules stariem iespiesties. Īpaši lietainos gadalaikos gaiss mājās tādēļ ir ļoti mitrs. Kas šādās mājās mitrās istabās guļ, saslimst ar reimatismu, plaušu kaitēm un nervu vājībām. Arī lielais lapu daudzums, ja netiek pietiekoši ātri aizvēkts prom, sāk trūdēt un saindē gaisu. Dzīvojamās mājas vajadzētu celt, cik iespējams augstākās vietās. Ja māja tādā vietā tiek celta, kur ūdens visapkārt var sakrāties, un tur paliek stāvēt, kamēr pamažām izžūst, tad kaitīgie izgarojumi vienmēr uzkāpj no mitrās zemes un bieži ir par cēloni kakla, drudža un plaušu slimībām.

Daudzi sagaida, ka Dievs viņus tādēļ no slimībām pasargājis, ka viņi to no Tā lūdz. Bet kas dabas likumus neievēro, tā lūgšanu Dievs nepaklausīs, jo viņu ticība nav caur darbiem pilnīga tapusi. Ja mēs visu darām, kas mums iespējams, lai savu veselību uzturētu, tad mēs varam Dievu lūgt, lai svētī mūsu pūliņus un sagaidīt labāko. Tad Viņš arī mūsu lūgšanu paklausīs, lai Savu Svēto Vārdu pagodinātu. Bet to visiem vajadzētu saprast, ka viņiem arī pie tā sava daļa jādara. Kas caur vienaldzīgu veselības likumu neievērošanu sataisa drošu ceļu slimībām, tā veselību Dievs nekad caur brīnumu neuzturēs.

Daži pūlējas (strādā) par daudz, bez ka laiku iedalītu atpūtai. Bet atpūta ir ļoti vajadzīga visiem, kas ar fiziskiem spēkiem smagi strādā, bet vēl nepieciešamāka tiem, kuri dara garīgu darbu.

Ne mūsu dvēseles svētība, ne Dieva pagodināšana to prasa, lai mēs prātu pastāvīgi nodarbinām, pat ar reliģiskām lietām nē. Ir izpriecās, kā kārsu spēle, dejojāna, teātra apmeklēšana u.t.t., kurus mēs nevaram saukt par labiem, jo Dieva Vārds viņus tādēļ nosoda, ka atver lieliem ļaunumiem durvis.

Caur to, ka viņi cilvēku uzbudina, tie iepotē dažā sirdī kaislību uz spēlēm un netiklu dzīvi. Visas tādās izpriešanas būtu kā kaitīgas atmetamas un to vietā kaut kas nevainīgāks ievadams. Ir atpūtas, kuras tik labi sirdij, kā ķermenim ir ļoti noderīgas. Skaidrs vesels prāts atradīs pietiekoši nodarbošanos, kuras būs ne tik vien nevainīgas, bet turklāt arī pamācošas. Atpūta svaigajā gaisā un Dieva jaukās dabas aplūkošana būs no liela svara.

## 15. Nepareiza izpratne par piedzīvojumiem

Saka, ka piedzīvojumi esot labākais skolotājs. Skaidrs piedzīvojums ir arī patiesi no daudz lielāka svara, nekā zināšanas teorijā, bet daudziem ir nepareizs jēdziens par patiesu piedzīvojumu. Patiess piedzīvojums top caur dažām rūpīgām aplūkošanām iegūts, caur to, ka sirds top brīva no visiem aizspriedumiem un netop vairs pārvaldīta no iepriekš ieņemtām domām jeb ieražām. Ar visu rūpību tiek ievērotas sekas un cilvēkam patīk vairāk mācīties, tālāk tikt un visu pārlabot, kas ar morāles likumu un dabas likumu nav saskaņā.

Ko daudzi sauc par piedzīvojumu, īstenībā nav nekāds piedzīvojums, bet izceļas tikai uz ieražas jeb kaut kāda baudījuma, kuram bez apdoma un dažreiz nezinot pieķeras. Tur nav no patiesa piedzīvojuma un pamatīgas izmeklēšanas ne runas, pie kam principi it smalki jāzina, kuri darbībai ir ņemti par pamatu. Uz tāda piedzīvojuma, kas ar nepārgrozāmiem dabas principiem nesaskan, nevar paļauties.

Mānticība, kurai par pamatu ir slimīgas iedomas, daudzkreiz ir pret prāta un fiziskajiem principiem. Doma. Ka citi viņu piedzīvojumiem varētu runāt pretī, dažam izrādās ļoti ģeķīgas un pat nežēlīgas. Bet aiz nepareiziem jēdzieniem par piedzīvojumiem izceļas daudz vairāk maldīšanās nekā no kā cita. Mums ir šim brīžam ļoti daudz "memmes dēliņu", kuri vienmēr tādi paliek, tādēļ, ka viņi balstās uz saviem piedzīvojumiem.

Sliktas ieražas ar dzelzs saitēm saista vīrus un sievas un bieži vien viņi mēģina savas ieražas dzīvē attaisnot ar viņu tā saukto piedzīvojumu. Ar to tiek aizbildinātas visnepieklājīgākās ieražas. Dažiem neizdodas miesas, gara tikuma attīstību panākt, tādēļ viņi pieķeras tādiem piedzīvojumiem, kuri skaidriem un vienkāršiem pierādījumiem ir pretī. Ir vīri un sievas, kuri caur nepareizu dzīves veidu pavisam ir sabojājuši savu veselību, bet savus piedzīvojumus citiem iesaka uz siltāko, kaut gan tieši šie piedzīvojumi viņiem nolaupījuši spēku un veselību. Ja kāds pūlas viņus pamācīt, tad viņi turas pretī ar saviem piedzīvojumiem.

Ticības lietās šie mēs sastopam vislielākās grūtības. Jūs variet ļaudīm vienkāršākos faktus, skaidrākās patiesības no Dieva Vārda pievest, bet auss un sirds ir aizslēgti un vienīgā pārliecinošā aizbildināšanās ir "mani piedzīvojumi". Daži saka: "Tas Kungs ir mani manā līdzšinējā gaitā un darbā svētījis, un es tādēļ nevaru būt maldījis." Viņi atsaucās uz saviem piedzīvojumiem un atmet augstas un svētojošās Bībeles patiesības.

Bīleāms lūdza, lai Dievs ļautu viņam nolādēt Israēlu. Viņš ļoti kāroja šo atļauju dabūt, jo tam bija apsolīta liela alga. Bet Dievs sacīja: "Neej viņiem līdzī." Bet Bīleāms otru reizi no vēl ievērojamākiem vēstnešiem tika lūgts un vēl vairāk viņam tika solīts. Lai gan tas Kungs viņam savu prātu patlaban bija darījis zināmu, viņš bija tik mantkārīgs iegūt algu, ka viņš to pašu lūdza Dievam otru reizi un Dievs viņa lūgšanu paklausīja. Pie tam viņam bija brīnīšķīgs piedzīvojums: bet kurš gan vēlētos šādu piedzīvojumu?

Varētu pievest vēl dažus piemērus, kuri mums pierāda, kā cilvēki ir tikuši pievilti, kuri ir pakļāvušies tā sauktajiem piedzīvojumiem.

## 16. Vai nepieciešams griezties pie ārstiem-spiritistiem?

Bieži vien esmu saņēmusi vēstules, kur tiku lūgta paskaidrot, vai esot pareizi prasīt padomu ārstiem – spiritistiem un pareģiem. Šo sātana sulaiņu ir tik daudz un viņus pēc padoma lūgt ir tik vispārīgi, ka pamācīšanas vārdi ir pilnīgi vietā.

Dievs katram ir devis iespēju, iegūt sev zināšanas par veselības likumiem. Viņš mums ir uzlicis pienākumu, uzturēt ķermeņa veselību vislabākajā stāvoklī, lai spētu viņam pienācīgi kalpot. Kas liedzās pieņemt viņam žēlīgi pasniegto gaismu un zināšanas, tas atmet viņam no Dieva sagatavotos līdzekļus, lai savu gara un miesas dzīvi veicinātu. Viņš dodas briesmās, caur sātana kārdināšanām kļūtu pievilts.

Ne mazums Kristus ticīgo ņem šinī tā sauktajā kristīgajā laikmetā savu pavērumu pie ļauniem

gariem, kur tiem Dzīvā Dieva spēkam bija uzticēties.

Māte pie sava bērna slimības gultas saka: "Es vairs neko nespēju darīt. Vai tad nav neviena ārsta, kas manu bērnu var dziedināt?" Viņai tiek stāstīts par brīnuma dziedināšanām, kuras magnetizētāji un pareģi izdarījuši, un viņa uztic savu mīluli tādām ārstam, bet caur to viņu arī nodod sātana rokās. Dažos gadījumos vēlākā bērna dzīve top caur sātana spēku pārvaldīta, kuru lauzt, liekas neiespējami. Kāda māte lūdza neticīgu ārstu, lai viņas bērna dzīvību glābtu, bet, kad es viņu pamācīju, lai palīdzību meklē pie Lielā Ārsta, kas katrā ziņā var glābt, tad viņa nepacietīgi novērsās.

Kad Izraēla ķēniņš Ahasja bija slimis, viņš sūtīja sūtņus un sacīja viņiem: "Aizejiet un prasiet Baāl – Zebubam dievam Ekronā, vai es izveseļošos no šīs slimības." Ceļā viņi satika Eliju un elku vēsts vietā, ķēniņš dzirdēja Izraēļa Dieva noteikumu: "Tu no tās gultas necelsies, uz kuras tu guli, bet tu tiešām mirsi." (2. Ķēn. 1:4).

Caur Eliju šos vārdus runāja Kristus uz atkritušo ķēniņu. Lielajam Dievam Imanuēlam bija iemesls būt nemierā ar Ahasjas bezdievību. Cik daudz jau tas Kungs bija darījis, lai izraēliešu sirdis mantotu un viņu uzticību atdzīvinātu! Neapprakstāmā mīlestībā un pacietībā Viņš Savai tautai no pat senatnes bija pievērsies. No vectēvu laikiem Viņš bija darījis zināmu, ka Viņam prieks ir pie cilvēku bērniem. (Sal. Māc. 8:31) Arvien Viņš klāt būdams palīgs bijis visiem tiem, kas viņu uzticīgi meklēja. Iekš visām viņu bēdām tas viņiem nebija ienaidnieks, un Viņa vaiga eņģelis tos ir izglābis. Caur savu mīlestību un caur savu žēlastību Viņš tos ir atpestījis, un Viņš tos uzņēma un tos nesa no veciem laikiem allaž. (Jes. 63:9). Tomēr Izraēls sacēlās pret savu Dievu un meklēja palīgu pie tā Kunga nīknākā ienaidnieka. Izraēls bija vienīgā tauta, kurai bija uzticēta patiesā Dieva atzišana. Kad Izraēla ķēniņš prasīja padomu pagānu orākuliem, tad caur to viņš darīja pagāniem zināmu, ka uz viņu elkiem viņam ir vairāk uzticības, nekā uz savas tautas Dievu, uz debess un zemes Radītāju. Tādā pat veidā tie dara Dievam negodu, kuriem Dieva Vārda zināšanu netrūkst, bet tomēr novēršas no spēka un gudrības Avota, un meklē palīdzību un padomu pie tumsības varas. Ja Dieva bardzība iedegās ļaunā un bezdievīgā ķēniņa izturēšanās dēļ, kā Viņš uzskatīs līdzīgu izturēšanos no tiem, kuri grib Viņa kalpi būt? Daudzi ir par kūtriem. Lai iegūtu šev zināšanas par dabas likumiem un par savas uzturēšanas vienkāršiem līdzekļiem. Viņu dzīves ierāžas nav pareizas. Ja tāpēc parādās slimības, tad viņi neizlūdz nevis Dieva svētības, bet meklē glābšanu pie ārstiem. Ja viņi atkal atveseļojās, tad viņi zālēm un ārstiem dod visu godu. Tie ir vienmēr gatavi dievināt cilvēka varu un gudrību, līdzīgi, kā kad radījums, kas ir pelni un putekļi, būtu viņu dievs.

Ir nedroši ārstiem uzticēties, kuriem trūkst dievbijības. Ja cilvēka sirds netiek ietekmēta no Dieva žēlastības, tad tā ir "par visām lietām sirds ir viltīga un pārvētīta, kas to var izmainīt." (Jer. 17:9).

Cilvēki cenšas vienīgi paši sevi pagodināt. Zem ārstniecības aroda segas ir pastrādāti daudz grēki un izdarīta daļa laba viltība. Arsts var izlikties gudrs un veikls, kamēr viņš pats ir bez rakstura un dara pret dabas likumiem. Tas Kungs mūsu Dievs mums apsola. Ka Viņš mums parādīsies žēlīgs, ja mēs Viņu piesauksim bēdās. Pa lielākai daļai šādu ārstu aizrādījumi noved mūs no Dieva principiem, kurus Viņš mums veselības labad ir devis, visvairāk tas notiek pie ēšanas. Viņi saka, ka mēs nedzīvojot tā, kā mums vajadzētu dzīvot un iesaka pārmaiņas, kuras ir pret Dieva mums dotai gaismai. Bet kā tas Kungs var mūs svētīt, ja mēs staigājam pa ienaidnieka taku?

Kāpēc cilvēki negrib uzticēties Tam, Kas viņus radījis un Kas ar pieskārienu, vienu vārdu vai skatu var dziedināt visas slimības? Kam citam pieder mūsu uzticība, ka taisni Tam, Kas mūsu atpestīšanai nesa tik lielu upuri? Tas Kungs ir mums caur apustuli Jēkabu devis noteiktu norādījumus, kas mūsu pienākums, ja mēs esam slimi. Kad cilvēka palīdzība vairs nevar līdzēt, tad Dievs Savai tautai grib būt palīgs. "Ja kas jūsu starpā nevesels, tas lai aicina tos draudzes vecajus, lai tie par viņu lūdz, svaidīdami ar eļļu, tā Kunga vārdā. Un tā ticības lūgšana izglābs to neveselo, un tas Kungs viņu pacels; un ja viņš kādu grēku būtu darījis, tad tie viņam taps piedoti." (Jēk. 5:14-15)

Ja Kristus sekotāji ar skaidru sirdi dieva apsolīšanā tik daudz ticētu, ka sātana spēkiem, tad viņi sajustu dzīvību nesošo Svētā Gara spēku pie miesas un dvēseles.

Dievs Savai tautai ir devis daudz gaismas, bet ar visu to mums kārdināšanas tuvosies. Kas mūsu starpā palīdzību meklē pie Ekronas elkiem? Aplūkojiet druku sekojošo piemēru, tas nav izdomāts. Kāda slimīga persona, kas izlikās apzinīga, bet ir pilna aizspriedumu un no sevis pašas aizņemta, atzīst atklāti, ka viņa par veselības likumiem un noteikumiem neliekas ne zinīs, kurus mēs kā Dieva tauta caur Viņa žēlastību esam saņēmuši.

Viņas ēdienam jābūt tā sagatavotam, kas spēj slimīgo garšu apmierināt. Kur viņai pašai par veselīgu ēdienu bija jā rūpējas, viņa ņēma ēdienus no viesnīcām, kur ēšanas kāre bez ierobežojumiem var tikt

apmierināta. Kaut gan viņa sātību ar čaklu mēli aizstāv, bet sātības likumus viņa min zem kājām. Viņa meklē izveseļošanu, bet liedzās to iegūt, tādēļ ka te ir vajadzīga sevis aizliegšana.

Tāds cilvēks pieķeras samaitātai garšai un viņa Dievs ir vēders. Tie spēki, kuri varētu Dievam par godu noderēt, ja viņi būtu svētīti, tagad vājināti un izdara ļoti maz. Ja dabas likumus nicina, tad neizpaliekošas ir sekas: uzbudināta daba, sajauktas smadzenes un vāji nervi. Uz tādu cilvēku nevar paļauties, viņš ir nederīgs. Ja kāds viņu brālīgi biedina, tad viņš par to ir ļauns un niecīgākā pretruna kairina viņa kildīgo garu. Bet viņam izdevīgs gadījums tiek dots meklēt palīdzību pie tāda, kuru panākumi meklējami burvju līdzekļos. Viņš tūdaļ ar visu nopietnību piegriežas šim avotam, labprātīgi iztērē savu naudu un laiku cerībā, ka saņems apsolīto palīdzību. Viņš tiek piekrāpts un apstulbota. Burvja vara tagad slavēta un caur to arī citi tiek pamudināti tur meklēt savu patvērumu. Tādā kārtā Izraēļa Dievs tiek nicināts, kamēr sātana vara tiek cildināta un godāta.

Jēzus Kristus vārdā es pamācu visus viņa sekotājus: "Turaties cieti pie tās ticības, kuru jūs no iesākuma esiet dabūjuši. Bet no tām bezdievīgām tukšām valodām atraujaties." (2. Tim. 2:16) Nelieciet savu uzticību uz burvja spēku, bet uzticiet dzīvajam dievam, jo tā taka, kas ved uz Endoru jeb Ekronu ir nolādēta. Tie, kas pa šiem aizliegtajiem ceļiem staigās, maldīsies un kritīs. Izraēlim ir Dievs, kur visi apbēdinātie un nospiešie var atrast atsvabināšanu. Taisnība ir Viņa troņa pamats. Kaut mazliet novērsties no Dieva aizrādījumiem, priekš mums ir ļoti bīstami. Ja mēs no pienākuma drošās takas nogriežamies, tad rodas viens apstāklis pēc otra, kas neapturami mūs attālina no patiesā arvien tālāk un tālāk. Nevajadzīga draudzīga saiešanās ar tādiem, kuri priekš Dieva nejut nekādas cienības, mūs nomaldinās, iekams mēs nomanīsim. Bailes, pasaulīgos draugus apvainot, mūs attur Dievam pateikt un mūsu atkarību no Viņa pierādīt.

Mums cieti jāturas pie Dieva Vārda. Viņa biedināšanas un iedrošināšanas, Viņa draudi un apsoliņumi mums vajadzīgi. Mums vajadzīgs pilnīgs piemērs (priekšzīme), kuru mums tikai Jēzus dzīve un raksturs var dot. Dieva eņģeli savu tautu pasargās, ja viņa staigās pareizo taku, bet tādiem, kas zinādami iet sātana ceļus, neatrodam nekādu aizsardzības apsoliņumu. Lielā krāpnieka sulainis gan visu teiks un darīs, kas vien spēkā stāvēs, lai savu mērķi sasniegtu. Vienaļga, vai tas saucās par spiritistu vai magnētistu. Caur savu uzpūtību viņš iegūst neapdomīgo uzticību. Viņš saka, ka varot lasīt jūsu dzīves stāstu un ka pazīstot jūsu grūtības un ciešanas, kuri pie viņa meklē patvērumu. Tādēļ, ka viņš uzdodas par gaismas eņģeli, kur tumsība sedz viņa sirdi, viņš atstāj uz sievām, kuras viņam prasa padomu, lielu iespaidu. Viņš saka, ka viņu grūtības meklējamās nelaimīgā laulībā. Tas var būt arī taisnība, bet tāds teiciens viņu stāvokli nemainīs. Viņš saka, ka viņam vajadzīga mīlestība un līdzietība un ar to, ka viņš parāda pie viņu labklājības lielu līdzietību, viņš iegūst varu pār savu ļaunu nedomājošo upuri un apbur to, tāpat kā čūska drebošo putniņu. Mūsu vienīgā drošība pastāv iekš tā, ka mēs uz vecās takas paliekam. "Jo pie bauslības un pie liecības, ja tie tā nerunās, tad auseklis tiem neausīs." (Jes. 8:20)

## 17. Pienākumi šim laikam

Katram vajadzētu sevi tā izglīt, ka ne tik vien viņš pats pēc dabas likumiem dzīvotu, bet pareizo ceļu arī citiem spētu rādīt. Daži teicās esot Dieva bērni un pat ticot tuvai Kunga nākšanai, bet uz veselības un sātības lauka tie par nožēlošanu ir pilnīgi nejēgas. Viņi jāmāca, tiem pavēli uz pavēles un priekšrakstu uz priekšraksta jādzird. Šis jautājums nav aplūkojams kā mazsvarīga lieta, jo katrai ģimenei taš der par pamācību. Sirdsapziņai jātop modinātai, lai tā atzīst pienākumu, sekot pareizas dzīves ierāžu principiem. Dievs prasa no Savas tautas, lai tā visās lietās ir sātīga. Ja mēs patieso būtību neievērojam, tad mēs nevaram un nebūsim spējīgi saņemt Dieva patiesības svētojošo iespaidu un to sajūst.

Mūsu mācītājiem (sludinātājiem) vajadzētu par šo jautājumu būt pamatīgi pamācītiem. Viņi nedrīkst to atstāt neievērotu; arī caur tiem neļauties sevi atbaidīt, kuri apvaino, ka pārspilējot. Viņiem skaidri jāzina, iekš kā pastāv patiesa veselības kopšana, un tad šie principi ar vārdiem un mierīgu pastāvīgu priekšzīmi jāmača. Nevienam gadījumam nevajadzētu atstāt neizlietotu, kur par sātību un veselību ir iespējams sniegt pamācības. Dzenaties pēc tā, lai pamodinātu saprašanu un sirdsapziņu. Izlietojot visus jūsu spēkus, un veiciniet darbu caur to, ka jūs izplatiet lāsāmvielu par to. Mums uzdotā vēsts ir: "Pamāci, pamāci!"

Misijas iestādēs saimniecību vadīt apdāvinātām sievām, kuras prot labi un veselīgus ēdienus gatavot. Galdam vajadzētu būt bagātīgi apgādātam ar labiem uztur līdzekļiem. Ja kādam ir samaitāta garša un viņš prasa tēju, kafiju un neveselīgus ēdienus, vajadzētu censties viņu pamācīt un pamodināt sirdsapziņu. Rādiet viņam Svēto Rakstu pamācības par veselības uzturēšanu. Kur ir daudz laba, svaigi piēna un augļi dabūjami, tur reti radīsies derīgs iemesls gaļas baudīšanai. Nav vajadzīgs, kaut kuram Dieva radījumam atņemt dzīvību, lai apmierinātu mūsu miesas vajadzības. Zināmos slimības

gadījumos jeb īpašā vajadzībā ir varbūt pareizi baudīt drusku gaļas, bet vajadzētu ļoti rūpīgam būt un tikai vesela lopa gaļu lietot. Vai jel pavisam gaļa būtu jāēd šīnī laikā, ir svarīgs jautājums. Būtu labāk ja gaļu nekad neaiztiktu, nekā baudīt no slima lopa.

Kad es nevarēju dabūt vajadzīgo pārtiku, tad dažreiz es ņēmu drusku gaļas, bet es arvien vairāk un vairāk no tā atraujos.

Kad Dievs izveda Izraēļa bērnus no Ēģiptes, tad Viņa nodoms bija, lai viņi Kanaānas zemē apmestos kā skaidra, laimīga un veselīga tauta. Lai mēs tagad aplūkojam, kā Dievs to darīja. Viņš prasīja no viņiem paklausību, un ja viņi būtu šīm prasībām priecīgi paklausījuši, tad tas viņiem un viņu pēcnācējiem būtu bijis par svētību. Viņš atrāva no tiem palielākai daļai gaļas ēdienus un kad uz viņu lūgšanām Viņš arī gaļu deva, pirms tie nāca līdz Sinajam, tad tas arī bija tikai vienu dienu. Dievs viņus tāpat labi ar gaļu, kā ar mannu būtu varējis apgādāt, bet viņu pašu labad Viņš tos aprobežoja, Viņa nodoms bija tiem dot uzturu, kas viņiem bija derīgāka, par barību, kuru viņi Ēģiptē tik daudz bija baudījuši. Samaitātajai garšai vajadzēja kļūt atkal veselai, lai viņi priekš cilvēka sagatavotu barību, zemes augļus baudītu, kurus Dievs bija devis Adamam un Ievai.

Ja viņi toreiz būtu bijuši gatavi ēšanas kāri savaldīt pēc Dieva norādījumiem tad viņi slimības un vājumu nekad nebūtu pazinuši. Viņu pēcnācēji būtu ķermenī un garā stiprāki, un būtu savu patiesību un pienākumu skaidri sapratuši un tiem sprieduma asuma saprašana nekad nebūtu trūkusi. Bet viņi negribēja tā Kunga prasījumiem labprāt paklausīt, tāpēc tie nesusniedza cēlo mērķi, kuru Dievs viņiem bija spraudis un pazaudēja tiem nodomātās svētības. Viņi kurnēja par Dieva ierobežojumiem un kāroja Ēģiptes gaļas podus. Dievs tiem deva gaļu, bet tā bija viņiem par lāstu.

Caur savu garu tas Kungs ir daudzkārt darījis zināmu, ka Viņš grib mūs soli pa solim vest atpakaļ pie sava pirmatnējā nodoma, pēc kura cilvēkam bija jāpārtiek no zemes dabīgiem ražojumiem. Starp tiem, kuri uz savu Kungu gaida, gaļas baudīšana ar laiku izzudīs pavisam, un gaļas ēdieni zudīs no viņu galdiem. Tas mums arvien būtu jāpatur prātā, un jācenšas šo mērķi panākt. Tik ilgi, kamēr mēs vēl gaļu baudam, mēs rādām, ka mēs ar gaismu, kuru Dievs mums caur zēlastību ir devis, vēl pilnīgi nesaskanam.

Īpaši tiem, kuri ar slimnieku kopšanu nodarbojas, vajadzētu ieradināties ar augļiem, labību un sakņu augiem pārtikt. Ja mēs tur paši pēc principiem izturamies un kā patiesi ticīgie mūsu pašu garšu mācāmies savaldīt un audzināt, tad mēs arī Dievam labpatīkamam iespaidu pie citiem parādīsim un būsīm ceļa rādītāji veselīgām dzīves ieražām. Daudzi pūlas piesavināties veselīgās dzīves ierašas, bet zaudē izturību, tādēļ ka nav nekad mācījušies, veselīgus, vienkāršus ēdienus gatavot, kas viņu senāk ierasto barību varētu aizvietot. Nabadzīgi sagatavotie ēdieni tiem rieb, un mēs dzirdam no viņu pašu mutes, ka viņi gan šādu dzīves veidu esot mēģinājuši, bet ar to nevarot pietikt. Dažiem ir maz pamācību un tādēļ ēdienu sagatavošana tik nepilnīga, ka viņa pat sagremošanai ir kaitīga. Ja kāds grib veselīgi dzīvot, tad ēdieniem, ko viņš ēd, par visām lietām jābūt labi vārītam. Kas mācās un beidz labu ēdienu gatavošanas skolu, kurā ir iekārtota pēc veselīgas dzīves paradumiem, mantos lielu labumu, nevien priekš sevis, bet arī priekš citiem.

Neizdomājiet nekādas savādas idejas, kuras jūs tad uzstādiat par mērauklu un citus smādējiet, kuru darbība ar jūsējo nesaskan, bet izpētiet lietu pamatīgi un visā pilnībā. Cīnāties, paši savas domas un ieražas pilnīgi saskaņot ar patiesās kristīgās sātības pamatmācībām.

Daudzi meklē citu dzīvi labot ar to, ka apkaro viņu ieražas, kuras viņi ieskata par ačgārnām. Viņi iet pie tiem, kuri pēc viņu domām nomaldījušies, un uzrāda viņu kļūdas, bet viņi nepūlas tiem darīt zināmus patiesos principus. Bet šādam pieejas veidam pa lielākai daļai nav labu panākumu. Caur to, ka uzrāda viņiem kļūdas, bieži tiek uzmodināts viņos strīdu gars un padara daudz vairāk ļauns nekā laba.

Kas uzņemas citiem kļūdas aizrādīt, drīz pie tā pierod un ar laiku tikai to vien dara, lai atrastu kaut kādus trūkumus un nepilnības. Neapsargājiet citus, lai viņu kļūdas atklātu jeb viņu maldīšanos uzrādītu. Audziniet viņus ar savas priekšzīmes varu labākās ieražās.

Vienmēr vajadzētu acīs paturēt, ka pareizs dzīves veids visvairāk tiecās uz to, lai attīstītu prātu, raksturu un ķermeni. Visi dabas likumi, kuri ir arī Dieva likumi, vēlas tikai mūsu labumu. Ja mēs tiem esam paklausīgi, tad mūsu labklājība šīnī dzīvē tiks veicināta un paši tiks sagatavoti nākošai dzīvei.

Mums ir daudz labāks sarunu temats, nekā citu kļūdas un vājības. Runājiet par Dievu un par Viņa brīnīšķīgajiem darbiem. Apdomājiet viņa mīlestības un gudrības parādīšanos dabas norisēs.

Iemantojiet zināšanas par cilvēka ķermeņa brīnišķīgo organizāciju un par likumiem, kas viņu pārvalda. Kas Dieva mīlestības pierādījumus atzīst, mazliet Viņa likumu gudrību un saprot lietderību un baudījuši svētību, kura seko paklausībai, tas savus pienākumus un atbildības saprātis un saņems pavisam citā gaismā. Veselības likumu izpildīšanu tas vairs ilgāk neuzlūkos kā pašaižliegšanos vai upuri, bet tie viņam būs nenovērtējama svētība.

Vai daudz laba dariet, kad tiem, pie kuriem var pieiet pasniedzot izskaidrojumus, kādi ir vislabākie līdzekļi kopt slimos un par visām lietām pilnīgi izsargāties no slimībām un ciešanām. Ārsts, kas savus slimniekus iepazīstina ar viņu slimību cēloni un dabu un tad viņiem rāda, kā no tām izsargāties, varbūt atradīs dažu pretošanos. Bet ja viņš ir apzinīgs, tad viņš ar saviem slimniekiem runās atklāti un viņiem izskaidros ka pašapmierinātība ēšanā, dzeršanā un apģērbā un pārlicēģu dzīves spēku piepūlēšana šādā stāvoklī ir novedusi. Ar to, ka tas viņiem zāles paraksta, viņš ļaunumu nepavairo, līdz kamēr pēdīgi, daba piekususi, tālāk vairs nespēs, viņš turpretī slimajiem rādīs, ka viņi pareizas dzīves ieražas var piesavināties un dabai piepalīdzēt atveseļoties, ar to jaunus spēkus pievedot, ka viņš pie tam gudri izlieto, viņu pašu vienkāršos līdzekļus.

Visās veselības iestādēs ārstiem vajadzētu uzskatīt par svētu pienākumu, dot pamācības par veselības likumiem. Veselības mācības principus vajadzētu tiklab slimniekiem kā arī kopējiem skaidri izstāstīt un izrādīt. Šis darbs prasa rakstura stingrību, jo kamēr caur šiem pūliņiem daudz mantos svētību, citi jutīsies apvainoti. Bet paties Kristus mācekļi, kas pēc Dieva prāta dzīvo, ne tik vien kā pats mācīsies, bet darīs to arī citiem zināmu un nogriezīs viņu sirdis no pasaules maldiem un piegriezīs patiesībai.

Ja veselības jautājumiem tikai vairāk vērības piegrieztu, tad dažs aizspriedums pret Dieva patiesību zustu un sirdis uz viņas iedegtos. Interesējaties par šo jautājumu un mācieties viņa labumu cienīt, tad arī citām patiesībām daudzreiz ceļš būs sagatavots. Ja ļaudis redz, ka mēs kā ticīgie veselības likumu saprotam, tad viņi daudz ātrāk ticēs, ka mūsu ieskati arī citās Bībeles patiesībās ir veselīgi.

Šai Dieva darba nozarei nav piegriezta pienācīga vērība. Ar tās atstāšanu novārtā ir daudz zaudēts. Ja Dieva tauta ņemtu dzīvāku dalību pie pareizā dzīves veida, caur kuru tas Kungs to Savai atnākšanai grib sagatavot, tad viņas iespāids būtu daudz lielāks.

Dievs ir Savai tautai devis gaismu un prasa no tās lai staigā gaismā, un Viņa balsij paklausu. Veselības jautājums ir ciešā sakarā ar pēdējā laika Dieva vēsti un darbu. Kas Dieva vēsti pasludina, tam arī vajadzētu citiem dot pamācības par pareizo dzīves veidu.

Šo jautājumu katram vajadzētu pamatīgi saprast, lai viņš būtu uz svarīgajiem notikumiem sagatavots, kuri tuvu stāv mūsu priekšā.

Šim jautājumam tādēļ jāpiegriež sevišķa uzmanība.

Sātans un viņa eņģeļi dara visu, kas viņu varā stāv, lai šo reformas darbu aizkavētu; viņi attur un kavē tos, kas ar visu sirdi ar to nodarbojas. Bet tādēļ nevajadzētu zaudēt drošību un pār darboties. Praviētis Jesaja apraksta kādu Kristus rakstura īpašību ar šādiem vārdiem: "Neizdzisis un nelūzīs, kamēr Viņš tiesu virs zemes iecels." (Jes. 42:4). Tādēļ arī Viņa sekotājiem nevajadzētu izmīst un nogurt, bet atcerēties atpirkšanas maksu, kas par cilvēku tika dota, lai viņš nepazustu, bet mūžīgo dzīvošanu iemantotu.

## **18. Garīgā neskaidrība**

Ir ļoti nopietns jautājums, ka lai mūsu bērni lasa: uz to jādod pienācīga atbilde. Bet par nožēlošanu, kristīgos ģimenes laikrakstos atrodam turpinājušos stāstus, kuri sirdij neatstāj labu iespaidu. Es esmu tādus ievērojusi, kuru gaume taisni tādā veidā priekš romāniem un novelēm bija audzināta. Viņiem bija priekštiesība klausīties Dieva Vārda patiesības, un iepazīties ar kristīgās ticības pamata mācībām, bet viņi uzauga bez īstas dievbijības. Ir nepieciešami vajadzīgi, ka taisni pie dārgās jaunatnes rakstura veidošanas tiek izlietoti vislabākie līdzekļi, mīlestība, dievbijība un Jēzus Kristus atzišana. Bet daudziem nav saprašana no Jēzus Kristus patiesības. Viņu sirdis priecājās pie uzbudinošiem stāstiem, kuri ir tikai fantāzijas tēli, viņi dzīvo pasaulē, kura nav un neder dzīves praktiskiem pienākumiem. Esmu redzējusi, ka šādā veidā tika audzināti bērni, vienalga, vai mājā vai svešumā, viņi ir nemierīgi un sapņotāji un nevar ar citiem pat par vienkāršākajām lietām sarunāties. Cēlās dāvanas, kuras priekš tam dotas, lai pēc augstākiem mērķiem dzenamies, tiek izlietotas, lai pārdomātu par niecīgiem priekšmetiem daudz reiz pat vēl par sliktākiem – līdz kamēr viņu tikai pie tām vien atrod patikšanu, bet maz spēka atlicina pēc kā augstāka censties.



Domas un sarunas par Dieva lietām viņiem ir palikušas riebīgas. Garīgā barība, pie kuras tie senāk atrada patikšanu, tagad viņiem pavisam nepatīkama un paved viņus uz netīrām jūtu domām. Ja apdomā, cik ļoti svarīgus gadījumus viņi palaiž garām, kur bija iespēja iepazīties ar Kristu, kurā mūsu cerība visiem uz mūžīgu dzīvošanu ieslēgta – tad tādi ir dziļi jānožēlo. Viņi izšķiež daudz dārga laika, kur viņi patiesi svētuma priekšzīmi būtu varējuši aplūkot.

Es dažus pazīstu, kuri caur šādu samaitājošu lasāmvielu veselo cilvēka prātu ir pazaudējuši. Tie staigā caur dzīvi ar slimīgām iedomām un palielina sev grūtības. Lieta, kuras cilvēka veselais prāts tikko pamanītu, viņiem ir nepanesama nasta un nepārkāpjams šķērslis.

Viņiem dzīve arvien ir tumša un sajaukta. Tādi, kas uzbudinošus stāstus ieraduši tā sakot rītin aprīt, sakropļo savu gara spēku un paliek nederīgi nopietnai pārdomāšanai un svētošanai. Vīri un sievas, kas tagad stipri veci, vēl arvien nav no pārliecīgas lasīšanas sekām atspirguši. Jaunībā pieņemta ieraža ir ar viņiem reizē uzaugusi un iesakņojusies, un lai gan viņi ar visu spēku pūlējās to pieveikt, tad tomēr viņiem tikai vēl pa daļai ir panākums. Savu agrāko gara spēku daudzi nekad vairs nav atdabūjuši, un visi mēģinājumi, lai taptu par praktiskiem ticīgiem, beidzās līdz ar vēlēšanos. Patiesībā viņi nevar Kristum līdzīgi būt, kamēr tie pie šādu rakstu lasīšanas atrod patikšanu. Iespāids uz viņu ķermenī ir tik pat samaitājošs. Nevajadzīgā kārtā nervu sistēma no lasīšanas kaislības top uztraukta. Daudzos gadījumos ir jaunākas un arī vecākas personas tikai vienīgi aiz pārmērīgas lasīšanas pamirusas. Sirds tika pastāvīgā uzbudinājumā turēta, līdz kamēr smadzeņu smalkā mašīna tik tālu tika novājināta, ka beidza savu darbību un iestājās pamiurums.

Ja kāri pēc uzbudinošiem stāstiem un romāniem uzauzē lielu, tad tiek tikuma garša maitāta un cilvēks ir nemierā, jo viņš šo nederīgo, neveselīgo barību arvien nedabū. Esmu jaunas meitenes pazinusi, kuras teicās esam Kristus sekotājas, bet sevī patiesi nelaimīgas jutās, ja nebija jaunas noveles jeb avīžu romāni, ko lasīt. Sirds jaunā izsalkumā kāroja pēc šādiem kairinošiem līdzekļiem, kā žūpa slāpst pēc reibinošā dzēriena. Sie jaunie ļaudis neparādīja nekādu dievbijību, viņi neatstaroja nekādu gaismu, lai pievestu savu pazīstamos Gudrības Avotam. Viņiem nebija nekādu dziļu ticības piedzīvojumu. Ja šāda lasāmviela nebūtu vienmēr no viņiem aprīta, varbūt, ka tad mazliet būtu cerības uz prāta pārgrozību, bet izsalkumā tie dedzīgi to vēlējās un prasīja. Man sāj, kad redzu, ka jauni vīrieši un meitenes šādā veidā nelietīgi pavada savu dzīvi un sev nesakrāj piedzīvojumus, kas viņus sagatavo mūžīgai dzīvei. Viņu īstais nosaukums ir: "garīgi piedzēruši". Pārliecīgā lasīšana atstāj uz smadzenēm tik pat samaitājošu iespaidu kā nesātība ēšanā un dzeršanā.

No šī ļaunuma vislabāk izsargājas, ja zemi vispirms iegūst un viņu ar dārgajām Bībeles patiesībām apstāda. Vislielākā rūpība un modrība jāpievērš gara attīstībai. Tas Kungs aiz žēlastības ir devis Savā Vārdā svētus priekšrakstus kā svēti dzīvot. Viņš mums saka, ka grēki ir jāuzvar, Viņš dara mums pestīšanas nodomu zināmu un rāda mums ceļu uz debesīm. Dzīti caur Dieva Garu, mums svēti vīri ir paziņojuši briesmas, kuras mūsu takās uz mums glūn un mums rādījuši, kā no viņām izbēgt. Kas viņu pavēlēm paklause un Rakstus pēta, tas šais lietās nebūs nezinātājs. Pēdējo dienu briesmu vidū vajadzētu katram draudzes loceklim pazīt savas ticības un cerības pamatu, un tie nav grūti saprotami. Ja mēs mūsu Kunga Jēzus Kristus žēlastībā un atzišanā gribam pieaugt, tad daudz kas atradīsies, ar ko mūsu sirds var nodarboties.

Še mūsu dienas beidzās; bet mums vajadzētu mācīties satvert Nebeidzamo. Mūsu prātiem jābūt darbīgiem, Dieva un Viņa brīnišķīgo atpestīšanas nodomu apsverot. Tādā kārtā dvēsele top par laicīgām un dabīgām lietām un pacelta un dzenās pēc tā, kas ir mūžīgs un atstāj ceļu iespaidu. Domas, ka Dieva pasaulē un dabas lielā Radītāja klātbūtnē dzīvojam, kurš radījis cilvēku pēc sava tēla, dos mums daudz vielas pārdomāšanai, un piegriezīs mūsu prātus tāliem cēliem priekšmetiem. Doma, ka Dieva acs pār mums nomodā, ka Viņš mūs tā mīl, ka savu vienpiedzīmušo Dēlu par mums nāvē nodeva, lai mūs atpestītu, ir cēlas, un kas savu sirdi šādu priekšmetu aplūkošanai atver, nekad neatradīs patikšanas pie romāniem un citām niecīgām lasāmvielām.

Ja Bībeli tā pētītu, kā vajadzētu, tad cilvēka prāts stiprinātos. Priekšmeti par kuriem Dieva Vārds runā, Bībeles cēlā, vienkāršā valoda un augstās lietas, kas sirdī top rādītas, attīsta dāvanas, kas citādi būtu palikušas neizglītotas. Domāšanai Bībele atver bezgalīgu lauku. Kas Bībeles augstās patiesības apcerē un ar viņas cēlām gleznām top labi pazīstams, daudz skaidrāki un cēlāki domās un sajūtīs, nekā kad viņš savu laiku pavada ar grāmatu lasīšanu, kuras no cilvēkiem cēlušās, nerunājot vēl nemaz par kaitīgām. Ja jaunās sirdis visas gudrības Avotu, Dieva Vārdu nepētī, tad viņas savu augstāko attīstību nenasniegs. Iemesls, kādēļ tik maz vīru ar veselu cilvēka prātu un stipru raksturu atrodas, ir iekš tā meklējams, ka Dievu vairs nemīl un nebīstas un kristīgas ticības pamata mācības dzīvē netop piekoptas.

Dievs vēlas. Lai mēs katru gadījumu mūsu gara spēku stiprināšanai un izglītošanai lietojam. Mēs

netikām radīti tikai priekš šīs dzīves vien, bet priekš kā augstāka un cēlāka. Šī dzīve ir tikai sagatavošanās viņai, mūžīgai dzīvei. Kur mēs pārdomāšanai atradīsim cēlākus un interesantākus priekšmetus par Bībeles augstajām patiesībām! Tās padarītu pie cilvēka lielu darbu, ja tikai tas viņas klausītu. Bet cik maz Bībeli pētī! Katra nieka lieta tiek par viņu labāki turēta. Kas Svētos Rakstus pamatīgi pētī, tā dvēsele taps spēka pilna. Svētie eņģeļi viņam stāv blakus, lai viņu stiprinātu un apgaismotu. Kam vāja saprašana, tas caur Svētu rakstu lasīšanu var mantot palīdzību un saprašanu.

## 19. Tikuma skaidrība

“Svētīgi ir tie sirds šķīstie, jo tie Dievu redzēs.” (Mat. 5:8) Cilvēks ir kritis un tāpēc viņam cauru mūžu, lai tas nu būtu īss vai garš, jādzenas, lai caur grēku pazaudēto Dieva līdzību iekš Kristus atkal atdabūtu. Bet šis darbs prasa pilnīgu dvēseles, miesas un gara pilnīgu pārveidošanu. Dievs aiz žēlastības sūta gaismas starus, lai radītu cilvēka patieso stāvokli, bet ja viņš šai gaismā nestaigā, tad viņš ar to pierāda, ka atrod pie tumsības labpatikšanu. Viņš bēg no gaismas, lai viņa darbi netiktu sodīti.

Pasaule atrodas briesmīgā stāvoklī. Netikumība ņem visur virsroku. Šī laika visvairāk sastopamais grēks ir netikumība. Ar tādu pārdrošību vēl nekad nav grēks savu sakropļoto galvu pacēlis, ka tagad un caur savu varu un tālu izplatīšanos, tikuma draugi gandrīz ir zaudējuši visu sirsnību. Ja cilvēkam nav vairāk kā cilvēka spēks ļaunumam pretī stāvēt, tad viņš top uzvarēts un pavisam izpostīts.

Bet sirds uz reizi nekad nenoslīd no skaidrības un svētuma uz netikumības un nozieguma. Vajag laiku, lai tos, kas pēc Dieva ģimja radīti, var pazemot līdz lopiskam un sātaniskam, caur uzlūkošanu mēs topam pārvērsti. Kaut gan cilvēks pēc sava Radītāja līdzības ir radīts, viņš tomēr var ļaunumam pierast, tā kā grēks, kas tam pa priekšu riebās, viņam labi patīk. Caur to, ka viņš vairs nav modrīgs, un nelūdz, viņš top uz grēku un noziegumu pavests. Pret miesas prātu, kurš ir pastāvīgi jāved, un te mums jāpalīdz Dieva žēlastības attīrošam iespaidam, kurš sirdi velk augšup un to pieradina domāt par šķīstām svētām lietām.

Mēs redzam daudz cilvēku radījumu, kuri pasaulei tikai par lāstu. Viņi dzīvo, lai sevis pašus apmierinātu un ir miesu un dvēseli samaitājuši un netiklām ierašām padevušies. Kāds briesmīgs pārmetums mātēm, kas savu laiku modēm upurēja un aizmirsa savu pašas prātu un raksturu veidot pēc dievīgās priekšzīmes un tādēļ nebija derīgas, viņām uzticēto svēto pienākumu izpildīt un savus bērnus tā Kunga bijāšanā audzināt.

Gandrīz nav iespējams cilvēkiem izskaidrot, kāda vara sātanam par prātiem. Jo viņi neapzinās samaitāšanas, kas visapkārt viņiem rēgojās. Sātans ir viņus padarījis aklus, un miesas drošībā iemidzinājis. Grēks ņem virsroku un ir atrodams ne tikvien pie neticīgiem un Dieva zaimotājiem, bet arī pie daudziem citiem, kuri Jēzus Kristus ticību apliecina. Viņu mīlestība ir atdzisusi. Ai, cik maz tādu pat saukto ticīgo starpā atrodas, kuri arī tad taisnību aiz pārliecības dara un no ļauna sargājās, kad arī atklātības balss viņus neattur!

Cīņā ar sirdu ļaunumu no iekšienes un ar kārdināšanās no ārienes krita pat gudrais Zālamans. Viņa dzīve iesākās labi, viņš kļuva no Dieva mīlēts un ja viņš tikumīgi būtu noturējies, tad viņa gals būtu goda pilns un svētīts bijis. Bet viņš pazaudēja šo īpašo žēlastību aiz netiklām kaislībām. Jaunībā viņš uzticējās savam Dievam un skatījās uz Viņu, lai tiktu sargāts un vadīts un tas Kungs viņam deva varu un gudrību, ko pasaule apbrīnoja. Viņa slava skanēja pa visām zemēm. Bet vēlākos gados viņš vairs pie Dieva likumiem neturējās, bet ļāvās sevi no ļaunuma straumes aizrauties un atšķirties no Dieva, sava spēka un stipruma Avota. Viņš pazaudēja sava rakstura stiprumu un streipuļoja kā ģeķīgs jauneklis starp labu un ļaunu. Viņa grēks bija viņa mīlestība uz sievieti. So kaislību viņš vīra gados nebija savaldījis un tā kļuva viņa slazda valgs. Viņš ņēma daudz sievu, iz kurām dažas bija pagānu ķēniņa meitas, un šīs viņu paveda uz elku kalpību. Jaunībā viņam bija gudrība dārgāka un mīļāka nekā smalkais zelts. Bet ak, miesīgās kaites uzvarēja! Viņš tika no sievieti pievilts un izpostīts. Kāda mācība priekš mums! Kāds pierādījums, ka mums Dieva spēks līdz pat beidzamajam acu mirklim ir vajadzīgs! Ir nedroši, vismazākajās lietās nogriezties no patiesās skaidrības. Tad nu lai grēks nevalda jūsu mirstamās miesās, ka jūs paklausītu viņu kārībām; nedz padodiet savus locekļus grēkam par netaisnības ieročiem; bet padodiet sevi pašus Dievam, it kā no miroņiem dzīvus un savus locekļus Dievam par taisnības ieročiem. (Rom. 6:12-13). Ja kristīgajam vairāk nekāda tālāka gaisma nebūtu dota kā tas, kas šinīs rindiņās sacīts, arī tad viņš nevarētu aizbildināties, ka ļāvies zemām kaislībām sevi savaldzināt. Dieva Vārds pietiek, katru prātu apgaismot un katrs, kas grib, var arī viņu saprast. Lai cilvēkus visādā ziņā brīdinātu, Dievs ir sūtījis skaidras, noteiktas zīmes sūtījis, lai tiem norādītu uz vārdu, kuru viņi tik daudz reizes nav ievērojuši. Bet gaisma tiek ļoti bieži atmesta. Kas pats kalpo savām kārībām, atrod pie netaisnības patikšanu, kaut gan Dievs tiem sodu piesola, kas tādas lietas darīs.

Daži gan uzskata, ka kaislībām kalpot ir grēks, bet viņi aizbildinās ar to, ka nevarot pārvarēt. Tā ir briesmīga atzišanās no kristīga cilvēka mutes. "Lai atstājas no netaisnības ikviens, kas tā Kunga vārdu piesauc." (2. Tim. 2:19). No kurienes šī vājība nāk? Tikai no tam, ka vīri un sievas savām ačgārnām kārībām tik ilgi paklausīja, kamēr viņiem beidzot trūka spēka pašsavaldīšanai. Viņu dabas zemās kaislības ir ņēmušas virsroku un tikuma cēlie principi, caur kuriem viņus bija savaldīt, ir pazuduši. Miesas kārības ir apmākušas dzīšanos pēc svētišanās, garīgā dzīve ir mirusi un dvēsele top turēta zemākajā kalpībā.

Svētā laulības iekārta top daudzreiz rupjākiem grēkiem par aizsegu. Tā saucamie dievbijīgie vīri un sievas padodas zemākajām kaislībām un caur to sevi nostāda uz vienas pakāpes ar lopiem. No Dieva viņiem dotos spēkus, kurus viņiem vajadzētu svētus un godā turēt, tie aplam izlieto, bez kā ticētu, ka viņi ko jaunu dara. Veselība un dzīvība top kārībām upurēti un augstākie, cēlākie spēki tiek miesīgai dabai padoti. Kas šādā ziņā grēko, varbūt šādas darbības sekas nesajūt, bet ja viņi zinātu, cik neskaitāmas ciešanas viņi sev un saviem bērniem saģādā, tad viņi izbītos un mazākais daži atstātu šādu darbību, kurai tik briesmīgas sekas. Daudziem šāda nīkuļa dzīve iedzimta, tā ka viņiem nāve būtu labāka nekā dzīvība un daudzi nomirst agrā nāvē, pēc tam, kad viņi savu dzīvību zemām kaislībām uzupurējuši.

Caur šādu aplamu laulības dzīvi top miesas kārības stiprinātas un jo vairāk tā aug, jo cieš tikuma un gara dāvanas. Garīgais tiek no miesīgā nomākts. Tāds vecāku raksturs tiek uz bērniem pārņemts. Viņu tikumu spēki tiek vājināti un zemās kaislības valda. Vecāku galvenās kaislības tiek bērniem tālāk iedēstītas. Sātans meklē skaidro apspiest un tiem, kas laulībā iedodas, vājināt pašsavaldīšanos, jo viņš it labi zina, ka tik ilgi, kamēr zemās kaislības aug, tikuma spēki pastāvīgi iet mazumā un viņu gara pieaugšanas dēļ viņam tad maz bažas. Viņš zina, ka tam citādi nav iespējams uz to pēcnācējiem pārceļt savu nekrietno seju (attēlu) un tādēļ viņam daudz vieglāk to raksturu grozīt, nekā vecāku.

To briesmas, kas pēc augstāka mērķa tiecās un tomēr šinī grēkā krīt, dod iemeslu jautāt: "Kas, ak Kungs, pastāvēs, kad tu atspīdēsi?" Tas Kungs atbild, ka viņā dienā tie pastāvēs, kuriem skaidras rokas un šķīstas sirdis. Ak, kaut es varētu visiem viņu pienākumiem it īsti pie sirds likt. Lai savu ķermeni labākā stāvoklī uzturētu, lai savas radītājam varētu pilnīgi kalpot.

Manas, māsas, Dieva gars mani dzen, tos kas dievbijīgi grib staigāt, pamācīt, "kaunīgi un godīgi" (1. Tim. 2:9) izturēties un pieklājīgā attālumā palikt. Brīvības (vaļības), kuras mūsu samaitātais laikmets atļauj, nav Kristus sekotājiem par mērauklu ņemams. Neticība, kādu tagad pasaule izrāda un cieš, nevajadzētu starp ticīgajiem atrast, kuri sagatavojās mūžībai. To starpā, kas sevi neļauj valdīt no Dieva Vārda pamācībām, šobrīd valda nekaunība, grēks un noziegums. Cik tādēļ ir svarīgi, ka tie, kas sevi sauc par Kristus sekotājiem un kuriem vajadzētu draudzēties ar Dievu un eņģeļiem, viņiem labāku un cēlāku ceļu rādītu. Jā, cik nepieciešami, ka caur šķīstu dzīvošanu viņi acīm redzami viņi acīm redzami no tiem atšķiras, kas no zemākām kaislībām top pārvaldīti.

Manas māsa iekš Kristus, atraujaties no visa, kas jauns liekā! Šinī viltus laikā tikai tad esiet drošas, kad jūs pastāvīgi uzmanāties, jo tikums un pieklājība ir reti. Kā Jēzus Kristus sekotāja es jūs jūsu augstās apliecināšanas dēļ pamācu, cienīt nesamaksājamo dārgakmeni "pieklājību". Jūs, kas vēlāk cerat saieties ar svētiem eņģeļiem un tādā atmosfērā dzīvot, kur no grēka ne mazākais traips nav atrodams, dzenaties pēc šķīstības. Tikai tā viņā dienā pastāvēs Dieva pārbaudīšanu un tiks ielaista skaidrajā svētajā debesī. Vismazākajai grēcīgai piezīmei, neattaisnojamās uzticībās mazākai tuvošanai, lai viņa izceltos no kam gribēdama, vajadzētu kā jūsu sievišķā goda apmēdīšanai tikt noteikti sodītiem. Ja tas notiek no tāda, kas augstāku stāvokli ieņem un Dieva ganāmā pulka priekšgalā stāv, tad grēks ir jo lielāks. Dievbijīgai sievietai vajadzētu ar riebumu tāda cilvēka vaļības un nekrietnības bīties, kas kā Dieva kalps no cilvēkiem tiek cienīts. Viņš pārvalda svētas lietas, bet tai pašā laikā viņš paslēpj savas sirds ļaunumu zem sava amata augstās segas. Bīstaties no kaut kuras tādas uzticības, un ticiet, ka tas ir neskaidras sirds pierādījums. Ja jūs viņu kaut kādā ziņā uzmodinājat, tad caur to jūs pierādījat, ka jūsu sirds nav kā pienākās skaidra un šķīsta un ka grēks spēj jūs kārdināt. Jūs nezīniet savu sieva godu.

Māsām iekš Kristus, patiesi vajadzētu būt pazemīgām. Viņas var laipnas un labprātīgas būt, bet nekad uzbāzīgas, runīgas un drošas. Dievam ir labpatīkami, ja viņas ir laipnas, pazemīgas, pilnas mīlestības un līdzcietības. Ja viņas šādu stāvokli ieņem, tad vīrieši viņas nekad neapgrūtinās ar nepieklājīgu uzmanību. Dzīves skaidrība būs svētais sargmūris, kas viņu no nepieklājīgām vaļībām pasargās.

Augstprātība, pasaules mode, acu un miesas kārības ir cieši savienotas ar nelaimīgo krišanu. Ja šīs lietas ar visu sakni būtu no sirds izrautas, tad kritušās nebūtu tik vājas.

Ja kristīgas sievas šo priekšmetu Dieva gaismā aplūkotu, tad viņas pret nešķīstību tādu riebumu sajūstu, ka viņas vairs to starpā neatrastos, kas sātana kārdināšanām paklausīja. Ko sātans izredzējis par savu darba rīku, tas viņam neiztaisa nekādu starpību.

Dievbijīgas sievas, kuru sirdis un prāti ar tādām lietām nodarbojas caur ko uzvešanās skaidrība tiek veicināta un dvēsele atmodināta ar Dievu satikties, netiks viegli novilināta no patiesības un tikuma takas. Tādas būs stiprinātas pret sātana māņu darbu un sagatavotas, pretī turēties pavedinošai ietekmei...

Es nožēloju jaunatni, kuru raksturiem jātop attīstītiem šinī izvirtīgajā laikmetā. Es drebu arī vecāku dēļ, jo viņiem nav skaidra jēdziena par saviem pienākumiem, viņiem uzticētos bērnus pareizi uzaudzināt. Padoms tiek prasīts paradumiem un ieradumiem un ja bērni viegli mācās pēc tiem darīt, tad viņi ātri tiek samaitāti. Bet vienaldzīgie un palaidnīgie vecāki ir akli pret briesmām, kuras viņu pēcnācējiem draud.

Tikai maz jauni cilvēki ir nesamaitāti. Nekaunīgas ierašas ņem briesmīgi virsroku un ir cilvēces izvirtību vairāk sekmējušas kā kaut kurš cits ļaunums. Bērni, kas slepeniem grēkiem ir padevušies, ir daudzreiz vāji un nīkuļi. Norūpējušies vecāki iet pie ārsta, kas paraksta zāles, bet veselība netop labāka, tādēļ ka cēlonis turpina eksistēt.

Šā ieraduma upuri labprāt nestrādā un kad viņi tiek nodarbināti, tad sūdzas par nogurumu, galvas sāpēm, muguras sāpēm un par daudz ko citu. Ja bērni pie vienkārša labi iekārtota darba piekūst, tad vecāki var droši būt, ka kaut kas cits viņu ķermeņa spēkus vājina. Nepārsteidzaties viņus no katra darba atbrīvot, nenesiet jūs nastu, kas viņiem būtu nesama. Par daudz darba nav labi, bet slinkums ir daudz vairāk bīstams. Neatsvabiniet viņus no katras atbildības, un neklausiet viņu sūdzības, jo kaitīgāku ko jūs viņiem nevarētu nodarīt. Caur to tiktu beidzamā siena pret sātanu noārdīta, un viņš iegūtu lielāku iespāidu vājinātiem prātiem. Nogurums pēc veselīga derīga darba pamazina patikšanu grēkam kalpot. Caklām rokām un darbīgiem prātiem nav laika, katrai ienaidnieka musināšanai un kārdināšanai paklausīt, kūtras rokas un slinkas smadzenes tiek turpretī viegli no viņa pārvaldītas. Ja domas netiek nodarbinātas, tad viņas viegli piegriežas nepieklājīgām lietām. "Redzi, šis bija tavas māsa Zodomas noziegums: lepnība un maizes pilnība un mierīga dusa bija viņai un viņas meitām, bet nabagiem un bēdīgiem viņa roku nesniedz." (Eceh. 16:19)

Bērnu prāts ir jau no dabas uz ļaunu. Ja vecāki viņus Dieva bijāšanā un zem stingras uzraudzības netur, tad sātans ņem viņu sirdis par savu īpašumu un samaitās viņus. Jo vecāki tie top, jo vairāk aug un iestiprinās viņu kaislības. Viņiem nav miera, kamēr tie savu grēcīgo noslēpumu nav tādiem izsacījuši, ar kuriem tie saietās. Ziņkārība tiek uzmodināta un grēka zināšanas pāriet no viena bērna uz otru, kamēr gandrīz neviens nepaliek pāri, kas šādās lietās ir nevainīgs. Kāpēc vecāki tā izturas, it kā kad viņi gulētu? Viņiem nav ne jausmas, ka viņu ģimenēs sātans ļaunu sēklu sēj. Viņi ir tik stulbi un neapdomīgi, cik vien iespējams. Kāpēc viņi neatmostas un par šo priekšmetu nesakrāj zināšanas? Kāpēc viņi nepūlās iepazīties ar dabas likumiem? Lai varētu tiklab par savu, kā arī par bērnu veselību rūpēties?

Par jaunatni šinīs laikos sātanam ir ļoti liela vara. Ja mūsu bērnu sirdis nav caur Bībeles pamata mācībām nostiprinātas, tad viņu ieražas tiks caur grēcīgām priekšzīmēm, ar kurām viņiem visur jāsaitekas, samaitātas. Vislielākās briesmas jaunatnei draud pašsavaldīšanās trūkumā. Vecāki, kas paši sevi nesavalda, nevar arī no saviem bērniem prasīt pašsavaldīšanos. Pat barība, kuru viņiem pasniedz, ir tāda, kas kairina kuņģi. Tādā kārtā cēlies uzbudinājums pāriet uz smadzenēm un sacel kaislības. Nevar par daudz atgādināt, ka tas, ko kuņģī uzņemam, ne tik vien no ķermeņa atstāj iespāidu, bet beidzot arī uz sirdi. Sālītie ēdieni un kairinošie līdzekļi sakarsē asinis, uztrauc nervus un notrulina aplam bieži cilvēka tikuma jūtas, tā ka prāts un sirdsapziņa no miesīgā iespāida tiek pārvarēts. Tas, kas ēšanā un dzeršanā ir nesātīgs, gan grūti spēs vingrināties pacietībā un pašaieliedzībā. Cik svarīgi, ja bērniem, kuru raksturs vēl nav nostiprināts, pasniedzam tikai veselīgus un nekairinošus ēdienus. Dievs mums deva aiz mīlestības atzišanu, ka veselīgi var dzīvot, lai tiktu pasargāti no ciešanām, kas sekos nesavaldītām kāribām. "Tāpēc, vai jūs ēdat jeb dzerat, un ko vien jūs dariet, to visu dariet Dievam par godu." (1. Kor. 10:31) Vai mātes ģimenei ēdienu sagatavojot to dara? Vai viņas tikai to saviem bērniem pasniedz, no kā viņas labi zina, ka no tām labas asinis tiek sagatavotas, nervu sistēma netiek uztraukta un viņu veselībai visvairāk noderīga? Jeb vai viņas saviem bērniem sagatavo neveselīgus un uzbudinošus ēdienus, neievērojot pie tam viņu nākamo labklājību?

Nekas bērnus neieved kārdināšanā tik ātri, ka kad viņi svabadi no visiem pienākumiem, un pavada kūtru un nederīgu dzīvi, vai nu neko nedarīdami, jeb pēc patikšanas darbodamies. Bērni grib būt

darbīgi, un ja viņi netiek ar ko labu un derīgu nodarbināti, tad saprotams, viņi piegriezīsies ļaunumam. Lai gan pareizi un vajadzīgi, ka viņi atpūšas, tad tomēr viņi ir no slinkuma jāšargā, viņiem vajadzētu noteiktām stundām priekš darba būt, lasīšanas un mācīšanās. Lūkojiet, lai viņu nodarbošanās būtu piemērota to vecumam un kā tie derīgas, pamācošas grāmatas lasa. Sātans izlieto gadījumu, bez darba esošās sev iegūt. Ir grēks bērniem ļaut bez darba uzaugt. Lai viņi savus locekļus piepūlē un muskuļus, tas viņiem nemaz nekaitēs ka viņi caur to piekūst. Ja tie netiek pārpūlēti, tad nogurums viņiem tikpat maz kaitēs kā jums pašiem. Ir liela starpība, starp piekušanu un nogurumu. Bērniem viņu darbā vajag pārgrozības un vairāk starpbrīžu atpūtai nekā pieaugušajiem. Bet arī kad viņi vēl puslīdz jauni, viņi var mācīties strādāt un tie priecāsies, ja viņi kaut kur par derīgiem var būt. Pēc veselīga darba viņu miegs būs jo saldāks un tad priekš nākošās dienas darba atspirguši un stiprināti.

Daudzi nevar saskatīt neskaidru ieražu apgrēcību un viņu drošās sekas, viņu prāts ir apstulbots, jo tie ir ilgi grēkam kalpojuši. Smadzeņu nervi ir smalkās jūtas zaudējuši un morāliskais jušanas spēks ir tādēļ noņūrināts. Nopietnā debesu vēsts neatstāj dziļu iespaidu uz viņu sirdīm. Ja tikuma spēks ar ieskņojušajām ierāžām saiet naidā, tad viņš pierāda savu vājumu. Neskaidras domas pārvalda iedomu spējas un kārdināšana neatrod pretošanos.

Ja sirds būtu ieradināta nodarboties ar augstiem priekšmetiem un domu spēks būtu uzaudzinašs ticis, tikai skaidras, svētas lietas aplūkot, tad viņa būtu pret kārdināšanu nodrošināta. Sirds tad kavētos pie debešķīga, skaidra un svēta un zemām, samaitātām un kaitīgām nebūtu it nekāda pievilšanas spēka.

Es zinu, ka sātans strādā un kāds bēdīgs viņam panākums. Vecāku prātu viņš ir vājinājis, ka viņi pie saviem bērniem reti kad redz kaitīgus ieradumus. Daži jauni cilvēki sakās esot ticīgi, un vecāki mierīgi snauz bez bailēm tālāk, kamēr viņu bērni samaitā miesu un garu.

Sātana sevišķais darbs šinīs pēdējās dienās ir: sev iegūt jauneklus un jaunavas, samaitāt viņu domas, un iededzināt viņos kaislības. Viņš it ļabi zina, ka šādi var pavest uz netīriem darbiem, caur ko tiek pazeminātas visas cēlās dāvanas un viņš tos var izlietot, savu gribu un nolūku izvešanai. Katram ir sava brīva griba un katram savas domas jāaudzina, lai tās uz pareiza ceļa atrastos. Kas grib laboties, tam visupirms jāšķīstī domu spēks. Mūsu domām vajadzētu būt vērstam uz lietām, kuras sirdi padara labāku. "Un vēl, brāji, visu, kas patiesīgs, visu, kas godīgs, visu kas taisns, visu, kas šķīsts, visu, kas mīlīgs, visu, kam laba slava, ja ir kāds labs tikums, un ja ko var teikt, - to liekat vērā." (Filip. 4:8)

Še mūsu domām piešķirts plašs lauks. Ja sātans mēģina, jūsu domas vērst uz zemes netīrām lietām, tad vērsāt tās atpakaļ uz labām.

Tik līdz sliktas lietas iezogas jūsu sirdī, ejiet pie žēlastības krēsla, un lūdziet spēku no augšas. Caur Kristus žēlastību mums ir iespējams nekrietnas domas aizdzīt. Kristus grib mūsu prātus pie sevis vilkt, domas skaidrot un katru apslēptu grēku deldēt.

"Jo mūsu kārošanas ieroči nav miesīgi, bet spēcīgi Dieva priekšā, nopostīt tos stiprumus; mēs izpostam tos padomus un visu, kas augsti ceļas pret to dieva atzišanu un savaldām visas domas, lai Kristum paklausu." (2. Kor. 10:4-5)

Jaunatnei reti top ieaudzināta pašsavaldīšanās un pašaieliedzība. Viņi arvien panāk paši savu gribu, kamēr tie top stūrgalvīgi un paatgalvīgi, un vecāki lauza savas galvas, nezinādami, ko darīt, lai savus bērnus pasargātu no samaitāšanas. Ja vecāki un aizbildņi izlietotu tikai desmito daļu gudrības, kuru sātans lieto, tad abu dzinumumu satiksme būtu drīzāk nevainīga. Bet kā tagad ir, kad sātanam par daudz panākumu, jauno sirdis apburt, zēnu un meiteņu brīvā satiksme ļaunumu vēl pavairo. Zēni trīspadsmit, četrpadsmit gadus veci parāda sava vecuma meitenēm īpašu uzmanību un bēdīgi, meitenēm trūkst atturības un pieklājības.

Kādas sekas ir šādai satiksmei? Vai tā veicina skaidrību (nevainību)? Nē, patiesi nē! Bērni kļūst aiz slimīgas mīlestības sajaukti un apstulboti un Dieva Vārdam nav uz viņiem nekāda spēka. Kam jānotiek, lai šo ļaunumu ierobežotu? Vecāki spēj daudz darīt, ja viņi tik vēlētos.

Jaunu meiteni vajadzētu pamācīt, katru nekrietnu pielabināšanos tā atraidīt, lai šāda tuvošanās nekad vairs neatkārtotos! Ar jaunu meiteni nav viss kārtībā, ja viņa meklē biedroties pastāvīgi ar zēniem un jauniem cilvēkiem. Viņām ir vajadzīgas gudras, stingras mātes sargājošais un atturošais iespaids.

Jauniem ļaudīm, kuri apstākļu dēļ nonāk viens ar otru biedriskā satiksmē, šī satiksme var vai nu par lāstu vai par svētību būt. Viņi var viens otru stiprināt un uztaisīt, caur to, ka tie viens no otra uzvešanos un izturēšanos mācās un savas zināšanas paplašina, jeb viņi viens otru atstāj pazeminošu iespaidu caur to, ka top neuzticīgi un vienaldzīgi.

Daudzi jaunie ļaudis lasa visu, ko tik dabū. Uztraucošs mīlestības stāsts, kaili mākslas darbi muzejos jeb gleznas lielos logos atstāj samaitājošu iespaidu. Domas top aptraipītas un pēc tam seko grēks. Noziegumi top padarīti, kuri cilvēku, kas pēc dieva ģimja radīts, to pazemo daudz reiz zemāk par lopu un beidzot to iegāž samaitāšanā.

Sargājaties lietas lasīt un skatīties, kas jūsos sacel nešķīstas domas. Mīliet labāk cēlus, tikumīgas un pamācošas lietas.

Neļaujiet, lai jūsu sirds cēlākie spēki aiz lielas stāstu lasīšanas tiek vājināti un pat samaitāti.

Es pazīstu stipras sirdis, kuras caur nederīgu un neapdomīgu lasīšanu zaudēja līdzsvaru un gandrīz pavisam pamira. Ir vajadzīgs daudz gudrības, pacietības un pūliņu, lai jaunatni vadītu pa pareizo ceļu. Sevišķi tādiem bērniem visrūpīgākā kopšana vajadzīga, kuriem vecāku grēku dēļ, kā tiešas sekas, kāds iedzimts ļaunums, lai viņu tikuma un gara dāvanas tiktu attīstītas un stiprinātas. Tiešām, vecāku atbildība ir ļoti liela.

Ļaunajām iekārošanām ir stingri jāpretojas un tomēr viņi ar mīlestību ir pārmācāmi. Sirds ir jāmodina uz patiesību. Bērnu vajadzētu atbalstīt viņa mēģinājumā sevis savaldīšanā. Bet pie tam gudrība un apdomība vajadzīga, citādi vēlamais nolūks tiks izpostīts. Vecāki varētu jautāt: "Kas priekš tam ir derīgs?" Dievs dara vecākus spējīgus, un kad tie Viņa padomu un palīdzību nemeklē, tad viņu darbs ir veltīgs. Bet caur lūgšanu, caur Svēto Rakstu pētīšanu un nopietnu pūliņu no savas puses, viņiem šī svarīgajā uzdevumā var panākums būt un viņu laiks un rūpes atmaksāti.

Daudz plāpāšanas un rūpes par apģērbu un izskatu daudzreiz aprij dārgo laiku, kuru vecākiem derētu izlietot lūgšanām, pēc gudrības un spēka savus svētos pienākumus pildīt. Tēvi un mātes, kuri svētās lietās ir pamācīti, centīsies, lai savu apkārtni tā iekārtotu, lai tā būtu derīga viņu bērnu rakstura pieaugšanai. Visas Gudrības Avots stāv viņiem vajā, un no tā tie var smelt vajadzīgās zināšanas. Bībele kā grāmata būs viņu mēraukla ar bagātīgām pamācībām. Ja tie savus bērnus audzinātu pēc Dieva Vārda priekšraksta, tad tie netik vien mazos uz pareiza ceļa vadītu, bet arī paši mācītos savus svētos pienākumus pazīt.

Jaunatnei vajadzētu labu un ļaunu vienu caur otru mācīties, lai gan vecāki domā, ka laiks nāks, kur labais ņems virsroku un ļaunums savu iespaidu zaudēs. Ļaunais pieaug ātrāk nekā labais. Gan ir iespējams, ka ļaunums, ko viņi pieņēmuši, pēc daudz gadiem būs iznīcināts, bet kas viņus grib šādām briesmām pakļaut? Laiks ir īss! Ir vieglāki un daudz drošāki, savu bērnu sirdis iesēt labu sēklu, nekā nezāles izravēt. Nepareizus iespaidus, kurus bērni dabūjuši ir grūti izravēt. Cik tādēļ ir svarīgi, lai iespādi būtu labas dabas, lai jaunatnes elastīgās dāvanas tiktu uz labu novirzītas.

Dodiet saviem bērniem mājās un sabiedrībā darbu. Apejaties ar tiem ar uzticību, kristīgu mīlestību un laipnību. Ar to jūs atstāsiet uz viņiem lielu iespaidu un viņi jutīs, ka tie jums var dāvāt neaprobežotu uzticību. Tad tiem nebūs tik liela patīkšana ar citiem jauniem ļaudīm saieties. Tā kā ļaunums pasaulē atstāj milzīgu iespaidu un jūs tādēļ esiet spiesti uzlikt saviem bērniem dažu ierobežojumu, tad jums jo vairāk jā rūpējas jūsu dēlus un meitas saistīt pie sevis un viņiem rādīt, ka jūsu vēlēšanās ir, viņus laimīgus darīt.

Jaunie grib labāk ar tādiem saieties, kuri prāta un tikumības ziņā stāv zemāk, nekā paši. Kādu patiesu baudījumu brīvprātīgā satiksmē ar tādiem var mantot, kuru domas un jūtas un vēlēšanās atrodas uz zemas pakāpes? Viņiem ir samaitāta garša jeb ačgārnas ieražas un tie, kas tādu draudzību meklē, ir briesmās, sekot viņu kaitīgam piemēram.

Kas mūžīgu dzīvošanu grib iemantot, nedrīkst netīrām domām jeb nekrietniem darbiem nodoties. Ja Kristus ir viņu pārdomu priekšmets, tad viņu domas paliks tālu no katras lietas, kas viņu uz nekrietnu darbu varētu pavest. Nododoties augstāku priekšmetu apcerei, prāts priekš cēla top stiprināts.

Ja domas ar skaidrām un svētām lietām nodarbina, tad attīstās stiprs, cēls raksturs. Bet tikai kas no visas sirds Dievam tic, un iekš tā vingrinājās, griezīs savas domas uz debesu lietām. Un tikai kas stipri un pazemīgi vajadzīgo spēku un žēlastību no Dieva sagaida, katrā kārdināšanā pastāvēs un katru grūtību uzvarēs.

Tas Kungs ir priekš visiem bagātīgi gādājis, kas uzticīgi, nopietni un ar apdomu Dieva bijāšanā pēc svēttapšanas dzenās. Iekš Jēzus Kristus ir piedāvāti spēks un žēlastība, lai tiem, kuri iemantos mūžīgu dzīvošanu, caur eņģeļu kalpošanu par daļu tiktu. Neviens nav par dziļu kritis, jeb par daudz samaitāts, ka viņš iekš Jēzus, kas par viņu miris, neatrastu spēku, skaidrību un taisnību. Ja cilvēki savus nedarbus patiesi nožēlotu, no grēka ceļa atgrieztos un no visas sirds dzīvo Dievu meklētu, tad viņi arī atrastu. Dievs gaida, lai paņemtu prom viņu ar grēkiem aptraipītās drēbes un izdaiļot tos ar sava taisnības skaidro apģērbu un pasludināt tiem priecīgo vēsti, ka tiem būs dzīvot, un ne mirt. Pie tā tie var augt, kā vīnogas pie dzīvā vīna koka. Viņu zari nenokaltīs nedz paliks neauglīgi. Ja paliek iekš Viņa, tie barību no tā var ņemt, var kļūt piepildīti ar viņa garu, staigāt, kā Viņš staigāja, uzvarēt, kā Viņš uzvarēja un beidzot pie Viņa labās rokas tikt paaugstināti.

## **20. Ķermeņa tīrība veicina sirds skaidrību**

Kāpēc jūs zūdaities apģērba pēc jeb vai dzīvība nav vairāk kā barība un miesa vairāk kā apģērbs? (Mat.6:28,25) Mātei nevajadzētu savu laiku un spēku izšķiest, lai savu bērnu apģērbtu un izgreznotu ar nevajadzīgiem niekiem. Viņa to arī nekad nedarīs, ja tā saprot savu atbildību pret Dievu. Nav vajadzīgs, drēbes gabalus izgreznot ar bārkstīm un izšuvumiem, pie tam iztērētais laiks ir dārgs, kas būtu jāizlieto rakstura izglītošanai, prāta attīstīšanai un pareizu principu ieaudzināšanai un mācot bērnus skaidrībā un patiesībā.

Ēdieniem vajadzētu būt vienkāršiem, lai to pagatavošana neaizņemtu visu mātes laiku. Gan ir taisnība, ka viņai jā rūpējas, lai uz galda nāktu veselīgi, spēcīgi, un gardi ēdienu, jo tai nevajadzētu domāt, ka kaut kas, ko tā vienaldzīgi kā ēdienu uzliek, priekš bērniem jau pietiekoši labs ir, bet var daudz laika aiztaupīt, ja pavisam nesagatavo neveselīgus ēdienus kuri tikai kairina garšu. Jūs, kas tagad savu spēku upurējat nevajadzīgām domām, ko jūs ēdisiet vai ko dzersiet un ar ko sevi apģērbsiet, izlietojiet labāk, lai jūsu bērni būtu skaidri (tīri) un viņu drēbes labā kārtībā. Bet jums tas nav aplam jāsaprot, ka jums tie ka lelles mājās jātur. Ar tīrām smiltīm un sausu zemi rotaļāties nav nekas netīrs, bet viņu pašu ķermeņa svišana tos padara netīrus un tādēļ ir vajadzīgs ka apģērbs tiek mainīts un ķermenis mazgāts.

Bieži mazgāties ir ļoti veselīgi, sevišķi pirms gulēt iešanas jeb no rīta pie uzcelšanās. Tikai maz minūtes ir vajadzīgas, bērnus mazgāt un noberzt (norīvēt), kamēr viņu ķermenis top atkal silts. Caur to tiek asinis uz āru vilinātas, smadzenes atvieglotas un rodas daudz mazāk vēlēšanās sekot netīriem. Pamāciet mazos, ka Dievam nepatīk redzēt viņu ķermeni netīru un viņu drēbes netīras un saplosītas, bet kā viņš tos no ārienes un iekšas grib tīrus redzēt, lai viņos varētu dzīvot.

Apģērbu glītu un tīru turēt, ir līdzeklis arī domas skaidras un tīras uzturēt. Katram drēbju gabalam vajadzētu vienkāršam būt, bez kāda nevajadzīga greznuma, tā viņu mazgājot un gludinot būs mazāk darba. Sevišķi apģērba gabaliem, kuri piekļaujas pie miesas, vajadzētu tīriem un bez nepatīkamas smakas būt. Bērna ķermeni nevajadzētu nevienam aizskart, kas to kaut kādi varētu kairināt, arī viņu apģērbs tos nekad nedrīkst spiest. Ja šai lietai pievērst vairāk uzmanības, tad arī netīriem ieradumiem daudz mazāk nodotos. Jau daudz reiz esmu bērnu gultas tādā stāvoklī atradusi, ka no gultas izgarojošais saindētais gaiss man bija nepanesams. Turiet visu, ko bērna acs tik ierauga un kas ar viņa ķermeni saskārās, dienu un nakti tīru un veselībai noderīgu. Šis ir līdzeklis, ar ko jūs viņu māciet, miesas tīrību un sirds skaidrību mīlēt.

Jūsu bērnu guļam istabām vajadzētu būt glītām un kārtībā turētām, kaut arī trūktu dārgu istabas lietu. Sāciet agri radināt savus bērnu kārtībā turēt savas drēbes. Tiem vajadzētu priekš visām viņu lietām zināmai vietai būt un tie pamācāmi, visu glīti, kur un kā pienākas nolikt. Ja jūs arī nevarat iegādāt kumodi, ņemiet kasti ielieciet dēļu nodalījumu (plauktu) un aplājiet ar kādu gaišu drānu, kas glīti izskatās. Tas gan maksās laiku, katru dienu mācot kārtību un tīrību, bet jūsu bērna vēlākos gados tas atmaksāsies un beidzot jums aiztaupīs daudz pūles un laika.

Ja tā ir vecāku vēlēšanās, lai bērniem būtu skaidras sirdis, tad viņiem jā rūpējas par tādu apkārtni, kura var Dievam labpatikt. Mājoklis ir jātur tīrs un skaidrs. Netīri, nolaisti kakti mājās sagatavos netīrus nolaistus kaktus sirdī. Jūs, mātes, esiet savu bērnu audzinātājas un jūs daudz spējiet, ja agri iesāksiet tiem skaidras domas ielikt, caur to, ka sievas savas istabas iekārto pievilcīgas, tīras un patīkamas. Ja bērniem ir atsevišķa istaba, kuru viņi sauc par savu un ja viņi tiek mācīti, to uzturēt kārtībā un patīkamu, tad viņi jutīs, ka vecāku namā ir savas pašu mājas. Būs gandarījums to glītu un tīru turēt.

Ja viesi nāk, tad viņiem nevajadzētu visu mātes uzmanību vienmēr aizņemt, jo viņas bērnu garīgam un miesīgam labumam vajadzētu būt prioritātei. Laiku nevajadzētu izšķiest gatavojot raušus, tortes un neveselīgus gardumus.

Tie prasa īpašus izdevumus, kurus ne katrs atļauties. Bet lielākais ļaunums ir priekšzīmē. Sargājiet ģimenes vienkāršību, nemēģiniet viesiem iestāstīt, ka dzīvojat tādos apstākļos, kas ietu pāri jūsu spēkiem. Neliecieties būt, kas jūs neesat, ne savos ēdienos, ne savā uzvedībā.

Kamēr jūs ar saviem apmeklētājiem laipni apejaties, lai viņi pie jums justos kā mājās, jums vienmēr būtu jāatceras, ka jūs esat no Dieva doto bērnu skolotāji. Viņi jūs ievēro un nekādai jūsu darbībai nevajadzētu viņus uz nepareiza ceļa novest. Esiet pret jūsu apmeklētājiem tādi, kādi pret savu ģimeni katru dienu patikami, apdomīgi, laipni. Tādā ziņā var visi audzinātāji par labu priekšzīmi gūt un ar to rādīt, ka ir gan kas augstāks nekā sirdi apgrūtināt, ko ēdis un dzers, jeb ar ko ģērbsies.

Mātes apģērbam vajadzētu būt glītam un vienkāršam. Tādā kārtā viņa var pasargāt savu cieņu un iespaidu. Ja mātes mājā nekārtīgu apģērbu valkā, tad bērni mācās to pašu. Daudz mātes domā, ka mājā viss esot labs pietiekoši, kaut arī apraiņīts un nodilis, bet caur to viņas drīz zaudēs savu iespaidu ģimenē. Bērni salīdzina mātes apģērbu ar citām, kuras kārtīgi ģērbjas, un viņai pienākošā cieņa zūd. Mātes, ģērbjaties pievilcīgi, cik iespējams, ne ar to, ka appliekot mākslīgus rotājumus, bet lai jūsu apģērbs ir tīrs un labi piestāv. Tādā veidā jūs pastāvīgi māciet savus bērnus būt tīriem un kārtīgiem. Mātes augstākai mantai vajadzētu būt, bērnu mīlestībai un cieņai pret to. Pie viņas visam vajadzētu būt tīram un kārtīgam, lai bērnus mācītu un viņu sirdīs iedēstītu mīlestību un skaidrību. Ja jaunu bērnu sirdīs jau laikus attīstās laba gaume un daiļš prāts, un kā lai viņiem rodas vēlēšanās pēc svētuma un skaidrības, ka tie katru dienu redz nekārtīgas istabas un nolaidīgus apģērbus? Tādos dzīvokļos nevar ielūgt svētos eņģeļus par viesiem, jo to debesu mājoklis ir šķīstis un svēts. Dieva Vārds saka: "Jeb vai jūs nezināt, ka jūsu miesa ir svētā gara mājoklis, kas ir iekš jums, ko jūs no Dieva esat dabūjuši, un jūs nepiederat sev pašiem? Jo jūs esat dārgi atpirkti, tad nu godājiet Dievu savā miesā un savā garā, kas pieder Dievam." (1. Kor. 6:19,20)

Vecāki ir Dievam atbildīgi, ierīkot savu apkārtni pēc patiesības, kuru viņi aplicina, tad viņi spēs savus bērnus pareizi pamācīt un tie mācīsies salīdzināt šejienes dzimteni ar tēviju tur augšā. Tik tālu cik iespējams ģimenei šē vajadzētu debesu ģimenes attēlam kārdināšanās un nodarbošanās ar zemām un rupjām lietām tādā kārtā zaudēs daudz no savas varas. Bērniem jā māca, ka mēs šē esam svešinieki, lai tiktu sagatavoti būt reiz par debesu dzīvokļu iemītniekiem, kurus Kristus tiem sagatavo, kas Viņu milē un Viņa baušļus tur. Sis ir vecāku augstākais un svētākais pienākums!

Vecākiem vajadzētu sevišķā nozīmē sevi turēt par Dieva darba rīkiem, pamācīt savus bērnus, tāpat kā Abrahams lai viņi turētu tā Kunga ceļus. Viņiem vajag čakli pētīt svētos rakstus, lai tie paši pazītu Tā Kunga ceļus un rādītu to savai ģimenei. Praviētis Mikus saka: "Viņš tev ir sacījis, ak cilvēks, kas labs un ko tas Kungs no tevis prasa, : tikai taisnību darīt, žēlastību milēt un pazemīgi staigāt ar Dievu" (Mikus 6:8) Bet lai varētu būt par skolotājiem, vecākiem pa priekšu jābūt skolēniem, lai vienmēr saņemtu gaismu no Dieva un šo dārgo gaismu vārdos un priekšzīmē izlietotu savu bērnu audzināšanā. Lieciet tiem saprast, kas tiem ēšanā un dzeršanā un apģērbā pēc likuma ir jā dara, ļaujiet tiem no mazām dienām sajust, ka Dieva likumi ir mājas mēraukla, kuram katrā dzīves gaitā ir jāpaklausā un kā Dieva likuma pārkāpšana arvien notiek, kur dabas likumus apzināti pārkāpj.

Kristīga cilvēka dzīve ir vienmērīga pašreizējā un pašsavaldīšanās, un pat no jaunības bērni būtu šinīs lietās pieradināmi. Māciet viņiem būt sātīgiem un skaidriem savās domās, sirdī un darbos. Sakiet, ka viņi Dievam pieder, jo viņi ir dārgi atpirkti, ar Jēzus Kristus dārgajām asinīm.

## **21. Cerība tiem, kas tiek kārdināti**

Lai rakstura pilnīgumu sasniegtu, mums cilvēka dvēseles vērtība tā jāaplūko, kā Kristus viņu vērtēja. Iesākumā cilvēkam tika ierādīts gods un stāvoklis, bet caur ēšanas kāres apmierināšanu viņš krita. Neskatoties uz lielo plaisu, kas tādēļ izcēlās starp Dievu un cilvēku, Jēzus milēja grēcinieku ar tādu mīlestību, ka nāca šē zemes virsū, šai plisai tiltu uzcelt, un savienot Dieva spēku ar cilvēka vājumu. Caur to Viņš cilvēkam darīja iespēju, Kristus spēkā un caur Kristus žēlastību, pret sātana kārdināšanām karot, tās pārvarēt un, tās sava no Dieva viņam dotā mīlestībā kā uzvarētāja par kārumiem un netiklām kaislībām. Zālamanam, kā jaunam vīram bija jāvalda pār Izraēli kā ķēniņam, tad Dāvida pēdējie vārdi uz viņu bija: "Esi drošs, un esi vīrs." Vājam un kārdinātam, es to pašu saku: "Esi vīrs." Es jums norādu uz Golgātas krustu un jūs Jēzus Kristus vārdā lūdzu, skatieties uz Viņu un dzīvojiet. Nepostiet paši sevi. Jums ir ar tā Kunga svētību iespējams kāribas un zemas kaislības uzvarēt.

Dievs ir cilvēkam spējas devis, iekš visa, kas uz garīgu tikumīgu cienību zīmējās, arvien uz priekšu tikt. Pie šādas attīstības nevar neviena cita radīta būtne tikt, kas vien no Viņa rokas nākusi. Tikai cilvēks var šādu pašsavaldīšanos cienību iegūt, kas viņu paceļ pār kārumu verdzību un miesas



kaislībām. Tad viņš kā vīrs stāvēs Dieva priekšā un viņa vārds būs debesu grāmatās ierakstīts. Kad cilvēka sirdī ir izlieta patiesības gaisma un Dieva mīlestība, tad gandrīz nesaprotams, kas no viņa var nākt un ko Dievs caur viņu var darīt. Kaut gan viņš ir kritušais Ādams, caur Kristus nopelnu viņš var kļūt nemirstības mantinieks. Viņa domas top vērstas uz debesu lietām, cēlākām, viņa sirds top skaidrota un viņa dzīvošana būs debesīs.

Aplūkojiet saprātīga kristīga cilvēka pārākumu par nabaga grēku vergu. Ievērojiet starpību starp tādu cilvēku, kas caur grēku apstulbots, par savu jauno kaislību upuris un grēkos nogrimis, un tādu, kas ir no Dieva Vārda patiesību pārliecināts, caur ticību uz Jēzu taisnots un Dievišķās dabas līdzdalībnieks.

Aplūkojiet reiz, kāds tiem stāvoklis, kas nesātībai nodevies. Viņu raksturs ir vājš, miesīgs un zems. Šis ir viņu aplamās darbības pazīmes un sekas. Viņi ir ceļu staigājuši pēc pašu sirds un acu patikšanas un ir piepildīti ar pašu nodomiem. Savu nabadzīgo mājokli viņi paši par elli ir pataisījuši. "Jo ko cilvēks sēj, to tas arī pļausi." (Galat. 6:7) Vai tādi cilvēki jūs arī var apburt? Vai jūs arī gribat tāpat kā viņi nezināšanā un netikumā nogrimt un tikt pret visu labu notrulināti? Vai šo zemo radījumu dzīvošana un ierašas, kuri tikko pēdas no tikumīgās Dieva līdzības var uzrādīt, jums lai par priekšzīmi noder? Vai šī aina no viņu dziļi kritušā stāvokļa nepietiek, ka jūs no pirmā soļa uz to pusi topat atbaidīti? Vai jūs ar šo sabiedrību gribiet tikt no debesīm izslēgti?

Dodiet katram vienam, kas cīnās lai uzvarētu, stipru cerību, ka viņš var mūžīgo dzīvošanu iegūt. Izlietojiet katru gadījumu, par vīru tapt. Kad jūs paši uz sevi lūkojiet, un kārdināšanas spēku apdomājat, jūs jūtaties tik nespēcīgi, ka jums jāsaka "es nevaru pretī stāvēt". Bet es jums saku, jūs variet un jums vajag kārdināšanai krūti griezt pretī. Lai gan dažreiz esiet tikuši uzvarēti... un pat tikumīgā ziņā esiet pārvarēti, tad vienmēr tā nav jāpaliek. Jēzus ir jūsu palīgs. Viņa varā jūs varat kārās mēles mānošo spēku pārvarēt. Sauciet visu gribas spēku palīgā.

Gribā ir valdošā vara cilvēka dabā. Ja griba pareizi vadīta, tad viss ķermenis viņa balsij klausīs. Griba nav garša, nedz patikšana, bet izšķirošā un noteicošā vara, ķēnišķīgs spēks, kas cilvēka bērniem noteic, vai nu paklausību, jeb nepaklausību Dievam.

Jūs atradīsieties pastāvīgās briesmās, līdz kamēr jūs patieso gribas spēku pazīsi. Jūs varat visu ticēt, un apsolīt, bet visa jūsu ticība un apsolīšana ir veltīga, ja jūsu griba nenostājas taisnības pusē. Ja jūs ticībā cieti ar visu gribas spēku apņematies, tad jūs droši uzvarēsiet.

Jums vajag savu gribu nostādīt Kristus pusē. Tiklīdz jūs savu gribu Viņam pilnīgi nodosiet, Viņš apmetās pastāvīgi pie jums un groza jūsu gribēšanu un padarīšanu pēc savas labpatikšanas. Jūsu daba tiek Svētā Gara varā padota. Pat jūsu domas ir Viņam padotas. Lai gan jūs savas jūtas un saprašanu, pilnīgi tā nevariet savaldīt, ka jūs to labprāt gribētu, tomēr jums ir iespējams, gribu savaldīt tādā ziņā jūsu dzīvē notiks pamatīga pārmaiņa. Ja jūs savu gribu Kristus pilnīgi nododiet, tad jūsu dzīve ir paslēpta ar Kristu iekš Dieva. Viņa ir ar spēku savienota, kurš ir pārāks par visiem lielkungiem un varām. Jums ir spēks no debess, caur ko jūs varat pie Viņa spēka turēties. Caur to ir iespējama jauna dzīve, dzīve ticībā.

Jums nekad nebūs panākuma, sevis pašus labot, ja jūsu griba nebūs nostādīta Dieva pusē un kopā ar Dieva Garu. Neturiet sevī jūtas un domas, ka jūs neko nespējat, bet sakiet: "Es varu, es gribu." Un Dievs ir Savu Garu ķīlai devis, jums patiesā cīņā palīdzēt.

Ja mēs cenšamies uzvarēt, tad katra dvēsele varēs sajust, ka cits spēks šeit darbojas. Kāpēc cilvēki negrib šo spēku pieņemt, caur kuru viņi tiek laboti un paaugstināti? Kāpēc viņi caur ēšanas kāres apmierināšanu šai ziņā sevi pazemo? Kāpēc viņi nesāņemas Kristus spēkā un neuzvar Viņa vārdā? Pats Jēzus paklausa mūsu vājāko lūgšanu un ir līdzcietīgs ar katras dvēseles vājību.

Iekš Viņa, ka spēcīga Glābēja palīdzība, atrodama katrai dvēselei. Es jums norādu uz grēcinieku Pestītāju, Jēzus Kristus, kurš vienīgi mums var spēku dot visu uzvarēt.

Debesis mums ir vairāk vērtas, kā viss! Šai svarīgā lietā mums vajadzētu tikai droši — nelikt neko uz spēles. Mums jāzina ka mūsu soļi no tā Kunga vadīti. Lai Dievs mums stāv klāt lielajā pārvēršanas darbā. Uzvarētājus Dievs kronēs un taisnos apgērbs ar baltām drēbēm. Debešķīgu godības dzimteni Viņš sataisījis tiem, kuri dzenās pēc nemirstības, godības goda. Tikai uzvarētāji ieies Dieva pilsētā, Uzvarētājs ieiet pilsētā kā — dēls, ne kā — notiesāts noziedznieks. Un katrs, kas ieies Jaunajā Jeruzalemē, tiks saņemts ar apsveikumu: "Nāciet šurp, jūs Mani svētītie, iemantojiet to valstību, kas jums ir sataisīta no pasaules iesākuma." (Mat. 25:34)

Es labprāt gribētu sacīt mierināšanas vārdus katrai bailīgai dvēselei, palīdz dzīvā ticībā šo palīgu cieši

satvert, lai attīstītu raksturu, savam Kungam par prieku. Neskatoties uz debesu ielūgumu, uz svētību apsolīšanu, un lai gan mums katram, tiek dota izdevība attīstīt pilnīgu raksturu, viss tas mums nepalīdzēs, ja mēs negribam paši sev palīdzēt. Mums vajadzētu Dieva dotos spēkus lietot, citādi mēs grimsim dziļāk un dziļāk un esam šinī un viņā dzīvē pie visa laba derīgi.

Kas caur grēcīga prieka apmierināšanu ir vājš un panīcis, var tomēr par Dieva bērnu kļūt. Viņa varā stāv, citiem vienmēr labu darīt, un viņiem palīdzēt, lai viņi kārdināšanu uzvarētu, un caur to, ka viņš to dara, tas nāk viņam pašam par pestīšanu (labu). Viņš var būt šinī pasaulē spoža svece un beidzot dzirdēt no Godības ķēniņa svētības vārdus: "Tu godīgais un uzticīgais kalps."